

ФИЛИП К. ДИК
ТРИТЕ СТИГМИ НА ПАЛМЪР
ЕЛДРИЧ

Превод от английски: Васил Велчев, 2006

chitanka.info

Искам да кажа, че вие, в края на краищата, трябва да имате предвид, че ние сме направени единствено от прах. Така че несъмнено няма да ни бъде много дълго време и не бива да забравяме този факт. Но дори и като се има предвид това, искам да кажа лошите изходни условия, ние не се справяме толкова зле. И лично аз вярвам, че дори в тази отвратителна ситуация, в която сме поставени, имаме шанс. Разбрахте ли ме?

Из служебния аудиомеморандум, разпространен сред модните консултанти на корпорация „П. П. Макети“, продиктуван от Лео Бълеро веднага след завръщането му от Марс.

1.

Барни Майерсън се събуди с необичайно силно главоболие и установи, че се намира в спалнята на непозната къща. До него, покрито чак до голите си, гладки рамене, спеше непознато момиче. Тя дишаше леко през устата, косите ѝ бяха разрошени и бели като памук.

„Обзалагам се, че вече съм закъснял за работа“ — помисли си той, измъкна се от леглото и се изправи несигурно, без да отваря очи, потискайки гаденето. Знаеше само, че се намира на около седем часа път с кола от офиса си, може би дори не беше в Съединените щати. Обаче *беше* на Земята — гравитацията, която го караше да се олюлява, беше онази, с която бе свикнал.

А до дивана в съседната стая стоеше добре познатото му куфарче с неговия психиатър, доктор Смайл.

Както си беше бос, той отиде във всекидневната и седна до куфарчето. Отвори го, натисна бутоните и включи доктор Смайл. Датчиците се задействаха и от апарата се дочу равномерно бучене.

— Къде се намирам? — попита го Барни. — И на какво разстояние съм от Ню Йорк?

Това беше главният въпрос. Той вдигна поглед и видя часовника на стената на кухнята — показваше седем и половина сутринта. Не беше чак толкова късно.

Апаратът, който беше преносим терминал на доктор Смайл, свързан чрез микрореле с компютъра, разположен в сутерена на реномираната кооперация^[1] 33 в Ню Йорк, където живееше Барни, се обади с тънко гласче:

— А, мистър Байерсън...

— Майерсън — поправи го Барни, пригладжайки косата си с треперещи пръсти. — Какво си спомняш за снощи?

Видя, че на масата в кухнята има полупразни бутилки от бърбън и газирана вода, а също така лимони и форми за лед. Изпита дълбоко отвращение.

— Кое е това момиче? — попита той.

— Момичето в леглото е мис Рондинела Фюгейт — отвърна доктор Смайл. — Или Рони, както ви помоли да я наричате.

Звучеше смътно познато и което беше странно, по някакъв начин свързано с работата му.

— Чуй ме... — каза той на куфарчето, но в този момент момичето се размърда в леглото. Той веднага затвори доктор Смайл и се изправи, изпитвайки срам и неловкост от факта, че е само по бельо.

— Стана ли вече? — попита девойката със сънен глас. Тя се надигна, седна в леглото и го погледна. Той реши, че е красива, с големи, прекрасни очи. — Колко е часът? И сложи ли кафе?

Барни отиде в кухнята, пусна печката и сложи да се грее водата за кафето. През това време чу затварянето на врата — тя беше влязла в банята. Малко по-късно долови и шум от течаща вода — явно Рони взимаше душ.

Върна се в гостната и включи отново доктор Смайл.

— Какво общо има тя с „П. П. Макети“? — попита го.

— Мис Фюгейт е вашата нова асистентка. Тя пристигна вчера от Народен Китай, където е работила като моден консултант на „П. П. Макети“ за региона. Въпреки че е талантива, мис Фюгейт не притежава достатъчно опит и мистър Бълеро реши, че известен период като ваша асистентка, бих казал даже „на ваше разположение“, но това може да се изтълкува погрешно, тъй като...

— Страхотно — каза Барни. Той влезе в спалнята, намери дрехите си — както бе очаквал, бяха нахвърляни на купчина върху пода — и започна внимателно да се облича. Все още се чувстваше ужасно и потискаше с усилие гаденето си.

— Точно така — каза той на доктор Смайл, когато се върна във всекидневната, закопчавайки ризата си. — Спомних си справка за мис Фюгейт, която прочетох в петък. Способностите ѝ са неустойчиви. Например грешният избор на детайла картина-прозорец от Гражданската война в САЩ... Можеш ли да си представиш, смятала е, че ще има голям успех в Народен Китай.

Той се разсмя.

Вратата на банята се отвори с изщракване. Барни зърна розовото здраво и чисто тяло на Рони, която се подсушаваше с кърпа.

— Викаше ли ме, скъпи?

— Не — отвърна той. — Говорех с доктора си.

— Всеки допуска грешки — каза доктор Смайл, донякъде неуверено.

— Как се случи така, че аз и тя... — Той махна с ръка към спалнята. — Толкова бързо?

— Химия — отвърна доктор Смайл.

— Ще уточниш ли?

— Е, и двамата сте ясновидци. Предвидили сте, че в края на краищата ще си паснете, почувствали сте се възбудени. Така че и двамата решихте — след няколко питиета, — че не си струва да чакате. Животът е кратък, а умението...

Куфарчето млъкна, защото Рони Фюгейт излезе гола от банята и тръгна с меки стъпки, а Барни отново се върна в спалнята. Той забеляза, че тялото ѝ е слабо и стройно, с наистина великолепна осанка и малки, щръкнали напред гърди и зърна, не по-големи от две розови грахчета. „Или по-скоро розови бисерчета“ — поправи се той.

— Снощи исках да те попитам — каза Рони Фюгейт — защо се консултираш с психиатър? И, Боже мой, навсякъде го носиш със себе си! Веднага щом седна, го включи и го държа така чак докато...

Тя вдигна вежди и го погледна въпросително.

— Но тогава все пак го изключих — отбеляза Барни.

— Мислиш ли, че съм красива? — Тя се изправи на пръсти, изпъна ръце нагоре и за негово учудване започна да прави серия от упражнения, подскачайки с люлеещи се гърди.

— Разбира се — промълви той слисано.

— Щях да тежа цял тон — изрече тя задъхано, — ако не правех упражненията на Военновъздушните сили на ООН всяка сутрин. Ще отидеш ли да ми сипеш кафе, скъпи?

— Наистина ли си новата ми асистентка в „П. П. Макети“? — попита Барни.

— Да, разбира се. Искаш да кажеш, че не си спомняш? Но аз предполагам, че си като много от наистина първокласните ясновидци — виждаш бъдещето толкова добре, че имаш само мъгляв спомен за миналото. Какво точно си спомняш от изминалата нощ?

Тя прекъсна упражненията си, дишайки тежко.

— О — изрече той неопределено. — Предполагам, че всичко.

— Чуй ме. Единствената причина, поради която носиш психиатър навсякъде със себе си, може да бъде, че си получил

повиквателна. Вярно ли е?

След кратка пауза той кимна. *Това* си го спомняше. Стандартният продълговат синьо-зелен плик, който беше пристигнал преди седмица. Следващата сряда щеше да се яви на психиатричен преглед във военната болница на ООН в Бронкс.

— Помага ли? Прави ли те... — Тя махна към куфарчето. — Прави ли те достатъчно болен?

Барни се обърна към преносимия терминал на доктор Смайл и попита:

— Правиш ли ме?

— За съжаление вие сте все още съвсем здрав, мистър Майерсън — отвърна куфарчето. — Можете да понесете стрес с големина десет фройда. Съжалявам. Но все още разполагаме с няколко дни — едва сме започнали.

Рони Фюгейт влезе в спалнята, взе бельото си и започна да се облича.

— Помисли си само — изрече тя замислено. — Ако те мобилизират, мистър Майерсън, и ако те изпратят в колониите... Може би ще получи своята работа.

Тя се усмихна, показвайки великолепните си равни зъби.

Това беше мрачна перспектива и способностите му на ясновидец не можеха да му помогнат — резултатът беше неясен заради безупречния баланс на везните на причинно-следствените връзки.

— Не можеш да се справиш с моята работа — каза той. — Ти не можа да се справиш с нея дори в Народен Китай, където ситуацията беше относително проста от гледна точка на разпределението на вероятностите.

Но рано или късно тя щеше да успее — той лесно можеше да предвиди това. Беше млада и много талантива. Единственото, от което се нуждаеше, за да го настигне — а той беше най-добрият в занаята — бяха няколко години практика. Сега той осъзна съвсем ясно в каква ситуация бе попаднал. Имаше голям шанс да го мобилизират, а дори и това да не се случеше, Рони Фюгейт спокойно можеше да го измести от престижното му положение, до което се бе изкачвал стъпало по стъпало цели тринайсет години.

Решението му в тази неприятна ситуация да се озове в едно легло с нея беше странно. Той се чудеше как е успял да стигне до него.

Наведе се над куфарчето и каза тихо на доктор Смайл:

— Искам да ми кажеш защо, по дяволите, защо при всичките ми неприятности реших да...

— Аз мога да ти отговоря — обади се Рони Фюгейт от спалнята. Сега тя беше облечена с изпънат светъл пуловер и го закопчаваше пред огледалото на тоалетната си масичка. — Ти ми го обясни снощи, след като беше изпил пет бърбъна със сода. Каза ми... — Тя направи пауза, а очите ѝ проблеснаха. — Звучи грубо, но това, което ми каза, беше: „Ако не можеш да ги победиш, съюзи се с тях“. Само че глаголът, който използва, неудобно ми е, че трябва да ти го кажа, не беше „съюзи се“.

— Хъм... — каза Барни и отиде в кухнята, за да си сипе чаша кафе. Все пак не беше далече от Ню Йорк. Очевидно, ако мис Фюгейт беше колега, служител на „П. П. Макети“, тя ползваше служебен транспорт до работата си. Можеше да пътува дотам заедно с нея. Очарователно. Чудеше се дали техният работодател Лео Бълеро би одобрил това, ако знаеше. Имаше ли компанията официално становище за сексуалните връзки между служителите си? Защото тя имаше становище почти по всички останали въпроси... Въпреки че как би могъл човек, който прекарва цялото си време из плажовете в курортите на Антарктида или в немските клиники за Е-терапия, да намери време да измисли правила, обхващащи всички сфери на живота?

„Някой ден — каза си Барни, — аз ще живея като Лео Бълеро, вместо да стоя на 180 градусовата^[2] жега в Ню Йорк...“

Подът под краката му започна да вибрира — охладителната система на сградата се беше включила. Денят започваше.

През кухненския прозорец се виждаше как горещото, враждебно слънце се подава зад съседните кооперации. Той затвори очи. Предстоеше още един горещ ден, вероятно дванайсета степен по скалата на Вагнер. Не беше нужно човек да е ясновидец, за да го предвиди.

В мизерната многоетажна кооперация номер 492 в предградията на Мерилин Монро, щата Ню Джърси, Ричард Хнат закусваше

апатично, докато преглеждаше с нещо повече от апатия данните за метеорологичните аномалии от предния ден в домашния си вестник^[3].

Най-големият ледник, Ол' Скинтоп, през последното денонощие беше отстъпил на 4,62 грабела. А температурата по обед беше надвишила температурата от предишния ден с 1,40 вагнера. При това влажността на въздуха, предизвикана от изпаренията в океана, се беше увеличила до 16 селкирка. Ставаше все по-горещо и по-влажно. Докъде ли щеше да стигне великото шествие на природата? Хнат отмести вестника встрани и взе писмата, които му бяха донесли преди разсъмване — вече бе минало доста време откакто пощальоните бяха спрели да излизат навън денем...

Първата сметка, която видя, беше за охлаждането на апартамента. Дължеше на кооперация 492 точно десет и половина кожи^[4] за последния месец — с три четвърти повече, отколкото за април. „Някой ден — помисли си той, — ще стане толкова горещо, че нищо няма да може да спаси това място от разтапяне“. Спомни си за деня, в който грамофонните плочи от колекцията му се бяха разтопили, образувайки монолитна маса. Това беше през 2004 година и стана заради временна повреда в охладителната мрежа на сградата. Сега имаше само ленти от железен окис — те не се разтапяха. През онзи ден всички папагали и венериански птици в сградата бяха измрели. А костенурката на съседите му се бе сварила в собствената си черупка. Разбира се, това беше станало през деня и всички — или поне мъжете — бяха на работа. Съпругите им обаче, се бяха струпали на най-долния подземен етаж, мислейки (той си спомни как Емили му беше казала това), че фаталният момент най-накрая е дошъл. Не след век, както беше прогнозировал Калифорнийският технологичен институт, а сега. Разбира се, прогнозите не бяха погрешни — просто се бе скъсал охранващ кабел. Службата по поддръжката на Ню Йорк веднага изпрати работи-механици, които отстраниха повредата.

Съпругата му, облечена в синия си работен гащеризон, седеше във всекидневната и старателно нанасяше глазура върху предмет от неизпечена глина. Езикът ѝ се подаваше, а очите ѝ бяха блеснали... Тя движеше четката умело и той вече можеше да види, че резултатът ще бъде добър. Видът на работещата Емили го подсети за не особено приятната задача, която му предстоеше днес.

— Може би не трябва да бързаме да се обръщаме към него — изрече той раздражено.

Без да поглежда към него, Емили отвърна:

— Никога няма да можем да му покажем по-хубави произведения от тези, с които разполагаме в момента.

— А ако каже „не“?

— Ще продължим да се борим. Какво очакваш — да се предадем, само защото бившият ми съпруг не може да предскаже — или не иска да предскаже — колко успешни ще бъдат тези нови произведения на изкуството на пазара?

— Ти го познаваш, а аз — не — каза Ричард Хнат. — Не е отмъстителен, нали? Не изпитва никаква злоба?

И всъщност какво основание имаше бившият съпруг на Емили да изпитва злоба? Никой не му бе направил нищо лошо, или поне така твърдеше Емили.

Странно беше постоянно да слуша за Барни Майерсън и никога да не го е виждал, никога да не е имал директен контакт с този човек. Но това положение беше пред своя край, защото той имаше среща с него в девет тази сутрин в офиса на „П. П. Макети“. Разбира се, беше възможно и Майерсън да е враждебно настроен. Възможно беше само да хвърли бегъл поглед към колекцията от керамични съдове и да откаже да се занимава с думите: „Не, «П. П. Макети» изобщо не се интересува от тези предмети. Повярвайте на способностите ми на ясноvideц, таланта ми да прогнозирам модата и дарбата ми.“ И в този случай Ричард Хнат щеше да си излезе навън, с колекцията керамични съдове в ръце и без да има никакво друго място, където да отиде.

Той погледна през прозореца и видя с отвращение, че навън вече е станало прекалено горещо, за да може да издържи човек. Движещите се тротоари бяха опустели — всички се бяха изпокрили. Часът беше осем и половина и вече бе време да тръгва. Той отиде при шкафа до антрето и взе енергийния си шлем и задължителния охлаждащ генератор — по закон всеки, който излезеше навън през деня, беше длъжен да ги носи на гърба си от сутрин до вечер.

— Довиждане — каза той на жена си, спирайки се до входната врата.

— Довиждане и успех.

Тя се задълбочи още повече върху гланцирането и Ричард веднага разбра, че по този начин Емили иска да му покаже колко е напрегната — не можеше да се откъсне дори за миг от работата. Той отвори вратата и пристъпи в антрето, усещайки хладния полъх от задействания се генератор на гърба му.

— О! — обади се Емили, когато вече затваряше вратата. Сега тя вдигна глава и отметна дългата си кестенява коса от очите си. — Видеофонирай ми веднага щом излезеш от офиса на Барни, веднага щом узнаеш резултата.

— Добре — отвърна той и затвори вратата след себе си.

Когато слезе долу, в банката на кооперацията, отключи сейфа им и го отнесе в специалната стая. Там извади кутията, съдържаща колекцията от керамични изделия, която щеше да покаже на Майерсън.

Скоро вече беше в термоизолирания влак, по пътя към центъра на Ню Йорк и седалището на „П. П. Макети“ — огромната бяла сграда от синтетичен цимент, откъдето водеха началото си Пърки Пат^[5] и целият ѝ миниатюрен свят. „Куклата — помисли си той, — която подчини човека, докато в същото време човекът подчиняваше планетите от Слънчевата система. Пърки Пат, фикс-идеята на колонистите. Каква характеристика на колониалния живот... Какво друго може да се каже за онези нещастници, които, подчинявайки се на Закона за наборната служба на ООН, биват прогонени от Земята и успеят да оцелеят, след като са принудени да започнат нов живот на Марс, Венера, Ганимед или където и да е от местата, на които бюрократите от ООН решат да ги изпратят...

А ние си мислим, че тук е зле...“

Човекът на съседната седалка — мъж на средна възраст със сив енергиен шлем, риза без ръкави и модните в момента сред бизнесмените яркочервени шорти, отбеляза:

— Ще бъде още един горещ ден.

— Да.

— Какво носите в този голям кашон? Храна в помощ на някоя земянка на марсиански колонисти?

— Керамика — отвърна Хнат.

— Обзалагам се, че я изпичате, като просто я изнасяте навън по пладне. — Бизнесменът се изкикоти, после вдигна сутрешния си вестник, отворен на заглавната страница. — Пишат, че кораб,

пристигнал извън Слънчевата система, се е разбил при кацането си на Плутон. Изпратили са екип да го издири. Мислите ли, че е кораб на онези *неща*? Не мога да понасям всичките тези твари от другите звездни системи.

— По-вероятно е да е някой от нашите кораби, който се връща — отговори Хнат.

— Виждали ли сте някога тварите от Проксима?

— Само на снимки.

— Отвратителни са — каза бизнесменът. — Ако открият този разбит кораб на Плутон и се окаже, че са проксимианците, надявам се да ги изпепелят с лазерите. В края на краищата има закон, който им забранява да идват в нашата Слънчева система.

— Така е.

— Може ли да видя керамиката ви? Аз се занимавам с вратовръзки. Уернеровите живи вратовръзки, имитации на ръчно изработените, в пялата гама цветове на Титан... Нося една от тях, виждате ли? Цветовете всъщност се създават от примитивна форма на живот, която ние внасяме и отглеждаме тук, на Тера. Начинът, по който ги караме да се размножават, е наша търговска тайна, знаете — като формулата на кока-кола.

— По сходна причина не мога да ви покажа тези керамични изделия, колкото и да ми се иска. Те са нови. Нося ги на прогнозиращите модата ясновидци в „П. П. Макети“. За да могат, ако ги харесат, да ги миниатюризират за Пърки Пат-макетите, и тогава сме в играта. Ще е необходимо само да се подхвърли информацията на онзи радиоводец — как му беше името? — в марсианската орбита. И така нататък.

— Уернеровите ръчно изработени вратовръзки са част от Пърки Пат-макетите — уведоми го мъжът. — Приятелят на Пърки Пат, Уолт, има почти всички модели. — Той се усмихна радостно. — Когато „П. П. Макети“ решиха да миниатюризират нашите вратовръзки...

— С Барни Майерсън ли разговаряхте?

— Аз не съм разговарял с него. Беше местният ни мениджър по продажбите. Говори се, че с Майерсън трудно се излиза на глава. Изглежда действа импулсивно и щом вземе някакво решение, е непреклонен.

— Никога ли не е допускарал грешки? Отказани детайли, които после са станали модни?

— Сигурно е допускарал. Може и да е ясновидец, но все пак е човек. Ще ви кажа нещо, което може да ви помогне. Той е много подозрителен към жените. Бракът му се е разпаднал преди няколко години и все още не му е минало. Разбирате ли, жена му е забременяла *два пъти* и бордът на директорите на неговата кооперация, мисля че 33, се събрал и гласувал да изгонят и двамата, защото нарушили кодекса на сградата. Е, вие знаете коя е 33 и колко е трудно да се попадне в сграда с толкова нисък номер. Така че вместо да се откаже от апартамента си, той избрал да се разведе с жена си и я пуснал да си отиде заедно с детето им. А после очевидно разбрал, че е направил грешка и се озлобил. Разбира се, обвинявал се, че е допускарал подобна грешка. Макар че е естествено човек да я допусне — помислете си само какво ли не бихме направили аз и вие, за да получим апартамент в 33 или 34? Той никога не се оженил отново — може би е неохристиянин. Във всеки случай, когато опитате да му продадете керамичните изделия, бъдете много внимателен по въпросите, засягащи жените. Не му казвайте: „Това ще се хареса на дамите“ или нещо подобно. Повечето от продадените детайли са купени...

— Благодаря за съвета — прекъсна го Хнат, стана и понесе кашона с керамични изделия по пътеката между седалките към изхода. Въздъхна. Ситуацията беше трудна, може би дори безнадеждна. Той не можеше да се бори с обстоятелствата, възникнали много преди да започне връзката му с Емили и нейните керамични съдове. Беше безсилен.

За щастие успя да хване такси и, докато то го носеше през натовареното движение на деловата част на града, прочете утринния си домашен вестник, като обърна особено внимание на водещата статия за кораба, за който се предполагаше, че се е върнал от Проксима, само за да се разбие в замръзналата пустош на Плутон — какво омаловажаване на случилото се! Вече се изказваха предположения, че това може да е добре познатият междупланетен индустриалец Палмър Елдрич, който беше отишъл в системата на Проксима преди десетилетие по покана на Съвета на проксимианските хуманоиди. Те искаха той да модернизира автоматичните им фабрики по терански образец. Оттогава не се бе чуло нищо за Палмър Елдрич. Досега.

„Може би ще е по-добре за Тера, ако това не е завърналият се Елдрич“ — реши Хнат. Палмър Елдрич беше прекалено енергичен и необуздан професионалист-единак. Той бе направил чудеса по внедряването на автоматичните фабрики на колониалните планети, но както винаги бе отишъл прекалено далече, имаше твърде много провалени планове. На най-необичайни места имаше купища потребителски стоки — дори там, където нямаше колонисти, които да ги използват. Подложени на безмилостните местни климатични условия, те малко по малко се разрушаваха, превръщайки се в планини от отломки. Особено зле им влияеха снежните бури — колкото и трудно да бе на някои хора да повярват, че все още някъде съществуват такива неща, студени места имаше. И то страшно студени.

— Пристигнахме, ваше благородство — уведоми го автоматичното такси, спирайки пред голямото здание, чиято основна част се намиреше под земята. Сградата на „П. П. Макети“. Виждаше се как служителите ловко влизат в нея през множество термоизолирани тунели.

Хнат плати таксита, изскочи от него и претича през откритото пространство до най-близкия тунел, стиснал кашона с двете си ръце. Слънчевите лъчи го докоснаха за миг и той усети — или си въобрази, че усеща — как пращи от жегата. „Опечен като жаба, с абсолютно пресушени жизнени течности“ — помисли си той, когато достигна благополучно до тунела.

Скоро беше под земята и секретарката го съпроводи до кабинета на Майерсън. Мрачните и хладни стаи го приканваха да си почине, но нямаше как. Той стисна кашона с образците още по-здраво и, въпреки че не беше неохристиянин, се помоли шепнешком.

— Мистър Майерсън — обяви секретарката, по-висока от Хнат и впечатляваща с роклята си с голямо деколте и с елегантните си обувки. — Мистър Хнат е тук.

После кимна към седналия на бюрото си мъж и каза на Хнат:

— Това е мистър Майерсън, мистър Хнат.

Зад Майерсън стоеше жена с бледозелен пуловер и абсолютно бяла коса. Косата ѝ бе прекалено дълга, а пуловерът — прекалено изпънат.

— Това е мис Фюгейт, мистър Хнат. Асистентката на мистър Майерсън. Мис Фюгейт, това е мистър Ричард Хнат.

Барни Майерсън продължаваше да седи на бюрото си и да изучава някакъв документ, сякаш изобщо не бе забелязал, че някой е влязъл в кабинета. Ричард Хнат чакаше безмълвно, изпитвайки най-разнообразни емоции. Усети как гняв скована сърцето му, почувства и тревога, но после нарастващото любопитство взе връх. Значи това беше бившият съпруг на Емили, който, ако можеше да се вярва на търговеца на живи вратовръзки, все още страдаше горчиво заради разпадналия се брак. Майерсън беше набит мъж, приближаващ четирийсетте, с необичайно разрошена къдрава коса, което не беше особено модерно в момента. Изглеждаше отегчен, но нямаше признаци за някаква враждебност. Поне за момента...

— Дайте да видя грънците — изрече внезапно той.

Ричард Хнат остави кашона върху масата, отвори го, извади керамичните предмети един по един, нареди ги върху масата и отстъпи назад.

След малко Барни Майерсън се обади:

— Не.

— Не? — повтори Хнат. — Какво не?

— Няма да свършат работа — отвърна Майерсън, взе документа и отново се съсредоточи върху него.

— Искате да кажете, че го решихте просто ей така? — попита Хнат, неспособен да повярва, че всичко вече е свършило.

— Точно така — потвърди Майерсън. Той бе изгубил всякакъв интерес към колекцията от керамични съдове, все едно Хнат и изделията вече ги нямаше.

— Извинете, мистър Майерсън — обади се мис Фюгейт.

Барни Майерсън я погледна и попита:

— Какво има?

— Съжалявам, че трябва да кажа това, мистър Майерсън — отвърна мис Фюгейт. Тя се доближи до изделията, вдигна едно от тях и го задържа в ръце, провери тежестта му и поглади гланцираната му повърхност. — Но моето усещане определено е различно от вашето. Чувствам, че тези керамични съдове ще вървят.

Хнат изгледа последователно двамата ясновидци.

— Нека да взема това. — Майерсън посочи тъмносива ваза и Хнат веднага му я подаде. Майерсън я задържа за момент. — Не —

обади се той най-накрая. Намръщи се. — Все още не усещам, че този детайл ще има успех. Според мен грешите, мис Фюгейт.

Остави вазата на масата и отново се обърна към Ричард Хнат:

— Но тъй като има разногласие между мен и мис Фюгейт... — той се почеса замислено по носа, — оставете тези образци за няколко дни при мен. Ще ги погледна пак.

Очевидно нямаше да го направи.

Мис Фюгейт се пресегна, взе малко изделие със странна форма и го притисна почти нежно до гърдите си.

— Това е нещо особено. Усещам много мощно излъчване от него. То ще има най-голям успех от всичките.

— Ти си се побъркала, Рони — изрече със спокоен глас Барни Майерсън. Сега вече изглеждаше ядосан — лицето му беше поруменяло, с мрачно изражение. Обърна се към Ричард Хнат и каза: — Ще ви видеофонирам, когато взема окончателното си решение. Не виждам причина, поради която да се наложи да променя мнението си, така че не се настройвайте особено оптимистично. Всъщност спокойно можете да си ги вземете.

Той изгледа свирепо асистентката си, мис Фюгейт.

[1] В оригинала — сонарт. Важен за творчеството на Филип Дик термин, който се среща и в други негови произведения. Означава голям жилищен блок, който е относително автономна административна единица в рамките на даден град и се самоуправлява, избира си ръководство чрез избори и т.н. — *Бел.прев.* ↑

[2] Става въпрос за 180 градуса по Фаренхайт, равни на около 82 градуса по Целзий. — *Бел.прев.* ↑

[3] В оригинала — хомеораре. Друг важен термин в творчеството на Филип Дик, срещащ се в множество негови произведения. Означава вестник, съставен от новини, които всеки потребител си избира индивидуално. Технология, станала реалност с появата на World Wide Web. — *Бел.прев.* ↑

[4] Както се изяснява по-нататък, става въпрос за обвивките на извънземен сорт трюфел, които се използват вместо пари. Понякога се наричат „трюфелови кожи“, но по-често — просто „кожи“. — *Бел.прев.*

↑

[5] Пърки Пат (Perky Pat) — Веселата Пат. — *Бел.прев.* ↑

2.

В десет часа през същата сутрин Лео Бълеро, председател на борда на директорите на „П. П. Макети“ беше в кабинета си, когато му се обади по видефона. Той отговори — беше очаквал позвъняването. Обаждана му се от „Трипланетно правораздаване“, частната полицейска агенция. Беше я наел броени минути след като разбра за катастрофата на Плутон на междוזвездния кораб, връщащ се от Проксима.

Слушаше несъсредоточено, защото въпреки важността на новините, си мислеше за съвсем други неща.

Колкото и идиотско да звучеше, като се имаше предвид факта, че „П. П. Макети“ плащаше огромен ежегоден подкуп на ООН за своята неприкосновеност, кораб на Агенцията за борба с наркотиците към ООН беше конфискувал край северния полюс на Марс пратка с Кен-Ди на стойност почти милион кожи, по пътя ѝ от добре охраняваните плантации на Венера. Очевидно парите от подкупа не бяха достигнали до нужните хора в сложната йерархия на ООН.

Но нищо не можеше да се направи. Той не можеше да повлияе по никакъв начин на организацията.

Лео разбираше добре намеренията на Агенцията за борба с наркотиците. Те искаха „П. П. Макети“ да заведе дело с цел да си върне пратката. Защото това би доказало, че незаконният наркотик Кен-Ди, вземан от толкова много колонисти, се отглежда, преработва и разпространява с нейната тайна подкрепа. Така че, независимо от голямата цена на пратката, беше по-добре да се откаже от нея, отколкото да предявява претенции.

— Предположенията на домашните вестници са правилни — говореше от екрана на видефона Феликс Блау, шефът на полицейската агенция. — Това явно е Палмър Елдрич и изглежда той е жив, въпреки че е тежко ранен. Научихме, че кораб на ООН ще го откара в болницата на една от базите, чието местоположение, естествено, не успяхме да установим.

— Хъм... — каза Лео Бълеро, кимайки с глава.

— Обаче, що се отнася до онова, което Елдрич е намерил в системата на Проксима...

— Никога няма да научите нищо за него — прекъсна го Лео. — Елдрич няма да каже нито дума, и край.

— Докладваха ми един интересен факт — каза Блау. — На борда на кораба на Елдрич е имало — и все още има — грижливо съхранявана култура лишеи, която напомня много за лишеите на Титан, от които се извлича Кен-Ди. Мисля, че като се има предвид това... — Блау замълча тактично.

— Има ли някаква възможност тази култура лишеи да бъде унищожена? — попита Лео импулсивно, ръководен единствено от инстинкта си.

— За съжаление служителите на Елдрич вече са се добрали до останките от кораба. Те несъмнено ще се противопоставят решително на подобни опити. — Блау изглеждаше изпълнен със съчувствие. — Разбира се, можем да пробваме... Не чрез силово решение, но може би ще успеем да ги подкупим.

— Пробвайте — съгласи се Лео, макар и да разбираше, че това ще е само загуба на време и усилия. — Нямахте ли закон на ООН, който забранява внасянето на живот от други звездни системи?

Хубаво щеше да бъде, ако можеха да убедят военните сили на ООН да бомбардират останките от кораба на Елдрич. Лео си отбеляза в бележника, че трябва да се обади на адвокатите си и да им каже да се оплачат в ООН по повод внасянето в Слънчевата система на чуждопланетни лишеи.

— Ще поговорим пак по-късно — каза той на Блау, прекъсна връзката и си помисли: „Може би е по-добре да се оплача директно“. Натисна бутона на интеркома и каза на секретарката си: — Свържи ме с ръководството на ООН в Ню Йорк. Кажи, че искам да говоря лично с Генералния секретар Хепбърн-Гилбърт.

След малко вече говореше с хитрия индийски политик, който миналата година бе станал Генерален секретар на ООН.

— А, мистър Бълеро — усмихна се лукаво Хепбърн-Гилбърт. — Искате да се оплачете по повод конфискуването на пратката Кен-Ди, която...

— Не знам нищо за никаква пратка Кен-Ди — прекъсна го Лео. — Обаждам се по съвсем друг повод. Давате ли си сметка какви ги върши Палмър Елдрич? Донесъл е в Слънчевата система чуждопланетни лишеи, които могат да предизвикат епидемия, подобна на онази от 1998 година.

— Наясно сме с този факт. Обаче хората на Елдрич твърдят, че това е лишей от Слънчевата система — Елдрич го бил взел със себе си при пътуването до Проксима и сега го връща обратно... Разправят, че лишеят бил източник на протеин за него.

Белите зъби на индиеца блеснаха в радостна усмивка. Изглежда, това нагло обяснение го забавляваше.

— И вие им вярвате?

— Не, разбира се. — Усмивката на Хепбърн-Гилбърт стана още по-широка. — А вие защо се интересувате от този случай, мистър Бълеро? Имате ли, въъ... специално отношение към лишеите?

— Аз съм патриот, гражданин на Слънчевата система. И настоявам да вземете мерки.

— Взели сме мерки — каза Хепбърн-Гилбърт. — Провеждаме разследване... Възложили сме го на мистър Ларк. Вие го познавате. Доволен ли сте?

Разговорът достигна до разочарования си край и Лео Бълеро най-накрая прекъсна връзката, чувствайки отвращение от политиците. Те винаги бяха готови на решителни действия против самия *него*, но когато ставаше въпрос за Палмър Елдрич... „Ах, мистър Бълеро — изимитира той наум Хепбърн-Гилбърт, — това, сър, не е така.“

Да, Лео познаваше Ларк. Нед Ларк беше ръководителят на Агенцията за борба с наркотиците към ООН и бе отговорен за конфискуването на последната пратка Кен-Ди. Включването на Ларк в разследването на историята с Елдрич беше работа на Секретаря на ООН. Това, към което се стремеше ООН в случая, беше *quid pro quo*^[1]. Те нямаше да си помръднат пръста да предприемат нещо против Елдрич, докато Лео Бълеро се опитва да си върне пратката с Кен-Ди. Той беше сигурен, че е така, но, естествено, не можеше да го докаже. В края на краищата Хепбърн-Гилбърт, този тъмнокож, хитър и потаен политик, не беше казал *директно* подобно нещо.

„Винаги става такава каша, когато разговаряш с ООН — помисли си Лео. — Афро-азиатски политици. Абсолютно блато. Тези чужденци

са навсякъде, те ни управляват“.

Той хвърли поглед към празния видеоекран.

Докато се чудеше какво да предприеме, секретарката му мис Глийсън се обади по интеркома и каза:

— Мистър Бълеро, мистър Майерсън е в приемната. Иска да ви види за малко.

— Кажи му да влезе — отвърна Лео, доволен, че поне за малко ще се отвлече от проблемите си.

След малко експертът му в областта на предсказването на модните тенденции влезе в кабинета. Барни Майерсън беше намръщен. Без да каже нито дума, той седна срещу Лео.

— Какво те измъчва, Майерсън? — попита Лео Бълеро. — Нали затова съм тук? Спокойно можеш да си поплачеш на рамото ми. Кажи ми какво има и ще ти поддържа ръката.

Постара се тонът му да бъде смразяващ.

— Отнася се за моята асистентка, мис Фюгейт.

— Да, чух, че си спал с нея.

— Въпросът не е в това.

— О, разбирам — каза Лео. — Това е само незначителна подробност.

— Исках да кажа, че съм тук заради друг аспект от поведението на мис Фюгейт. Току-що имахме фундаментално противоречие. Продавачът...

— Ти си отказал, а тя не е била съгласна — прекъсна го Лео.

— Да.

— Вие, ясновидци... — Забележително. Вероятно имаше алтернативни варианти, по които може да се развие бъдещето. — Ти искаш да й наредя в бъдеще винаги да те подкрепя?

— Тя е моя асистентка — отвърна Барни Майерсън. — Това означава, че трябва да се подчинява на разпорежданията ми.

— Е... А това, че спи с теб не е ли стъпка в правилната посока? — изсмя се Лео. — Както и да е, тя е била длъжна да те подкрепи докато продавачът е бил при вас, а ако е имала някакви съмнения, е трябвало да ти ги каже по-късно, когато останете насаме.

— Дори и на това не бих се съгласил. — Барни стана още по-мрачен.

— Нали знаеш, че откакто преминах Е-терапията и ми уголемиха предния дял на мозъка, аз самият на практика станах ясновидец и доста напреднах? Това беше продавач на грънци? Керамика?

Барни кимна с голяма неохота.

— Това са грънците на бившата ти съпруга — каза Лео. Нейните керамични изделия се купуваха добре, беше виждал рекламите им в домашните вестници, продаваха ги в един от най-изисканите магазини за произведения на изкуството в Ню Орлиънс, а също и тук, на Източното крайбрежие, както и в Сан Франциско. — Ще вървят ли те, Барни?

Той изгледа внимателно ясновидеца.

— *Беше ли права мис Фюгейт?*

— Изобщо няма да вървят, Бог ми е свидетел!

Тонът на Барни обаче беше вял. „Не се връзва с нещата, които казва — помисли си Лео. — Прекалено малко енергия влага.“

— Това е моята прогноза — допълни Барни упорито.

— Е, добре — кимна Лео. — Приемам твоето становище. Но ако тези грънци станат сензация, а ние не разполагаме с техни микрокопия за макетите на колонистите... — той се замисли. — Може да установиш, че партньорката ти в леглото е заела твоето място.

Барни се изправи и каза:

— В такъв случай ще инструктирате ли мис Фюгейт относно позата, която трябва да заема?

Лео се разсмя и Барни се изчерви.

— Исках да кажа „позицията“... — измънка той.

— Добре, Барни, ще ѝ се закамъкам с пръст. Тя е млада, ще го преживее. А ти остаряваш, трябва да запазиш достойнството си и никой не бива да ти противоречи. — Лео също се изправи, пристъпи към Барни и го потупа по гърба. — Но чуй ме: спри да се измъчваш! Забрави най-накрая тази твоя бивша съпруга. Разбра ли ме?

— Аз съм я забравил.

— Има много други жени — каза Лео, мислейки си за Скоти Синклер, настоящата му любовница. Точно в момента крехката и руса Скоти, с голям бюст, беше горе, в неговата вила-сателит, на пет хиляди километра в апогей, и го чакаше да приключи с работата за тази седмица. — Те са безброй — не са като ранните американски

пощенски марки или като трюфеловите кожи, които използваме вместо пари.

Хрумна му, че може да изглади нещата, ако свърже Барни с една от своите изоставени — но все още услужливи — бивши любовници.

— Виж какво ще ти кажа — започна той, но Барни веднага го прекъсна с рязък жест. Лео попита учудено: — Не?

— Не. Така или иначе в момента съм обвързан с Рони Фюгейт. Една жена трябва да е достатъчна на всеки нормален мъж в даден момент. — Барни изгледа строго работодателя си.

— Съгласен съм. Господи, аз също не мога да съм с повече от една жена по едно и също време. Ти какво си мислиш, че имам цял харем горе, в „Хралупата на Мечо Пух“? — намръщи се Лео.

— Когато бях там за последен път — каза Барни, — тоест на рождения ви ден през януари...

— А, да. Партилата. Това е друго нещо. Работите, които стават по време на парти, не се броят. — Той съпроводи Барни до вратата на кабинета. — Знаеш ли, Майерсън, чух за тебе един слух, който изобщо не ми хареса. Някой те е видял да носиш със себе си куфарче с онези преносими терминали на психиатрични компютри... *Повиквателна ли си получил?*

Настана тишина. Най-накрая Барни кимна.

— И не си ни казал нищо? — попита Лео. — Кога щяхме да го научим? В деня, в който се озовеш на борда на кораба за Марс?

— Смятам да се отърва.

— О, да. Всеки има такива намерения. В такъв случай как ООН успя да засели четири планети и шест луни?

— Няма да издържа психологичните тестове — каза Барни. — Способностите ми на ясновидец ми подсказват това. Те ми помагат. Няма да издържа и няколко фройда стрес — погледнете ме.

Той вдигна ръцете си. Те не можеха да спрат да треперят.

— Вижте реакцията ми на безобидната забележка на мис Фюгейт. Вижте реакцията ми, когато Хнат донесе грънците на Емили. Вижте...

— Добре, добре — каза Лео, но все още беше обезпокоен. Обикновено от връчването на повиквателната до момента на мобилизацията изминаваха деветдесет дни, а мис Фюгейт едва ли щеше да бъде готова да заеме мястото на Барни толкова скоро. Разбира

се, можеше да повика Мак Ронстън от Париж, но дори Ронстън, със своята петнайсетгодишна практика, не беше от класата на Барни Майерсън. Той имаше опит, но талантът не се трупа с течение на годините, талантът се дава на човека от Бог по рождение.

„От ООН наистина са се захванали с мен“ — помисли си Лео. Зачуди се дали повиквателната на Барни беше дошла по случайност точно в този момент или това бе още един опит да го атакуват в слабите му места. Ако бе така, лошо му се пишеше на Барни. И Лео не можеше да окаже никакъв натиск върху ООН, за да отърве служителя си.

„И всичко това е, защото снабдявам онези колонисти с техния Кен-Ди — помисли си той. — А все някой трябва да ги снабдява — те не могат без него. За какво са им иначе Пърки Пат-макетите?“

Пък и това беше един от най-печелившите бизнеси в Слънчевата система. Ставаше въпрос за страшно много трюфелови кожи.

И ООН също беше наясно с този факт.

В дванайсет и трийсет нюйоркско време Лео Бълеро обядваше с новото момиче, което се бе присъединило към отряда на секретарките. Пия Джъргенс, седнала срещу него в уютното сепаре на ресторант „Виолетовата котка“, се хранеше много дисциплинирано, боравейки прецизно с приборите. Тя беше червенокоса, а той обичаше червенокосите — те бяха или отвратително грозни, или изключително привлекателни. Мис Джъргенс беше от последните. Сега, ако намереше някакъв повод да я покани на „Хралупата на Мечо Пух“... Стига Скоти да нямаше нищо против, разбира се. Кое то не изглеждаше особено вероятно в момента: Скоти беше доста своенравна, което е опасна черта при жените.

„Много лошо, че не успях да пробутам Скоти на Барни Майерсън — помисли си той. — Щях да реша два проблема едновременно: да направя Барни по-устойчив психически и да се отърва от...“

„Глупости! — сепна се той. — Барни има нужда да е *по-неустойчив*, в противен случай отиването на Марс му е сигурно. Ето защо е взел под наем онова говорещо куфарче. Явно изобщо не

разбирам съвременния свят. Живея в миналото, в двайсети век, когато психоаналитиците са *премахвали* стреса у хората.“

— Винаги ли сте толкова мълчалив, мистър Бълеро? — попита мис Джъргенс.

— Не.

„Дали бих могъл да допринеса с нещо за успеха на Барни? Да му помогна да... как да го кажа? Да стане по-неустойчив?“

Но това не беше толкова лесно, колкото изглеждаше. Разбираше го инстинктивно, благодарение на увеличения преден дял на мозъка. Не можеше от здрав човек да се направи болен по поръчка.

Или можеше?

Той се извини, повика робота-сервитьор и го помоли да донесе видеофон на масата му. Малко по-късно вече разговаряше със секретарката си мис Глийсън в офиса.

— Слушай, веднага щом се върна, искам да се видя с мис Рондинела Фюгейт, сътрудничката на мистър Майерсън. Но мистър Майерсън не бива да разбира. Ясен ли съм?

— Да, сър — отвърна мис Глийсън, водейки си бележки.

— Чух ви — каза Пия Джъргенс, след като той прекъсна връзката. — Нали знаете, бих могла да кажа на мистър Майерсън. Виждам го почти всеки ден в...

Лео се разсмя. Мисълта, че Пия Джъргенс може да се откаже от прекрасното бъдеще, което се откриваше пред нея, го забавляваше.

— Слушай — каза той, потупвайки ръката ѝ, — не се сърди, но това не е присъщо на човешката природа. Довърши си крокета от ганимедска жаба и да се връщаме в офиса.

— Имах предвид — изрече студено мис Джъргенс, — че откритото ви държане изглежда малко странно в присъствието на външен човек, когото почти не познавате.

Тя го изгледа и нейният огромен и съблазнителен бюст се издаде още по-напред, сякаш за да демонстрира възмущението си.

— Значи трябва да те опозная по-добре — каза Лео, гледайки я с копнеж. — Опитвала ли си някога Кен-Ди? Трябва да опиташ. Въпреки че човек се пристрастява към него. Преживяването си заслужава.

Разбира се, той имаше запас от Кен-Ди в „Хралупата на Мечо Пух“, при това от най-високо качество. Когато му идваха гости, често

именно наркотикът разнообразяваше партитата, които иначе щяха да са доста скучни.

— Питам те, защото създаваш впечатление за жена с развито въображение, а реакцията на Кен-Ди зависи предимно от творческите сили на въображението.

— Бих го пробвала с удоволствие някой път — каза мис Джъргенс, после се огледа, наведе се към него и прошепна: — Но нали е незаконно?

— Нима? — погледна я той.

— Знаете, че е незаконно. — Момичето изглеждаше раздразнено.

— Чуй ме — каза Лео, — аз мога да ти намеря Кен-Ди.

Той би могъл, разбира се, да опита наркотика заедно с нея — при съвместното му взимане умовете на хората се сливаха, образувайки нов разум, или поне такова беше усещането. Няколко пъти Кен-Ди заедно с нея — и той щеше да знае всичко, което си струваше да се знае за Пия Джъргенс. В нея имаше нещо, което го привличаше — нещо повече от обикновените анатомични подробности. Копнееше да се сближат.

— Няма да използваме макети.

Каква ирония — той, съзателят и производителят на микросвета на Пърки Пат, предпочиташе да взема Кен-Ди просто така. Какво можеше да даде на теранците свързането с макет, предлагащ минимум от комфорта на всеки обикновен терански град? За заселниците на някоя луна, скрити на дъното на своите земянки, предпазващи ги от бушуващите на повърхността урагани и от замръзналите кристали метан, Пърки Пат-макетите бяха нещо съвсем различно — врата към света, в който се бяха родили. Но той, Лео Бълеро, беше адски уморен от света, в който беше роден и където все още живееше. И дори „Хралупата на Мечо Пух“, с всичките си необикновени и не чак толкова необикновени забавления не можеше да запълни пустотата. И все пак...

— Този Кен-Ди — каза той на мис Джъргенс — е нещо прекрасно и не е чудно, че е забранен. Той е като религия. Кен-Ди е религията на колонистите. — Лео се засмя. — Взимаш едно парче и след петнайсет минути — няма я вече земянката, няма замръзнал метан. Дава им причина да живеят. Не си ли струва риска преживяването?

„Но какво има същата стойност за нас?“ — запита се той и се почувства потиснат. Чрез производството на Пърки Пат-макетите и отглеждането на лишея, от който се извличаше Кен-Ди, Лео правеше поносим живота на повече от милион колонисти, принудително изселени от Тера. Но какво, по дяволите, получаваше в замяна? „Целият ми живот е посветен на другите — помисли си той. — И вече започвам да си плащам. Защото това не е достатъчно.“ Да, той имаше своя сателит, където го чакаше Скоти. Имаше два свързани големи бизнеса, единият от които бе законен, а другият — не... Но нима в живота нямаше и по-важни неща?

Лео не знаеше. И никой друг не знаеше, защото, подобно на Барни Майерсън, всички бяха заети с имитирането на неговата схема в различни варианти. Барни и неговата мис Рондинела Фюгейт бяха лошо копие на Лео Бълеро и мис Джъргенс. Накъдето и да погледнеш, виждаше едно и също. Вероятно дори Нед Ларк, ръководителят на Агенцията за борба с наркотиците, водеше същия начин на живот. Навярно така правеше и Хепбърн-Гилбърт, който сигурно все още беше с онази руса, висока шведка, изгряващата кинозвезда с големи и твърди гърди, като топки за боулинг. Дори и Палмър Елдрич...

„Не! — осъзна внезапно той. — Не и Палмър Елдрич. Той е намерил нещо друго. За десетте години, които е прекарал в системата на Проксима или поне от момента на тръгването до завръщането му. *Какво е открил?* Нещо, което си е струвало усилията и смъртоносната катастрофа на Плутон?“

— Видя ли домашните вестници? — попита той мис Джъргенс. — Новината за кораба на Плутон? Такива като този Елдрич са един на милиард. Няма друг като него.

— Четох, че е абсолютно побъркан — отговори мис Джъргенс.

— Сигурно. Откъсване от живота за десет години, цялата тази агония, и за какво?

— Може да не се съмнявате, че е пожертвал тези десет години за нещо, което си е струвало — каза мис Джъргенс. — Той е побъркан, но умен. Грижи се за себе си, както правят всички останали. Не е чак *толкова* луд.

— Бих искал да се видя с него — изрече замислено Лео Бълеро. — Да си поговорим, дори да е само за минутка.

И в този момент той реши наистина да го направи. Да отиде в болницата, където лежи Палмър Елдрич, да се добере до стаята му насилствено или чрез подкупи и да научи онова, което Елдрич бе открил.

— Някога — каза мис Джъргенс, — когато първите ни кораби напускаха Слънчева система на път към други звезди... Нали си спомняте онова време? — Тя се поколеба. — Глупаво е, но когато Арнолдсън направи първия си полет до Проксима и обратно, аз бях дете... Искам да кажа, бях дете, когато той *се върна*. Наистина си мислех, че щом отива толкова далече, той... — Тя се извърна, отбягвайки погледа на Лео. — Смятах, че ще намери Бог.

„И аз така смятах — помисли си Лео. — А вече бях зрял човек. В средата на трийсетте. Както казвам на Барни по различни поводи.

И аз все още вярвам в това. Дори сега, след десетгодишния полет на Палмър Елдрич.“

След обяда, когато се върна в кабинета си в сградата на „П. П. Макети“, Лео видя Рондинела Фюгейт за първи път. Тя чакаше пристигането му.

„Не е зле — помисли си той, докато затваряше вратата на кабинета. — Хубава фигура и красиви сияещи очи.“

Тя изглеждаше нервна. Беше скръстила крака и постоянно опъваше полата си. Наблюдаваше го крадешком, докато той се настани в креслото си срещу нея.

„Много е млада — осъзна Лео. — Дете, което е способно да повиши тон и да противоречи на началника си, когато смята, че той греши. Трогателно...“

— Знаете ли защо ви повиках в кабинета си? — попита той.

— Предполагам, че сте ядосан, защото влязох в противоречие с мистър Майерсън. Но аз наистина усетих, че тези керамични изделия имат бъдеще. Така че какво друго можех да направя? — Тя се надигна леко с умоляващ поглед, после отново седна на мястото си.

— Вярвам ви — каза Лео. — Но мистър Майерсън е много чувствителен. След като живеете с него, трябва да знаете, че има портативен психиатър и го носи навсякъде със себе си.

Той отвори чекмеджето на бюрото си и извади оттам пакет „Куеста Рейс“ — марка висококачествени пури. Поднесе пакета на мис Фюгейт, тя му благодари и си взе една. Той също си взе, запали нейната, а след това своята и се облегна назад в креслото си.

— Знаете ли кой е Палмър Елдрич?

— Да.

— Можете ли да използвате способностите си на ясновидец за нещо друго, освен за предвиждания на модните тенденции? След месец или два във всички домашни вестници ще пише какво е местоположението на Елдрич. Бих искал да надникнете в тези бъдещи вестници и да ми кажете къде се намира той в момента. Знаем, че можете да го направите.

„За теб ще е по-добре да можеш — помисли си Лео, — ако искаш да запазиш работата си тук.“

Той чакаше, пушейки пурата си, и наблюдаваше момичето. Зачуди се с лека завист дали тя е толкова добра в леглото, колкото е на външен вид...

— Имам видение, но е съвсем смътно, мистър Бълеро — изрече мис Фюгейт с мек, неуверен глас.

— Нищо, нека го чуем. — Той се пресегна и взе химикалката си.

Разказът ѝ отне няколко минути и както бе предупредила, видението ѝ не беше много ясно. Въпреки това най-накрая той беше записал в бележника си следното: Болница на ветераните „Джеймс Ридъл“, База III, Ганимед. Собственост на ООН, разбира се. Но той бе очаквал това. Не беше толкова зле — все щеше да намери някакъв начин да проникне там.

— Той е под чуждо име — добави мис Фюгейт, бледа и изтощена от усилията, които ѝ бе струвало предвиждането. Тя запали отново пурата си, която междувременно бе изгаснала, и се изпъна в креслото, кръстосвайки отново изящните си крака. — В домашните вестници ще пише, че Елдрич е регистриран в болницата под името мистър... — Тя замълча със затворени очи, поемайки си дъх, и възкликна: — По дяволите! Не мога да го видя добре. Едносрично е. Френт. Брент. Не, мисля, че е Трент. Да, Елдън Трент е.

Тя се усмихна с облекчение. Големите ѝ очи сияеха с наивна, детинска радост.

— Наистина са положили големи усилия, за да го скрият. И в момента го разпитват, така ще пише във вестниците. Тъй че той очевидно е в съзнание. — Внезапно тя се намръщи. — Чакайте. Виждам заглавие на първата страница. Аз съм сама в своя собствен апартамент. Рано сутринта е и чета първата страница. О, Господи!

— Какво пише там? — попита Лео, навеждайки се рязко напред. Усецаше, че момичето е разтревожено.

— В статията на първа страница пише, че Палмър Елдрич е мъртъв — прошепна мис Фюгейт. Тя примигна, огледа се слисано, после бавно спря погледа си върху Лео. Наблюдаваше го със смесица от страх и неувереност, отдръпвайки се едва забележимо назад. В следващия момент се сви в креслото си с нервно сплетени пръсти на ръцете. — И вие сте обвинен в убийството му, мистър Бълеро. Наистина. Така пише в статията.

— Искате да кажете, че аз *ще го убия*?

Тя кимна.

— Но... не е абсолютно сигурно. Виждам го само в някои от възможните варианти на бъдещето... Разбирате ли? Искам да кажа, че ясновидците виждат... — Тя направи неуверен жест.

— Знам.

Той познаваше добре ясновидците. В края на краищата Барни Майерсън работеше за „П. П. Макети“ тринайсет години, а някои от останалите — дори от по-отдавна.

— Това би могло да се случи — изрече Лео дрезгаво.

„Но защо ми е да правя подобно нещо?“ — запита се той. Нямахше как да знае отговора на този въпрос в момента. Може би след като се добереше до Елдрич и разговаряше с него... Което очевидно щеше да се случи.

Мис Фюгейт добави:

— Като се има предвид този възможен вариант на бъдещето, не мисля, че трябва да се опитвате да осъществите контакт с мистър Елдрич. Не сте ли съгласен, мистър Бълеро? Искам да кажа, че съществува риск, и то голям. Предполагам, че около четирийсет.

— Какво „четирийсет“?

— Процента. Почти половината от възможностите.

Сега тя беше по-спокойна. Пушеше пурата си и го гледаше. Тъмните ѝ и напрегнати очи сияеха, докато го наблюдаваше.

Несъмнено изгаряше от любопитство, мъчейки се да си отговори на въпроса защо той би направил подобно нещо.

Лео се изправи и отиде до вратата на кабинета.

— Благодаря ви, мис Фюгейт. Цена високо съдействието ви по този въпрос.

Той зачака, показвайки ясно, че очаква тя да си тръгне.

Обаче мис Фюгейт не се помръдна от мястото си. Сблъскваше се със същата особена упоритост, която беше разстроила Барни Майерсън.

— Мистър Бълеро — изрече тя спокойно, — мисля, че трябва да уведомя полицейските сили на ООН за случая. Ние, ясновидците...

Той затвори вратата на офиса и каза:

— Вие, ясновидците, си навирате прекалено много носовете в живота на другите хора.

Но той беше в ръцете ѝ. Чудеше се как ли ще използва тя информацията, която беше научила.

— Мистър Майерсън може да бъде мобилизиран — каза мис Фюгейт. — Разбира се, вие знаете това. Смятате ли да използвате влиянието си, за да го спасите?

— Да, имам намерение да му помогна — отвърна честно той.

— Мистър Бълеро — изрече тя тихо и спокойно, — нека да се споразумеем. Позволете да го вземат. И аз ще стана вашият нюйоркски моден консултант.

Мис Фюгейт изчака. Лео Бълеро не каза нищо.

— Какво мислите по въпроса? — попита тя. Очевидно не беше свикнала да води такива преговори, но бе решила да се бори докрай. „В края на краищата — помисли си той, — всеки, дори най-умният оператор, трябва да започне отнякъде. Може би наблюдавам началото на една блестяща кариера.“

Внезапно той си спомни нещо. Спомни си защо я бяха прехвърлили от Пекин тук, в Ню Йорк, за да стане асистентка на Барни Майерсън. Нейните предсказания се бяха оказали несигурни. Всъщност, повечето ѝ предсказания бяха погрешни.

Вероятно и видението за вестникарските заглавия, обвиняващи го в убийството на Палмър Елдрич — ако му беше казала истината, че ги е видяла — беше просто поредната ѝ грешка. Невярно предсказание, като онези, заради които беше тук.

— Нека да го обмисля — каза той. — Дайте ми два-три дни.

— До утре сутринта — изрече тя твърдо.

Лео се разсмя.

— Сега разбирам защо Барни е толкова ядосан.

И Барни вероятно усещаше със способностите си на ясновидец, макар и смътно, че мис Фюгейт възнамерява да му нанесе решителен удар и да застраши неговото положение.

— Слушайте... — Лео пристъпи към нея. — Вие сте любовница на Майерсън. Защо не се откажете от всичко това? Мога да предоставя на ваше разположение цял сателит.

Разбира се, ако успееш да разкара Скоти оттам.

— Не, благодаря — отвърна мис Фюгейт.

— Защо? — учуди се той. — Вашата кариера...

— Аз харесвам мистър Майерсън — отвърна тя. — И не ме интересуват балон... — Тя се сепна. — Мъжете, които отиват да се усъвършенстват в онези клиники.

Лео отвори отново вратата на кабинета.

— Ще ви съобщя решението си утре сутринта.

Докато гледаше как тя минава през вратата и влиза в кабинета на секретарката, той си мислеше: „Това ще ми даде време да се добера до Ганимед и Палмър Елдрич. Тогава ще знам повече. Ще знам дали предсказанията ти са истински или лъжливи.“

След като затвори вратата зад гърба на момичето, Лео веднага отиде при бюрото си, натисна бутона на видеофона и каза на оператора:

— Свържете ме с Болницата на ветераните „Джеймс Ридъл“ в База III на Ганимед. Искам да говоря с един пациент, мистър Елдън Трент. На четири очи.

Той съобщи името и номера си, прекъсна връзката, натисна бутона отново и набра номера на космодрум „Кенеди“. Резервира си билет за експресния кораб за Ганимед, който излиташе от Ню Йорк вечерта, и се заразхожда из кабинета в очакване на обаждането от Болницата на ветераните „Джеймс Ридъл“.

„Балоноглав — помисли си той. — Беше готова да нарече така дори своя работодател.“

След десет минути видеофонът звънна.

— Съжалявам, мистър Бълеро — извини се операторът. — Мистър Трент не отговаря на обажданията, лекарите не разрешават.

Значи Рондинела Фюгейт беше права: Елдън Трент съществуваше, намираще се в болница „Джеймс Ридъл“ и по всяка вероятност беше Палмър Елдрич. Така че пътуването си струваше усилията — шансовете за успех изглеждаха добри.

„Шансовете — помисли си той с кисела усмивка — да се срещна с Палмър Елдрич, между нас да избухне някакъв скандал, Бог знае по какъв повод, и този скандал в края на краищата да доведе до смъртта му. Смъртта на човек, когото в момента дори не познавам. И аз ще се окажа замесен. Няма да мога да се измъкна току-така. Такива са перспективите.“

Обаче любопитството му растеше. Досега в никоя от най-разнообразните му операции не му се беше налагало да убива човек, независимо от обстоятелствата. Каквото и да бе това, което щеше да се случи между него и Палмър Елдрич, то щеше да бъде необикновено.

Но определено си струваше да отиде на Ганимед. Вече щеше да му е трудно да се откаже, защото имаше силното предчувствие, че ще постигне това, на което се надяваше. Още повече, че Рондинела Фюгейт беше казала само, че ще бъде обвинен в убийство. Не бе споменала, че ще го осъдят.

Нямаше да е лесно да осъдят човек с неговото положение, дори и за властите на ООН.

Лео реши да им даде шанс да опитат.

[1] Quid pro quo (лат.) — едно вместо друго, услуга за услуга. — Бел.прев. ↑

3.

В един бар съвсем близо до сградата на „П. П. Макети“ Ричард Хнат седеше и си пийваше текила с лимон, а кашонът с мострите беше на масата пред него. Хнат беше абсолютно убеден, че грънците на Емили си бяха наред — нейните изделия винаги се продаваха добре. Проблемът беше как да постъпи с нейния бивш съпруг и неговата превъзхождаща позиция.

Защото Барни Майерсън се възползваше от своето положение.

„Трябва да се обадя на Емили и да ѝ кажа“ — помисли си той и се изправи.

Някакъв мъж му прегради пътя — чудат закръглен тип с тънки крака.

— Кой сте вие? — попита Хнат.

Мъжът започна да се клатушка като детска играчка пред него, докато ровеше из джоба си, сякаш се чешеше заради сърбеж, предизвикан от паразит. Накрая извади визитна картичка.

— Интересуваме се от керамичните ви изделия, мистър Хат. Нат. Не знам как се произнася.

— Ичолц — прочете Хнат името на картичката. Освен него на визитката нямаше никаква информация, дори видеофонен номер. — Но аз нося със себе си само мостри. Ще ви дам имената на магазините, в които се продава нашата стока. Само че тези...

— Предназначени са за миниатюризация — кимна подобният на играчка мъж, мистър Ичолц. — Точно от това се нуждаем. Възнамеряваме да миниатюризираме вашите изделия, мистър Хнат. Смятаме, че Майерсън греши. Те ще станат модни и то много скоро.

Хнат се вторачи в него.

— Вие искате да ги миниатюризирате, но не сте от „П. П. Макети“?

Никой друг не се занимаваше с миниатюризация. Всеки знаеше, че „П. П. Макети“ е монополист.

Мистър Ичолц седна на масата до кашона и започна да отброява кожите.

— На първо време интересът към тях ще е много малък. Но после...

Той подаде на Хнат купчина от кафявите, сбръчкани трюфелови кожи, които се използват като платежно средство в Слънчевата система: една-единствена молекула, уникална аминокиселина, която не можеше да се фалшифицира. Откритата на Билтонг форма на живот се използваше като автоматична монтажна линия в много клонове на теранската индустрия.

— Ще трябва да се посъветвам с жена си — каза Хнат.

— Не сте ли представител на вашата фирма?

— Д-да. — Той взе купчината кожи.

— Договорът. — Ичолц сложи на масата някакъв документ и му подаде химикалка. — Той ни дава изключителни права.

Ричард Хнат се наведе над листа и видя името на фирмата, която представляваше Ичолц. „Чю-Зет изделия“ от Бостън. Никога не беше чувал за тях. Чю-Зет... това му напомняше за някакъв друг продукт, но не можеше да се сети точно кой. Сети се чак след като подписа и Ичолц му връчи неговото копие.

Незаконният халюциногенен наркотик Кен-Ди, използван от колонистите в съчетание с Пърки Пат-макетите.

Вече предчувстваше големи неприятности. Но беше твърде късно да се откаже. Ичолц взе кашона с мострите, които вече принадлежаха на „Чю-Зет изделия“ от Бостън, САЩ, Тера.

— Как... мога да се свържа с вас? — попита Хнат, когато Ичолц си тръгваше.

— Няма за какво да се свързвате с нас. — Ичолц се усмихна за миг. — Ако ни потрѣбвате за нещо, ние ще ви се обадим.

По дяволите, как да каже за това на Емили? Хнат преброи кожите, прочете договора и постепенно осъзна колко точно му е платил Ичолц. Сумата беше достатъчна, за да отидат с Емили на петдневна почивка в Антарктида, в някой от най-големите и студени курортни градове, пълни с богати теранци, където със сигурност прекарваха

лятото Лео Бълеро и останалите като него... А лятото сега продължаваше по цяла година.

„А може да направим и нещо повече“ — помисли си той. Сумата беше достатъчна, за да могат той и Емили да посетят някое от най-недостъпните места на планетата — разбира се, ако пожелаеха. Можеха да отлетят до Германия и да постъпят в една от клиниките за Е-терапия на доктор Вили Денкмал^[1]. Страхотно!

Влезе в една от видеофонните будки на бара и позвъни на Емили.

— Събирай си багажа. Отиваме в Мюнхен. В... „Айхенвалд“. — Избра първата клиника, която му хрумна. Беше видял рекламата ѝ в луксозно парижко списание. — Доктор Денкмал е...

— Барни ги е взел — каза Емили.

— Не. Но сега има още някой освен „П. П. Макети“, който се занимава с миниатюризация. — Хнат се чувстваше страшно въодушевен. — Барни отказа, но какво от това? Новата компания плати още по-добре — сигурно са страшно богати. Нека се видим след половин час — ще резервирам билети за експресния полет на „Транс Уърлд Еърлайнс“. Помисли си само: Е-терапия за нас двамата!

Емили каза тихо:

— Честно казано, не съм сигурна, че искам да еволюирам.

— Разбира се, че искаш! — възкликна смаяно той. — Та нали това може да ни спаси живота, или ако не нашия, то поне този на децата ни — потенциалните ни деца, които може би ще имаме някой ден. А дори и да останем там само малко и да еволюираме минимално, помисли си какви възможности ще се отворят пред нас. Ще бъдем желани гости навсякъде. Познаваш ли лично някой, който се е подложил на Е-терапия? Само четеш постоянно за тях по домашните вестници, хора от висшето общество...

— Не искам цялото това окосмяване по себе си — прекъсна го Емили. — И не искам да си уголемявам главата. Не искам да ходя в клиника „Айхенвалд“.

Тонът ѝ беше решителен. Изглеждаше спокойна.

— Тогава ще отида сам — каза той.

Така щяха да икономисат средства — все пак той беше сключил договора с купувачите. Или би могъл да прекара в клиниката двойно по-дълго и да еволюира два пъти повече... разбира се, ако терапията потръгне. При някои хора не се получаваше нищо, но вината едва

ли беше на доктор Денкмал — не всички бяха еднакво способни да еволюират. Хнат беше убеден, че самият той ще еволюира великолепно и ще настигне важните клечки, дори ще изпревари някои от тях по отношение на роговия пласт външна кожа, която Емили поради предразсъдъците си несправедливо наричаше „окосмяване“.

— А какво се очаква да върша аз, докато ти си там? Да правя грънци?

— Точно така — отвърна той.

Защото поръчките сигурно щяха да дойдат скоро и в големи количества — иначе фирмата „Чю-Зет изделия“ от Бостън не би имала интерес да ги миниатюризира. Очевидно те използваша свои собствени прогнозиращи модата ясновидци, подобно на „П. П. Макети“. Обаче Хнат си спомни, че Ичолц беше казал: „*На първо време интересът към тях ще е много малък*“. Това означаваше, че новата фирма няма мрежа от радиоводещи, обикалящи в орбита около луните и планетите с колонии. За разлика от „П. П. Макети“, те нямаха Алън и Шарлота Фейн, които да разпространяват новините.

Но това беше естествено. Трябваше време, за да се изведат в орбита сателитите с радиоводещите.

И все пак Хнат се разтревожи. Помисли си в пристъп на паника: „А ако са незаконна фирма? Може би Чю-Зет, подобно на Кен-Ди, е забранен препарат? Дали не съм се набъркал в нещо опасно?“

— Чувала ли си някога нещо за Чю-Зет? — попита той Емили.

— Не.

Хнат извади договора и го разгледа още веднъж. „Каква бъркотия — помисли си той. — Защо онзи проклет Майерсън не каза «да»...“

В десет сутринта Сам Риган се събуди от добре познатия оглушителен рев на сирена. Той изруга кръжация отгоре кораб на ООН, защото знаеше, че правят това нарочно. Корабът, обикалящ над земянката „Чикън Покс Проспектс“^[2] искаше да се убеди, че пуснатите от тях пакети ще попаднат у колонистите, а не при местните зверове.

— Ще ги вземем, де — промърмори Сам Риган, докато вдигаше ципа на непромокаемия си работен гащеризон. Той obu ботушите си и

после тръгна с навъсена физиономия нагоре към изхода на тунела, колкото се можеше по-бавно.

— Рано пристигнаха днес — оплакваше се Тод Морис. — И се обзалагам, че носят само железария, захар и основни храни, като например свинска мас и нищо интересно, като, да речем, бонбони.

Норман Шайн натисна с рамене капака на тунела и го отвори. Ярката и студена слънчева светлина ги заслепи.

Корабът на ООН кръжеше над главите им под черното небе, сякаш бе закачен на невидима нишка. „Пилотът е добър — реши Тод. — Явно познава района на Файнбърг Кресънт.“ Той махна с ръка на кораба на ООН и сирената изрева оглушително още веднъж, карайки го да притисне с ръце ушите си.

От долната част на кораба се появи капсула. Тя извади стабилизаторите си и се понесе по спирала към земята.

— Мамка му! — възкликна Сам Риган възмутено. — Това са жезла. На тях не им трябва парашут.

Той се извърна, изгубил всякакъв интерес към случващото се.

„Колко ужасно изглежда повърхността днес — помисли си, хвърляйки поглед към марсианския пейзаж. — Потискащо. Защо дойдохме тук? Нямаше как, бяхме принудени.“

Капсулата на ООН вече се бе приземила. Обвивката ѝ се бе разкъсала от удара и тримата колонисти видяха във вътрешността ѝ метални кутии, приличащи на петстотин фунтови^[3] пакети сол. Сам Риган съвсем падна духом.

— Хей — каза Шайн, докато се приближаваше към капсулата и надничаше вътре, — мисля, че ще можем да използваме това нещо.

— Тези кутии изглеждат така, сякаш в тях има радиоприемници — обади се Тод. — Транзисторни радиоприемници. Вероятно ще можем да ги използваме за нещо в нашите макети.

Той последва Шайн със замислен вид.

— В моя вече има радио — съобщи Шайн.

— Е, с частите ще си сглобим електронна самоходна косачка — предложи Тод. — Нямаш си косачка, нали?

Той познаваше Пърки Пат-макета на Шайн много добре. Техните две двойки — той и жена му и Шайн и неговата съпруга — често се сливаха заедно и си прекарваха страхотно.

— Залагам на радиото — каза Сам Риган, — защото мога да го използвам.

В неговия макет липсваше механизмът за автоматично отваряне на врати на гаражи, който присъстваше в макетите на Шайн и Тод. Общо взето, Сам изоставаше значително от тях двамата. Естествено, тези детайли можеха да бъдат купени, но той нямаше достатъчно кожи. Беше използвал всичките си спестявания, за да се запаси със стоката, която според него му беше най-необходима. Купи от пласъора си голямо количество Кен-Ди и го скри добре — зарови го в почвата под своята спалня, на най-долното ниво на съвместната им земянка.

Самият той беше вярващ — вярваше в чудото на „пренасянето“, в свещения момент, в който миниатюрните предмети в макетите преставаха просто да са имитация на Земята, а *ставаха* самата Земя. Тогава той и останалите колонисти, слели се с помощта на Кен-Ди в едно цяло и пренесени в къщичката за кукли, отиваха в друго време и пространство. Много от колонистите все още не бяха вярващи — за тях макетите бяха просто символ на света, който вече бе недостъпен за тях. Но с всеки изминал ден невярващите ставаха все по-малко.

Дори сега, толкова рано сутринта, той копнееше да се върне долу, да сдъвче парче Кен-Ди от запаса си и да се присъедини към приятелите си в най-тържественния момент, когато всички щяха да бъдат готови.

Обърна се към Тод и Норм Шайн и каза:

— Някой от вас иска ли да се „пренесе“? — Това беше терминът, с който назоваваха участието в церемонията. — Аз се връщам долу. Може да използваме моя Кен-Ди — ще го споделя с вас.

Подобно примамливо предложение не можеше да се пренебрегне. И Тод, и Норм изглеждаха изкушени.

— Толкова рано? — попита Норм Шайн. — Та ние току-що станаме от леглата. Но и без това няма какво друго да правим.

Той подритна навъсено голямата полуавтоматична земекопачка. Тя стоеше до входа на земянката вече от няколко дни. Никой нямаше сили да излезе на повърхността и да се заеме със започнатото по-рано същия месец разчистване на околността.

— Обаче не ми изглежда правилно — допълни Норм. — Би трябвало да сме тук, горе, и да работим в градините си.

— Ти пък каква градина имаш... — ухили се Сам Риган. — Какво отглеждаш там? Можеш ли да ми кажеш?

Норм Шайн, пъхнал ръце в джобовете на работния си гащеризон, тръгна по песъчливата, рохкава почва, обрасла с оскъдна растителност, към своята някога добре поддържана градина. Спря се и огледа лехите с надеждата, че някои от специално създадените семена са поникнали. Не откри нищо.

— Цвекло за салата, нали? — попита въодушевено Тод. — Разпознах го по листата, макар че е мутирало.

Норм откъсна едно листо и започна да го дъвче, но веднага го изплю — беше горчиво и покрито с пясък.

От землянката се подаде и Хелън Морис, треперейки под студените слънчеви лъчи.

— Двете с Фран искаме да ви питаме нещо — каза тя на тримата мъже. — Аз твърдя, че на Земята психоаналитиците взимат по петдесет долара на час, а тя смята, че е само за четирийсет и пет минути. Възнамеряваме да добавим към нашия макет психоаналитик и искаме всичко да е наред, защото това е автентичен детайл, произведен на Земята и изпратен тук. Нали си спомняте онзи кораб на Бълеро миналата седмица...

— Помним — промърмори кисело Норм Шайн. Той помнеше и цената, която беше поискал служителят на Бълеро. А Алън и Шарлота Фейн от своя сателит постоянно бърбореха за най-различни детайли, с което възбуждаха апетита на всички.

— Попитай Фейнови — каза Тод на съпругата си. — Свържи се с тях по радиото следващия път, когато сателитът минава над нас. — Той погледна часовника си. — След час. Те имат всички данни за автентичните детайли. Всъщност тези данни би трябвало да са приложени към самия детайл, в опаковката.

Този въпрос го вълнуваше, защото неговите кожи — неговите и на Хелън — бяха отишли за миниатюрната човешка фигурка на психоаналитика, а също така и за дивана, масата, килима и библиотеката с невероятно качествено миниатюризираните печатни книги.

— Ти нали си ходил на психоаналитик, докато беше на Земята? — обърна се Хелън към Норм Шайн. — По колко ти взимаше?

— Аз ходех главно на групова терапия — отвърна Норм. — В Щатската клиника за психохигиена в Бъркли. Взимаха ни по толкова, колкото бяхме в състояние да платим. А Пърки Пат и нейният приятел ходят на частен психоаналитик, разбира се.

Той вървеше между лехите и гледаше нащърбените листа, всяко от които беше накъсано и проядено от местните микроскопични вредители. Ако можеше да намери едно-единствено здраво, недокоснато растение — това щеше да е достатъчно, за да му вдигне духа отново. Земните инсектициди просто не вършеха работа тук — местните вредители процъфтяваха. Те бяха чакали десет хиляди години да настане тяхното време — да се появи някой и да се опита да отглежда растения.

— По-добре ги полей — обади се Тод.

— Да — съгласи се Норм Шайн. Той тръгна с мрачно изражение към помпата на хидросистемата на земянка „Чикън Покс Проспектс“. Тя беше свързана с мрежата от частично затрупани с пясък напоителни канали, които обслужваха всичките градини на тяхната земянка. Осъзна, че преди да полее, трябва да изчисти каналите от пясъка. Ако не задействаха скоро голямата земекопачка клас А, нямаше да могат да полеят, дори и да искат. Но на него не му се занимаваше с тази работа.

Въпреки това не можеше просто да обърне гръб на градината, подобно на Сам Риган, и да се върне долу, за да се занимава с макета си, да прави или да монтира нови детайли и да внася подобрения... или, както предложи Сам, да вземат доза от старателно скрития Кен-Ди и да започнат „пренасянето“. „Ние имаме отговорности“ — помисли си той.

— Помоли жена ми да дойде тук — каза той на Хелън. Фран можеше да му показва посоката, докато той кара земекопачката. Тя имаше набито око.

— Аз ще я повикам — каза Сам Риган, тръгвайки към входа на тунела. — Никой ли не иска да дойде с мен?

Никой не го последва. Тод и Хелън Морис отидоха да прегледат собствената си градина, а Норман Шайн махаше защитното платнище от земекопачката, готвейки се да я задейства.

Когато се върна долу, Сам Риган завари Фран Шайн да стои наведена над Пърки Пат-макета, който Морисови и Шайнови

съставяха съвместно, и надникна през рамото ѝ, за да види какво прави.

— Изминахме с Пърки Пат пътя до деловата част на града с нейния нов форд. Тя паркира, пусна монета в броячния апарат и сега е в приемната на психоаналитика и чете списание „Форчън“. Но колко трябва да плати?

Тя го погледна, приглади дългата си тъмна коса и се усмихна. Несъмнено Фран беше най-красивата и най-артистичната личност в тяхната землянка. Тази мисъл не му хрумваше за първи път.

— Как можеш да си губиш времето с този макет, без да дъвчеш... — Той се огледа — по всичко личеше, че двамата са сами. Наведе се напред и прошепна нежно: — Хайде, ела да си вземем по малко първокласен Кен-Ди. Както правехме преди. Искаш ли?

Сърцето му туптеше напрегнато, докато чакаше отговора ѝ. Когато си спомни за последния път, когато двамата се „пренесоха“ заедно, почувства как му прималява.

— Хелън Морис ще се върне...

— Няма, горе се опитват да запалят земекопачката. Няма да се върнат поне час. — Той хвана Фран за дланта и я изправи на крака. — Това, което получаваме в обикновените кафяви обвивки — каза той, докато я водеше по коридора — трябва да се използва, а не само да се крие. Защото остарява и губи свежестта и силата си.

„А ние плащаме много за тази сила — помисли си той мрачно. — Прекалено много, за да си позволяваме да я опропастяваме. Макар че някои — не в тази землянка — твърдят, че силата, осигуряваща прехвърлянето, не идва от Кен-Ди, а от прецизността на макетите.“ За него това беше глупост, но тази гледна точка все още имаше своите последователи.

Докато двамата влизаха бързо в стаята на Сам Риган, Фран каза:

— Аз ще взема Кен-Ди заедно с теб, но когато се озовем на Земята, няма да правим... знаеш какво. Не бива. Това, че ще бъдем не ние самите, а Пат и Уолт, не ни дава право да го вършим.

Тя го изгледа намръщено, давайки му да разбере, че го упреква за поведението му предишния път и няма да му позволи да върши неща, за които не го е молила.

— Значи си признаваш, че наистина се пренасяме на Земята?

Двамата бяха спорили по този страшно важен въпрос много пъти. Фран беше склонна да заеме позицията, че „пренасянето“ е само видение и мястото на действие и предметите са въображаеми.

— Вярвам — каза Фран бавно, докато измъкваше пръстите си от ръката му и спираше на вратата на стаята, — че независимо дали това е игра на въображението, предизвикана от наркотик халюцинация или истинско преместване от Марс на Земята чрез средство, за което не знаем нищо... — тя отново го погледна сурово, — ...ние при всички случаи трябва да се държим прилично. За да не развалим чистотата на усещането за сливане.

Докато гледаше как той внимателно отмества металното легло от стената и бърка с дълга кука в разкрилата се дупка, тя добави:

— Това трябва да бъде пречистващо преживяване. Ние губим нашата тленна обвивка, нашата материалност, както се казва. И вместо това преминаваме в нетленни тела за известно време. Или завинаги, ако повярваме, че това става извън времето и пространството и е вечно. Не си ли съгласен, Сам? — Тя въздъхна. — Знам, че не си.

— Духовност — каза той с отвращение, докато вадеше пакета Кен-Ди от дупката в пода. — Отказ от реалността, и какво получаваш в замяна? Нищо.

— Признавам си — каза Фран, приближавайки се, за да види как той отваря пакета, — че не мога да докажа, че въздържането ще ти донесе някаква полза. Но знам, че е така. Това, което ти и останалите сенсуалисти^[4] сред нас не осъзнават е, че когато дъвчем Кен-Ди и напускаме телата си, ние умираме. И със смъртта си губим бремето на...

Тя се поколеба.

— Кажй го — насърчи я Сам, докато отваряше пакета и отрязваше с ножа си парче от кафявото твърдо вещество, наподобяващо по структура нишките на растение.

— ...греха — довърши изречението си Фран.

Сам Риган се разсмя.

— Добре... поне си ортодоксална.

Смяташе така, понеже повечето колонисти биха се съгласили с Фран.

— Обаче — продължи Сам, докато връщаше пакета в скривалището му, — причината, поради която аз дъвча Кен-Ди, не е

тази. Аз не искам да губя нищо... По-скоро искам да спечеля нещо.

Той затвори вратата, после бързо извади собствения си Пърки Пат-макет, сложи го на пода и за много кратко време нареди предметите.

— Нещо, което по принцип нямаме право да вършим — добави той, сякаш Фран не го знаеше.

Нейният съпруг, съпругата му, двамата заедно или някой друг от обитателите на землянката можеха да се появят, докато той и Фран се бяха пренесли. И техните тела щяха да са на благоприлично разстояние едно от друго. Никой нямаше да забележи нищо нередно, дори и да имаше подозрения. Това се знаеше отдавна: незаконното съжителство не беше доказуемо. Експертите на ООН на Марс и на другите колонии многократно се бяха опитвали да го докажат в определени случаи, но не бяха успели. Докато е в състояние на „пренасяне“, човек би могъл да извърши кръвосмешение, убийство или каквото и да е престъпление, но от гледна точка на закона това би било фантазия, неосъществило се желание.

Този интересен факт беше причината Сам вече от доста време да взима Кен-Ди. И животът на Марс бе станал неочаквано привлекателен за него.

— Мисля, че ме изкушаваш да върша лоши неща — каза Фран.

Тя седна; изглеждаше тъжна. Големите ѝ черни очи гледаха втренчено в центъра на макета, към огромния гардероб на Пърки Пат. Без да каже нито дума, тя започна да си играе разсеяно с миниатюрно черно палто от норка.

Сам ѝ подаде половината от парчето Кен-Ди, след това мушна собствената си половинка в своята уста и започне да дъвче лакомо.

Все още тъжна, Фран също задъвка.

...Той беше Уолт. Имаше спортен ягуар, който вдигаше сто и петдесет мили в час. Носеше италианска риза и английски обувки. Когато отвори очи, видя пред себе си малък телевизор, който се включи автоматично, настроен за сутрешното шоу на великия комик Джим Брискин. Брискин вече беше на екрана със своята огненочервена перука. Уолт се изправи, натисна бутона, превръщащ леглото в кресло и се настани удобно, за да гледа шоуто.

— Стоя на ъгъла между Ван Нес и Търговска в Сан Франциско — изрече Брискин весело. — Всеки момент ще станем свидетели на

откриването на великолепната нова подземна кооперация „Сър Франсис Дрейк“ — първата сграда, която е *изцяло под земята*. Заедно с нас на откриването на сградата присъства очарователната изпълнителка на балади...

Уолт изключи телевизора, стана и както си беше бос, отиде до прозореца. Дръпна завесите и погледна грейналите под ранната утринна светлина улици на Сан Франциско, хълмовете и белите къщи. Беше събота сутринта и не му предстоеше да ходи на работа в корпорация „Ампекс“ в Пало Алто. Той си спомни с удоволствие, че вместо това ще се види с приятелката си, Пат Кристенсен, която имаше модерен малък апартамент на хълма Потреро.

Винаги беше събота.

Уолт отиде в банята и наплиска лицето си с вода, после си сложи крем за бръснене и започна да се бръсне. Когато погледна към познатата си физиономия в огледалото, видя, че на челото му е залепена бележка, написана със собствения му почерк:

ТОВА Е ИЛЮЗИЯ. ТИ СИ САМ РИГАН,
КОЛОНИСТ НА МАРС. ИЗПОЛЗВАЙ ПЪЛНОЦЕННО
ВРЕМЕТО, ДОКАТО СИ ПРЕНЕСЕН, ПРИЯТЕЛЧЕ.
ОБАДИ СЕ ВЕДНАГА НА ПАТ.

Бележката беше подписана с името Сам Риган.

„Илюзия — помисли си той, спирайки да се бръсне за момент. — Но по какъв начин?“ Опита се да си спомни: Сам Риган и Марс, мрачната земянка на колонистите... Да, появиха се някакви смътни спомени, но изглеждаха далечни, непълни и не особено убедителни. Той сви рамене и продължи да се бръсне, озадачен и леко потиснат. „Добре, да допуснем, че в бележката е написана истината.“ Може би той помнеше онзи друг свят, онзи мрачен псевдоживот на принудително изгнание от естествената му среда на обитаване. И какво от това? Защо трябваше да унищожава онова, което притежаваше в момента? Той отлепи бележката, смачка я и я хвърли в шахтата за боклук.

Веднага щом приключи с бръсненето, видеофонира на Пат.

— Слушай — изрече тя рязко и студено. Светлата ѝ коса проблясваше — тя тъкмо я сушеше. — Не искам да се виждам с теб, Уолт. Моля те. Знам какво си замислил и то не ми харесва. Разбираш ли?

Сиво-сините ѝ очи бяха студени.

— Хм — каза той объркано, опитвайки се да измисли подходящ отговор. — Но днес е прекрасен ден — нека да се разходим някъде. Може би да посетим Голдън Гейт Парк?

— Ще бъде прекалено топло навън.

— Не! — възрази той раздражено. — По-късно ще се затопли. Можем да се разходим по брега и да се поплискаме във вълните. Какво ще кажеш?

Тя явно се колебаеше.

— Но разговора, който водихме неотдавна...

— Никакъв разговор не сме водили. Не сме се виждали цяла седмица, от миналата събота. — Той се постара да звучи колкото се може по-уверено и убедително. — Ще дойда да те взема след около половин час. Облечи си банския — сецаш се, онзи, жълтия. Испанския, който се връзва през врата.

— О! — възкликна тя не особено изискано. — Той вече изобщо не е модерен. Имам си нов, шведски. Ти още не си го виждал. Ще съм с него, ако разрешават да се носят такива. Момичето в магазина не беше много сигурно.

— Разбрахме се — каза той и прекъсна връзката.

След половин час ягуарът му се спусна върху паркинга на покрива на нейната кооперация.

Пат беше с пуловер и спортни панталони. Обясни му, че банският е под тях. Носеше кошница за пикник. Качи се с него до мястото, където беше паркирана колата му. Нетърпелива и прекрасна, тя бързаше пред него, а сандалите ѝ потропваха. Всичко ставаше така, както се бе надявал. След като първоначалната му тревога бе изчезнала, се очертаваше прекрасен ден... Слава Богу.

— Чакай само да видиш този бански — каза тя, докато се вмъкваше в паркираната кола и слагаше кошницата в скута си. — Наистина е предизвикателен. Всъщност почти го няма — трябва да положиш известни усилия, за да повярваш в съществуването му.

Когато той седна да нея, тя се притисна в него.

— Мислих за разговора ни... Нека да довърша. — Тя докосна с пръсти устните му, карайки го да замълчи. — Аз *знам*, че имаше такъв разговор, Уолт. Но в известен смисъл си прав — ти искаш най-вече истински отношения. Ние трябва да получим колкото се може повече. Нямаме много време... или поне на мен така ми се струва. — Тя леко се усмихна. — Така че карай колкото се може по-бързо. Искам да видя океана.

Скоро се озоваха на паркинга до плажа.

— Ще става все по-горещо — изрече Пат сериозно. — С всеки изминал ден. Докато в края на краищата не стане непоносимо. — Тя съблече пуловера си, после се надигна върху седалката си и успя да смъкне панталона си. — Но ние няма да доживеем дотогава... След още петдесет години никой няма да може да излиза навън през деня. Сега още не е чак толкова лошо.

Тя отвори вратата и излезе навън, облечена само с банския си. Оказа се права — трябваша усилия, за да се убеди човек, че този бански съществува. Това положение задоволяваше прекрасно и двамата.

Тръгнаха по мокрия, слегнал се пясък, гледайки медузите, раковините и камъчетата, изхвърлени на брега от вълните.

— Коя година е сега? — попита внезапно Пат, спирайки. Вятърът отметна назад разпуснатата ѝ коса. Тя се развя — златиста, чиста и блестяща.

— Мисля, че е... — започна той и установи, че не може да си спомни. Изруга ядосано.

— Добре, няма значение.

Тя го хвана под ръка и двамата бавно продължиха разходката си.

— Виж какво уютно местенце — там, край онези скали — извика тя и ускори крачка. Тялото ѝ се носеше плавно, силните ѝ, здрави мускули се стягаха, преодолявайки съпротивата на вятъра и старата, добре позната гравитация на изгубения отдавна свят.

— Аз съм... как ѝ беше името? Фран? — попита внезапно тя. Пристъпи към скалите, водата и пяната заляха краката ѝ до глезените. Засмя се, подскочи и потрепери от внезапния хлад. — Или съм Патриша Кристенсен? — Поглади косата си с двете си ръце. — Косата ми е руса, така че трябва да съм Пат. Пърки Пат.

Тя се скри зад скалите. Той бързо я последва.

— Някога бях Фран — подхвърли тя през рамо, — но сега това няма значение. Можеше да съм била и някоя друга преди — Фран или Хелън, или Мери — но това няма значение сега. Нали?

— Не — отвърна той, дишайки тежко в опит да я догони. — Важното е, че си Фран. В своята същност.

— В своята същност. — Тя седна на пясъка, облегна се на лакътя си и започна яростно да чертае с остро черно камъче дълбоки линии върху пясъка. Почти веднага хвърли камъка и се надигна напред, сядайки с лице към океана. — Но всичко наоколо е от света на Пат.

Тя хвана гърдите си с длани, повдигна ги бавно нагоре и ги изгледа озадачено.

— Те са на Пат. Не са моите. Моите са по-малки, спомням си.

Без да каже нито дума, той седна до нея.

— Ние сме тук — обади се тя след малко, — за да вършим нещата, които не можем да направим горе, в землянката. Там, където са нетрайните ни тела. Докато поддържахме макетите си в добро състояние, всичко това... — Тя махна към океана, след това отново докосна недоверчиво тялото си. — То не може да остарее, нали? Ние сме станали безсмъртни.

Легна назад, върху пясъка, затвори очи и ги закри с длан.

— А щом сме тук и можем да правим нещата, които не бива да вършим в землянката, тогава твоята теория е, че ние *трябва* да правим тези неща. Трябва да се възползваме от преимуществата на положението ни.

Той се наведе към нея и я целуна по устните.

Някакъв глас вътре в него каза: „Но аз мога да правя това по всяко време.“ Сам усети в тялото си присъствието и на някой друг и се отдръпна от момичето. „В края на краищата — долетя до него мисълта на Норм Шайн, — аз съм женен за нея.“

Норм се изсмя.

„Кой ти е разрешил да използваш моя макет? — помисли си ядосано Сам Риган. — Излез от стаята ми! Обзалагам се, че си използвал и моя Кен-Ди.“

„Ти самият ми го предложи — отвърна мислено другият обитател на тялото му. — Така че реших да се възползвам.“

„Аз също съм тук — долетя до тях мисълта на Тод Морис. — И ако искате да знаете моето мнение...“

„Никой не те е питал за мнението ти — помисли ядосано Норм Шайн. — Всъщност никой не те е канил тук. Защо не се върнеш горе в жалката си градина, където трябва да бъдеш в момента?“

„Аз съм със Сам — долетя до него спокойната мисъл на Тод Морис. — Нямам друг шанс да правя това, освен тук.“

Силата на волята на Тод се сля с тази на Сам. Уолт отново се наведе над излегналото се момиче и я целуна по устата — този път по-продължително. Усети как възбудата му нараства.

Без да отваря очи, Пат каза:

— Аз също съм тук. Хелън съм. — След кратка пауза тя добави: — И Мери. Но ние не използвахме твоя запас Кен-Ди, Сам. Донесохме си от нашите.

Тя го прегърна — трите обитателки на тялото на Пърки Пат действаха в унисон. Изненаданият Сам Риган прекъсна връзката си с Тод Морис, присъедини се към усилията на Норм Шайн и Уолт се отдръпна от Пърки Пат.

Океански вълни обливаха краката им, докато двамата мълчаливо лежах на брега — двете тела, в които се бяха събрали шест личности. „Две в шест — помисли си Сам Риган. Мистерията се повтаряше. Как се осъществяваше това? Отново старият въпрос. — Но всичко, за което ме е грижа, е дали те са използвали моя Кен-Ди. Обзалагам се, че са го използвали. Не ме интересува какво казват — не им вярвам.“

Пърки Пат се изправи на крака и каза:

— Е, виждам, че спокойно мога да отида да поплувам. Тук не се случва нищо.

Тя влезе във водата и с шляпане се отдалечи от наблюдаващите я обитатели на второто тяло.

„Пропуснахме шанса си“ — помисли кисело Тод Морис.

„Аз съм виновен“ — призна си Сам. Той обедини усилията си с Тод и Уолт успя да се изправи. Направи няколко крачки след момичето и когато водата покри глезените му, се спря.

Сам Риган вече усещаше, че действието на наркотика отминава. Той чувстваше страх, слабост и раздразнение. „Толкова адски скоро — помисли си той. — Всичко свърши, връщам се в землянката, в дупката, в която се гърчим и се свиваме като червеи в хартиена торбичка, страхуващи се от слънчевата светлина. Бледи, прозрачни и отвратителни.“ Той потрепери.

...Потрепери и отново видя стаята си с металното легло, умивалника, бюрото, готварската печка... и насядалите по пода празни обвивки на Тод и Хелън Морис, Фран и Норм Шайн, на неговата собствена съпруга. Те бяха вторачени в него с празни погледи и той се извърна, ужасен.

На пода между тях стоеше неговият макет. Сам видя куклите, Уолт и Пат, седнали на брега на океана, близо до паркирания ягуар. Пърки Пат, естествено, носеше полуневидимия шведски бански, а до тях лежеше мъничката кошница за пикник.

До макета видя кафявата опаковка, в която беше стоял запасът му Кен-Ди. Петимата бяха похарчили всичко — той дори забеляза как от кранчетата на отпуснатите им, безволево отворени устни се процеждат тънки струйки кафява течност.

Фран Шайн, която седеше точно срещу него, се размърда, отвори очи и изстена. Погледна го и въздъхна уморено.

— Те се добраха до нас — каза тя.

— Отлагахме прекалено дълго.

Тя се изправи несигурно, спъна се и едва не падна. В следващия миг той се озова до нея и я прегърна, придържайки я.

— Ти беше прав — щом го искахме, трябваше да го направим веднага. Обаче... — Тя му позволи да я прегърне по-силно. — Аз обичам встъпленията. Искях да се разходим по брега, да ти демонстрирам банския си, който не е никакъв бански...

Усмихна се леко.

— Обзалагам се, че ще са в безсъзнание още известно време — каза Сам.

Фран се ококори и отвърна:

— Да, прав си.

Тя се отскубна от него и се затича към вратата. Отвори я и изчезна в коридора.

— В нашата стая! — извика тя. — Побързай!

Зарадван, Сам я последва. Беше толкова забавно, той се затресе от смях. Пред него момичето се изкачваше по стълбичката към нейното ниво на земянката. Той я догони пред вратата на тяхната стая и я прегърна. Двамата се катурнаха през прага и се затъркаляха, кикотейки се, през металния под, към срещуположната стена.

„Все пак ние победихме“ — мислеше си той, докато сръчно разкопчаваше сутиена ѝ, копчетата на ризата ѝ и ципа на полата, и сваляше подобните ѝ на чехли обувки с бързи движения. Ръцете му бяха навсякъде по тялото ѝ и тя въздъхна, този път не от умора.

— По-добре да заключа вратата. — Той се изправи, отиде бързо до вратата, затвори я и я заключи. През това време Фран се доразсъблече.

— Ела тук — подкани го тя. — Не стой така.

Тя беше натрупала набързо дрехите на купчина, а обувките ѝ стояха най-отгоре като две преспапиета.

Сам се върна при нея и ловките ѝ, умели пръсти пробягаха по тялото му, а очите ѝ започнаха да искрят и той изпита огромна наслада.

И това се случваше точно тук, в тяхното мрачно жилище, на Марс. По-рано бяха успявали, благодарение на стария, единствено възможен начин — чрез наркотика, който получаваха от нелегални наркопласъори. Кен-Ди беше направил това възможно, те продължаваха да се нуждаят от него. И нямаше начин да се освободят.

„А ние и не искаме да се освободим — помисли си Сам, докато бедрата на Фран се притискаха към голото му тяло, а той проучваше с длан плоския ѝ, треперещ корем. — Даже напротив. Всеки път взимаме малко по-голяма доза от предишната.“

[1] В оригинала Willy Denkmal. Името е транскрибирано по немския правопис. — *Бел.прев.* ↑

[2] Chicken Rox Prospects (англ.) — Варицела перспективи. — *Бел.прев.* ↑

[3] Фунт — мярка за тегло, равна на 0,453 кг. — *Бел.прев.* ↑

[4] Сенсуализъм — философско учение, което признава усещането за единствен източник на познание. — *Бел.прев.* ↑

4.

В приемната на Болницата за ветерани „Джеймс Ридъл“ на База III на Ганимед Лео Бълеро наведе своето скъпо, ръчно изработено бомбе към момичето с официална бяла униформа и каза:

— Тук съм, за да се видя с един пациент, мистър Елдън Трент.

— Съжалявам, сър... — започна момичето, но той я прекъсна:

— Кажете му, че Лео Бълеро е тук. Разбрахте ли? Лео Бълеро.

Погледна към регистъра до ръката ѝ и видя номера на стаята на Елдрич. Когато момичето се обърна към комуникационния пулт, той тръгна по коридора, в посока на същата тази стая. „По дяволите чакането — помисли си той. — Изминах милиони мили и смятам да видя този мъж или това нещо, каквото и да е.“

На вратата го спря войник с униформата на ООН, въоръжен с пушка. Беше много млад мъж с ясни, студени очи като на момичето в приемната. Очи, които категорично казваха „не“, дори на него.

— Добре — промърмори Лео. — Всичко ми е ясно. Но ако той знаеше кой е тук, щеше да нареди да ме пуснете в стаята.

Зад гърба му се разнесе рязък женски глас, и когато го чу, Лео потрепна.

— Как разбрахте, че баща ми е тук, мистър Бълеро?

Той се обърна и видя набита жена на около трийсет и пет години. Тя го разглеждаше внимателно и той си помисли: „Това е Зоя Елдрич. Трябваше да се досетя. Доста често се появява в светските хроники на домашните вестници.“

Към тях се приближи служител на ООН.

— Мис Елдрич, ако желаете, можем да изгоним мистър Бълеро от сградата. От вас зависи.

Той се усмихна любезно и Лео веднага го позна — това беше Франк Сантина, ръководителят на Юридическия отдел на ООН и началник на Нед Ларк. Черноокият, напрегнат и енергичен Сантина бързо премести поглед от Лео към Зоя Елдрич, очаквайки отговор.

— Не — отвърна Зоя Елдрич най-накрая. — Или поне не сега. Не и докато не разбере как е открил, че татко е тук. Не е можел да го знае. Нали, мистър Бълеро?

— Вероятно се е възползвал от услугите на някой от своите прогнозиращи модата ясновидци — промърмори Сантина. — Така ли е, мистър Бълеро?

Лео кимна неохотно.

— Разбирате ли, мис Елдрич — обясни Сантина, — човек като Бълеро може да си купи всичко, каквото пожелае, включително и хора със способности от всякакъв вид. Така че ние го очаквахме. — Той посочи двамата униформени охранители пред стаята на Палмър Елдрич. — Ето защо тук денонощно има двама от нашите хора. Това се опитвах да ви обясня.

— Има ли някакъв начин да поговоря с Елдрич по работа? — попита Лео. — Ето защо дойдох тук — нямам предвид нищо незаконно. Мисля, че всички вие сте се побъркали или се опитвате да скриете нещо. Може би съвестта ви не е чиста?

Той ги изгледа, но те не реагираха по никакъв начин на думите му.

— Наистина ли вътре е Палмър Елдрич? — попита той. — Обзалагам се, че не е.

Отново не получи отговор. Никой от тях не се хвана на въдицата.

— Уморен съм — каза той. — Пътувах дълго, за да дойда тук. По дяволите, искам да хапна нещо, после да отида в стаята си в хотела, да спя десет часа и да забравя за всичко това.

Той се обърна и си тръгна с наперена походка.

Нито Сантина, нито мис Елдрич се опитаха да го спрат. Разочарован, той продължи да върви, опитвайки се да потисне възмущението си.

Очевидно щеше да се наложи да се добере до Палмър Елдрич чрез някой посредник. „Може би Феликс Блау и частната му полиция ще успеят да проникнат тук? — помисли си той. — Струва си да опитам.“

Обаче се чувстваше толкова потиснат, че за него вече всичко бе изгубило смисъл. Запита се защо да не постъпи както беше казал — да хапне, после да си отпочине и засега да забрави за Палмър Елдрич? „Да ги вземат дяволите всичките — помисли си, докато излизаше от

болницата и тръгна по тротоара, за да си спре такси. — Тази негова дъщеря! Изглежда яка, а и с тази къса подстрижка и без грим, прилича на лесбийка. Пфу!“

Намери си такси и скоро летеше, потънал в размисли.

След малко използва видеофона на колата и се свърза с Феликс на Земята.

— Радвам се, че ми се обади — каза Феликс Блау веднага след като видя кой го търси. — В Бостън при странни обстоятелства се е появила някаква организация. Сякаш се е изградила изцяло само за една нощ, включително...

— С какво се занимават?

— Подготвят се да изкарат нещо на пазара. Вече са задействали цялата рекламна машина, включително три рекламни сателита, подобни на твоите — един около Марс, друг около Йо и трети около Титан. Говори се, че възнамеряват да пуснат на пазара стока, която ще се конкурира пряко с твоите Пърки Пат-макети. Ще се казва „Кони-къщички“. — Той леко се усмихна. — Хитро, нали?

— А чува ли се нещо за... знаеш какво — попита Лео. — Допълнение.

— Няма информация за това. Ако допуснем, че съществува такова допълнение, то вероятно се разпространява извън законните търговски канали. Има ли някаква полза от макетите без... „допълнение“?

— Не.

— Това дава отговор на въпроса ти.

— Обадих ти се, за да науча дали можеш да уредиш да се видя с Палмър Елдрич — каза Лео. — Намерих го тук, в База III на Ганимед.

— Нали си спомняш доклада ми, че Елдрич е донесъл лишей, подобен на онзи, който се използва за производството на Кен-Ди? Не ти ли хрумна, че тази нова фирма в Бостън може да е негова собственост? Макар че изглежда е твърде рано за това, той би могъл да поддържа радиовръзка с дъщеря си от години.

— Трябва да се срещна с него — каза Лео.

— Предполагам, че става въпрос за болница „Джеймс Ридъл“. Подозирахме, че може и да е там. Между другото, чувал ли си някога за мъж на име Ричард Хнат?

— Никога.

— Представител на тази нова фирма от Бостън го е срещнал и е сключил някакъв договор с него. Този представител, Ичолц...

— Каква бъркотия — прекъсна го Лео. — А аз дори не мога да се добера до Елдрич. Сантина дежури пред вратата му заедно с дъщерята на Елдрич.

„Никой не може да премине през тези двамата, като стена са“ — помисли си той. Даде на Феликс Блау адреса на хотела в База III, в който беше оставил багажа си, и прекъсна връзката.

„Обзалагам се, че той е прав — помисли си Лео. — Палмър Елдрич е моят конкурент. Такъв ми е бил късметът — занимавам се със същото, с което е решил да се захване Палмър Елдрич по пътя си на връщане от Проксима. Защо не правех системи за управление на ракети? Тогава щях да се конкурирам само с «Дженерал Електроникс» и «Дженерал Динамикс»...“

Сега вече се запита сериозно какъв ли лишей е донесъл със себе си Елдрич. Вероятно усъвършенстван вид на онзи, от който се произвежда Кен-Ди. По-евтино производство, по-силен и с по-продължително действие. Господи!

Докато размишляваше, му хрумна странна идея. Спомни си за организацията, появила се в Обединената арабска република, която обучаваше наемни убийци. Те биха имали големи шансове против Палмър Елдрич... Някой от тях, щом веднъж се захване с тази работа...

Но оставаше и предсказанието на Рондинела Фюгейт, че в бъдеще Лео ще бъде обвинен за убийството на Палмър Елдрич.

Очевидно щеше да намери начин да заобиколи препятствията.

Той носеше със себе си оръжие — толкова малко, толкова незабележимо, че не би могло да бъде намерено дори при най-внимателно претърсване. Преди известно време един хирург във Вашингтон, окръг Колумбия, беше зашил в езика му самонасочваща се стреличка с бързодействаща отрова. Стреличката беше изработена по модел, използван от съветските тайни служби, но бе значително усъвършенствана — след като поразеше жертвата си, тя се самоунищожаваше, без да остави никакви следи. Отровата също бе необичайна — не засягаше дихателната или сърдечната дейност, всъщност това не беше отрова, а вирус, който се размножава в кръвта на жертвата, предизвиквайки смъртта ѝ за четирийсет и осем часа.

Вирусът беше канцерогенен, открит на една от луните на Уран и все още съвсем неизвестен. Беше му струвал цяло състояние. Сега беше достатъчно да застане на една ръка разстояние от желаната жертва и да стисне с пръсти основата на езика си, след като се е изплезил в посока на мишената. Така че, ако можеше да се види с Елдрич...

„И най-добре ще е да го направя — осъзна той, — преди тази нова компания от Бостън да започне производството си. Преди да стане способна да функционира и без помощта на Елдрич. Като плевел — или го изтръгваш веднага, или няма смисъл да го изтръгваш изобщо.“

Когато се добра до стаята си в хотела, той се свърза с офиса на „П. П. Макети“, за да види дали не са му оставили някое важно съобщение или не се е случило нещо, което да заслужава вниманието му.

— Да — отвърна мис Глийсън веднага щом го позна. — Мис Импейшънс Уайт иска да говори с вас спешно, ако съм записала правилно името ѝ. Ето номерът ѝ. Тя е на Марс.

Тя поднесе бележника си към видеоекрана.

Отначало Лео не можа да си спомни нито една жена на име Уайт. После се сети и изтръпна от страх. Защо го търсеше *тя*?

— Благодаря — промърмори той и веднага прекъсна връзката. Господи, ако Юридическият отдел на ООН подслушваше разговора... Защото Импи Уайт, действаща на Марс, беше един от най-големите пласъори на Кен-Ди.

Той набра номера с голяма неохота.

На екрана на видеофона се появи Импи Уайт — почти красива жена с дребно лице и остър поглед. Беше си я представял помускулеста, но тя и така изглеждаше доста войнствена, макар и в леката категория.

— Мистър Бълеро, исках да ви го кажа възможно най-скоро...

— Нямахте ли друг начин? Други канали?

Съществуваше начин, чрез който Конър Фрийман, ръководителят на операцията на Венера, можеше да се свърже с него по всяко време. Мис Уайт би трябвало да се свърже с него чрез Фрийман, нейния пряк началник.

— Тази сутрин посетих с пратка една землянка в южната част на Марс. Колонистите отказаха да купят стоката. Казаха, че са похарчили

всичките си кожи за нов продукт. От същия тип като продукта, който ние продаваме. Чю-Зет. И...

Лео Бълеро прекъсна връзката. Продължи да седи объркан и да размишлява.

„Не бива да се стряскам — каза си той. — В края на краищата аз съм усъвършенстван вид човешко същество. Значи така — това е новият продукт на фирмата от Бостън. Най-вероятно се произвежда от лишея на Елдрич. Той лежи тук, в тази болница, на не повече от миля от мен и дава заповеди, несъмнено чрез Зоя, а аз не мога да направя нищо, за да му попреча. Операцията е задействана и се осъществява. Вече е твърде късно. Сега дори тази стреличка в езика ми е безполезна.

Но аз знам, че ще измисля нещо. Както обикновено.

Това определено не е краят на «П. П. Макети».

Само че какво би могъл да направи? Изобщо не знаеше и това никак не намаляваше тревогата му.

„Ела при мен, родена от изкуствено развитата кора на мозъка ми, идея — помоли се той. — Господи, помогни ми да се справя с тези копелета, враговете ми. Може би, ако се възползвам от услугите на своите прогнозиращи модата ясновидци, Рони Фюгейт и Барни... може би те ще измислят нещо? Особено старият Барни — той още не е замесен в цялата тази история.“

Той отново се обади по видефона до офиса на „П. П. Макети“ на Тера. Този път поиска да го свържат с отдела на Барни.

И тогава Лео си спомни за проблема на Барни с повиквателната и опитите му да развие неспособност да издържа на стрес, за да не завърши живота си в землянка на Марс.

„Гадно — помисли си Лео Бълеро. — Ще му помогна. За него опасността да го изпратят на Марс вече е отминала.“

Когато Бълеро позвъни от Ганимед, Барни Майерсън седеше сам в кабинета си.

Разговорът не продължи дълго. Когато свърши, Барни погледна часовника си и се учуди. Пет минути, а му се беше сторило цяла вечност.

Стана, натисна бутона на интеркома и каза:

— Не пускайте никого тук за известно време. Дори... и най-вече мис Фюгейт.

Приблужи се до прозореца и впери поглед в горещата, обляна в слънчева светлина празна улица.

Лео беше стоварил целия проблем върху неговата глава. Това беше първия път, в който Барни виждаше шефа си отчаян. „Виж ти — помисли си той. — Лео Бълеро — разстроен още при първия си сблъсък с конкуренцията.“ Лео просто не беше свикнал с това. Появата на новата компания от Бостън го беше объркала напълно. Мъжът се бе превърнал в дете.

„В края на краищата, Лео ще се съвземе от шока, но междувременно... как ще се отрази тази история на мен? — запита се Барни Майерсън и за момента не можеше да види никакъв отговор на въпроса си. — Аз мога да помогна на Лео... но какво точно може да направи Лео за мен?“ Това беше много по-важният въпрос за него. Всъщност той трябваше да разглежда проблема от тази му страна. На това го бе научил самият Лео с течение на годините. Неговият работодател не би подходил по друг начин.

Той размишлява още известно време и после, както го бе инструктирал Лео, насочи вниманието си към бъдещето. Опита се да надникне още веднъж в ситуацията, свързана с повиквателната му, за да види по-ясно как ще се разреши проблемът.

Но тази тема беше твърде незначителна, за да се появи в средствата за масова информация. Нямаше смисъл да преглежда заглавията на домашните вестници и да слуша новинарските емисии. В случая с Лео обаче ситуацията беше коренно различна. Той видя многобройни водещи статии във вестниците, отнасящи се за него и Палмър Елдрич. Разбира се, всичко беше неясно и различните версии се смесваха в абсолютен хаос. Лео се е срещнал с Елдрич. Лео не се е срещнал с Елдрич. Или — Барни се съсредоточи върху съответната статия — Лео е обвинен в убийството на Палмър Елдрич. Господи, какво искаха да кажат с *това*?

След като прегледа статията внимателно, той осъзна, че са искали да кажат точно каквото са казали. А ако арестуваха Лео и го осъдеха, това означаваше край на „П. П. Макети“ като източник на доходи. А също така край на кариерата, заради която той беше

пожертвал всичко останало в живота си — брака си и жената, който все още обичаше!

Очевидно щеше да е в негова полза да предупреди Лео. Всъщност това беше неизбежно. А информацията дори можеше да обърне нещата в негова полза.

Той се обади на Лео.

— Имам новини за вас.

— Добре — усмихна се радостно Лео. На руменото му, издължено и разширено в горната си част лице се изписа облекчение. — Продължавай, Барни.

— Скоро ще възникне ситуация, която можете да използвате — каза Майерсън. — Ще успеете да се срещнете с Палмър Елдрич — не в болницата, а на друго място. Ще го вземат от Ганимед по негово собствено нареждане. — Той продължи внимателно, стараейки се да не издаде твърде много от информацията, която бе научил. — Ще започнат недоразумения между него и ООН. Сега, когато не може да се защити сам, използва тях. Но когато се почувства по-добре...

— Подробности — каза Лео незабавно и наведе голямата си глава заинтригувано.

— Бих искал нещо в замяна.

— За какво? — намръщи се Лео.

— За да ви съобщя точната дата и място, където ще се срещнете с Палмър Елдрич — отвърна Барни.

— Какво искаш? — попита недоволно Лео. Той гледаше Барни разтревожен. Е-терапията не носеше спокойствие.

— Четвърт процент от вашите доходи. От „П. П. Макети“... не включвам печалбата ви от други дейности.

Имаше предвид мрежата от плантации на Венера, откъдето се добиваше Кен-Ди.

— Божичко! — възкликна Лео и рязко си пое дъх.

— Това не е всичко.

— Какво още? Та ти ще забогатееш!

— Искам реорганизация в отдела на модните консултанти. Всеки ще остане на поста си и привидно ще върши работата, която върши в момента, но с едно изключение. Всички техни решения ще бъдат проверявани от мен, преди да бъдат приети. Аз ще имам решаващата

дума. Така че вече няма да представям никой отделен регион. Ще можете да прехвърлите Ню Йорк на Рони веднага щом...

— Жажда за власт — обади се Лео със скърцащ глас.

Барни сви рамене. Кого го е грижа как ще бъде наречено това? То беше кулминацията на неговата кариера — ето какво беше от значение. И всички трябваше да го разберат, включително и Лео. Най-вече той.

— Добре — кимна шефът му. — Можеш да командваш всички останали модни консултанти, това няма никакво значение за мен. А сега ми кажи как, кога и къде...

— Можете да се срещнете с Палмър Елдрич след три дни. Един от неговите кораби, без опознавателни знаци, ще го откара вдругиден от Ганимед в неговото имение на Луната. Там той ще продължи да се възстановява, но вече не на територията на ООН. При тези обстоятелства Франк Сантина вече няма да има никаква власт, така че можете да забравите за него. На двайсет и трети Елдрич ще посрещне репортерите в имението си и ще им съобщи своята версия за случилото се по време на полета. Ще бъде в добро настроение — или поне така ще напишат те. Видимо здрав, щастлив, че се е върнал, постепенно възстановяващ се... Ще разкаже дълга история за...

— Кажи само как да попадна там. Нали той има собствена охрана?

— Четири пъти годишно „П. П. Макети“ издава свое собствено списание, „Професионално миниатюризиране“. Това е една от най-маловажните дейности на компанията, така че вероятно дори не сте чували за съществуването му.

— Искаш да кажеш, че трябва да отида там като репортер на нашето списание? — зяпна го възмутено Лео. — И да проникна в имението му на *това* основание? По дяволите! Не трябваше да се съгласявам на условията ти за толкова безполезна информация. Сигурно ще съобщят за това след ден-два... Имам предвид, че щом репортерите ще бъдат там, те трябва да бъдат уведомени публично.

Барни сви рамене. Не си направи труда да отговаря.

— Май ме изработи — каза Лео. — Бях прекалено нетърпелив. Е, добре — добави той философски, — може би ще ми кажеш какво възнамерява да разкаже на репортерите той? Какво е намерил в системата на Проксима? Споменава ли нещо за лишеите, които е донесъл?

— Споменава. Ще каже, че те са безвредна форма на живот, одобрена от Агенцията за борба с наркотиците на ООН, която ще замени... — той се поколеба — някои опасни, широко използвани препарати, от които човек изпада в зависимост. И...

— ...И ще обяви създаването на компания, която ще разпространява тази ненаркотична стока — завърши студено мисълта му Лео.

— Да — отвърна Барни. — Ще се казва „Чю-Зет“. С девиз: „Бъди благодарен. Дъвчи Чю-Зет.“

— Ама че гадост!

— Всичко е уговорено по междузвездна лазерна радиовръзка много отдавна чрез дъщеря му, с одобрението на Сантина и Ларк от ООН, всъщност и на самия Хепбърн-Гилбърт. Те виждат в това начин да сложат край на търговията с Кен-Ди.

Настана тишина.

— Добре — каза пресипнало Лео след малко. — Срамно е, че не си предвидил тази ситуация преди няколко години, но, по дяволите... Ти си служител, и никой не ти е дал такова нареждане.

Барни сви рамене.

Лео се навъси и прекъсна връзката.

„Та така... — помисли си Барни. — Наруших правило номер едно на кариеристите: никога не казвай на началника си нещо, което не желае да чуе. Интересно, какви ли ще бъдат последствията?“

Видеофонът звънна отново. На екрана пак се появи неясното изображение на Лео Бълеро.

— Слушай, Барни. Току-що ми хрумна нещо. Едва ли ще ти стане приятно, така че се подготви.

— Готов съм — отвърна Барни.

— Забравих, а не биваше, че преди да говоря с теб, имах разговор с мис Фюгейт и тя знае за... някои събития в бъдещето, засягащи мен и Палмър Елдрич. Ако се почувства обезпокоена — а мис Фюгейт със сигурност ще се обезпокои от назначаването ти за неин началник, — тя може да отиде при властите и да ни създаде много неприятности. Всъщност започвам да си мисля, че е възможно всеки от моите модни консултанти да се сдобие с тази информация, така че идеята да те назначавам за ръководител на всички тях...

— Тези „събития“ — прекъсна го Барни — трябва да са свързани с обвинението ви в убийство от първа степен на Палмър Елдрич, нали?

Лео изсумтя, въздъхна и се вторачи навъсено в Барни. Най-накрая кимна неохотно.

— Нямам намерение да ви освобождавам от споразумението, което постигнахме току-що — отвърна Барни. — Обещахте ми някои неща и очаквам...

— Но онова глупаво момиче... — възрази отчаяно Лео. — Тя е непредсказуема! Може да отиде при ченгетата на ООН. Барни, тя ме държи в ръцете си!

— Аз също — отвърна спокойно Майерсън.

— Да, но двамата с теб се познаваме от много години. — Лео явно мислеше трескаво, оценявайки ситуацията със своя, както се изразяваше той, „усъвършенстван мозък, следващ етап в развитието на Homo Sapiens“. — Приятели сме. Не можеш да постъпиш по същия начин като нея. Във всеки случай, все още съм съгласен на процента печалба, който поиска. Какво ще кажеш?

Той гледаше Барни неспокойно, но твърдо — вече бе взел решението си.

— Можем ли да сключим сделка при новите условия?

— Ние вече я сключихме.

— По дяволите, нали ти казах, че забравих за...

— Ако не сте съгласен — каза Барни, — аз ще напусна. И ще отида на друго място, където мога да използвам способностите си.

Беше работил прекалено много години, за да направи отстъпка по тази точка.

— Така ли? — възкликна Лео изненадано. — Разбирам, ти не само ще отидеш да говориш с полицията на ООН. Смяташ и да смениш отбора и да се присъединиш към Палмър Елдрич!

Барни не отговори.

— Проклет предател — каза Лео. — Значи така става, когато се опитваш винаги да се задържиш над водата? Но слушай, не съм много сигурен, че Палмър ще те приеме. Вероятно той вече си има своя група от модни консултанти. И ако вече знае, че аз... — Той млъкна за момент. — Добре, ще поема риска. Мисля, че у теб го има този грях, който древните гърци са наричали... Как беше? Хюбрис? Високомерие, сатанинско високомерие. Ти отиде прекалено далеч. Така

че продължавай, Барни. Всъщност, прави каквото искаш — за мен няма значение. Желая ти успех, приятелче. Можеш да ми изпратиш някое писъмце и да кажеш как вървят работите, а следващия път, когато се опиташ да шантажираш някого...

Барни прекъсна връзката. Екранът посивя. „Сив — помисли си той, — като светът вътре в мен и около мен, като реалността.“ Изправи се и закрачи нервно напред-назад из стаята, пъхнал ръце в джобовете.

„Най-добрата възможност за мен в този момент — реши той — е да се обединя с Рони Фюгейт. Защото Лео се страхува от нея, и то основателно. Трябва да има цяла галактика от неща, която тя умее да прави, а аз — не. И той добре знае това.“

Седна отново в креслото си и повика Рони Фюгейт по интеркома. След известно време тя дойде в кабинета му.

— Здравсти — каза му весело. Носеше шарена копринена рокля с дълбоко деколте, каквито бяха на мода в Пекин. — Какво става? Опитах се да се свържа с теб преди минута, но...

— Ти винаги, ама винаги си почти без дрехи — отбеляза той. — Затвори вратата.

Тя затвори.

— Обаче — добави Барни — не мога да не призная, че снощи беше много добра в леглото.

— Благодаря. — Нейното младежко, невинно лице грейна.

— Наистина ли видя ясно, че нашият работодател ще убие Палмър Елдрич? Или имаш някакви съмнения?

Рони преглътна, наведе глава и промърмори:

— Ти просто пращиш от талант. — Тя седна и кръстоса голите си крака. — Разбира се, че имам съмнения. На първо място това би било безумие от страна на мистър Бълеро, защото, естествено, ще означава край на кариерата му. Вестниците не съобщават — по-точно няма да съобщят — мотивите му, така че не мога да ги знам. Би могло да е заради нещо чудовищно и ужасно, не мислиш ли?

— Краят на неговата кариера — повтори Барни. — А също на моята и на твоята.

— Не — каза Рони. — Не мисля така, скъпи. Нека да поразсъждаваме за момент. Мистър Палмър Елдрич е на път да го измести от пазара — не е ли това вероятният мотив на мистър Бълеро? И нима това не ни говори нищо за настъпващите икономически

реалности? Дори и мистър Елдрич да загине, може да се окаже, че неговата организация...

— Значи преминаваме към Елдрич? Просто така?

Рони смръщи чело, съсредоточавайки се, и каза замислено:

— Нямах предвид *точно* това. Но ние трябва да внимаваме да не загубим заедно с мистър Бълеро. Нали не искаме да ни увлече след себе си към дъното? Пред мен има още дълги години, в които ще мога да работя, почти толкова ти предстоят и на теб.

— Благодаря — отвърна кисело Барни.

— Сега трябва да планираме внимателно всичко. А ако ясновидците не са в състояние да планират бъдещето си, то...

— Доставих на Лео информация, благодарение на която той ще се срещне с Елдрич. Не ти ли хрумна, че двамата могат да се съюзят?

Той я наблюдаваше внимателно.

— Не... Не виждам нищо такова. Във вестникарските статии няма да пише подобно нещо.

— Господи! — изрече той с досада. — Това не е нещо, за което ще пишат във вестниците!

— О! — изрече тя и кимна смирено: — Май си прав.

— А ако това се случи — продължи той, — няма да постигнем нищо, ако напуснем Лео и се опитаме да се присъединим към Елдрич. Той просто ще ни получи обратно, и то при свои собствени условия. По-добре изобщо да се откажем от бизнеса с прогнозирането на модата. — Това беше очевидно за Барни и по изражението на лицето на Рони Фюгейт си личеше, че е очевидно и за нея. — Ако се обърнем към Палмър Елдрич...

— „Ако“? Длъжни сме да го направим.

— Не, не сме — отвърна Барни. — Можем да продължим някак и по начина, по който карахме досега.

„Като служители на Лео Бълеро, независимо дали ще потъне, ще се измъкне или напълно ще изчезне“ — помисли си той и отново се обърна към нея:

— Ще ти кажа и какво друго можем да направим. Можем да предложим на всички останали модни консултанти, които работят в „П. П. Макети“, да направим свой собствен синдикат. — Това беше идея, която Барни обмисляше от много години. — Така да се каже,

гилдия, която държи монопола. Тогава ще можем да налагаме условията си и на Лео, и на Елдрич.

— Само че Елдрич със сигурност вече има свои модни консултанти — усмихна се Рони. — Ти нямаш ясна идея какво трябва да направиш, нали, Барни? Виждам, че е така. Колко жалко! След толкова години работа...

Тя тъжно поклати глава.

— Сега разбирам защо Лео не смее да ти застане на пътя — каза Барни.

— Защото говоря истината? — Тя вдигна вежди. — Да, може би е така. Всеки се бои от истината. Ти, например... Ти не искаш да погледнеш истината в очите и да си признаеш, че каза „не“ на този нещастен продавач на грънци само за да си върнеш на жената, която...

— Млъкни! — изрече той яростно.

— Знаеш ли къде най-вероятно се намира този продавач на грънци в момента? Подписва договор с Палмър Елдрич. Ти му направи услуга — на него и на бившата ти жена. Защото ако беше казал „да“, щеше да го обвържеш със западаща компания, и да лишиш и двамата от шанса... — Тя млъкна и след кратка пауза добави: — Причинявам ти болка, нали?

Той махна с ръка и каза:

— Това няма никаква връзка с нещата, заради които те повиках.

Тя кимна.

— Вярно е. Ти ме повика, за да помислим заедно как да предадем Лео Бълеро.

— Чуй ме... — започна объркано Барни, но тя го прекъсна:

— Но това е вярно. Ти не можеш да се справиш сам, нуждаеш се от мен. Успокой се, не съм казала „не“. Но не мисля, че това е подходящото място и време, за да обсъждаме този въпрос. Нека да изчакаме, докато се приберем вкъщи, в кооперацията. Става ли?

Тя го дари с лъчезарна, страшно топла усмивка.

— Добре — съгласи се той. Рони беше права.

— Няма ли да е тъжно — продължи тя, — ако този твой кабинет се подслушва? Може би скоро мистър Бълеро ще разполага със запис на всичко, което сме си казали?

Усмивката ѝ не изчезна, а стана дори още по-широка. Барни беше смаян. Изведнъж осъзна, че това момиче не се бои от никого и

нищо на Земята и в цялата Слънчева система.

И той искаше да се чувства по същия начин. Защото имаше един проблем, който го измъчваше и за който не беше говорил дори с Лео или с нея, макар че несъмнено същият проблем измъчваше и Бълеро... и би трябвало да измъчва и Рони, ако тя наистина беше толкова разумна, колкото изглеждаше.

Трябваше да се изясни дали онова, което се бе върнало от Проксима и бе претърпяло катастрофа на Плутон, наистина беше Палмър Елдрич.

5.

След като се осигури финансово чрез договора с хората от „Чю-Зет изделия“, Ричард Хнат се обади на една от клиниките за Е-терапия на доктор Вили Денкмал в Германия. Избра си главната, в Мюнхен, и запази места за себе си и Емили.

„Ще стана равен с най-великите“ — помисли си той, докато двамата чакаха в луксозната приемна. Доктор Денкмал имаше навика да провежда първоначалните беседи с пациентите лично, въпреки че самата терапия, разбира се, се водеше от членовете на персонала му.

— Това ме изнервя — прошепна Емили. На коленете ѝ имаше списание, но тя не беше в състояние да чете. — Толкова е... неестествено.

— По дяволите! — изрече Хнат енергично. — Изобщо не е така. Терапията е просто ускоряване на *естествен* еволюционен процес, който и без това никога не спира, но обикновено върви толкова бавно, че не можем да го усетим. Да вземем например нашите прародители в пещерите. Те са били изцяло окосмени, без брадички и с много малък преден дял на мозъка. Имали са огромни сраснали си кътници, за да могат да дъвчат суровите зърна.

— Добре — кимна Емили.

— Колкото повече се отдалечаваме от тях, толкова по-добре. Както и да е, те са еволюирали, за да посрещнат ледниковия период. Ние трябва да еволюираме, за да посрещнем огнения период — точно обратното. Затова се нуждаем от хитиновия слой на кожата, от външния ѝ дебел пласт, и от изменения метаболизъм, който ни позволява да спим през деня, подобрява дишането и...

От кабинета излезе доктор Денкмал, типичен немец, дребен и закръглен, с бяла коса и мустаци като на Алберт Швайцер^[1]. С него излезе още един човек и Ричард Хнат видя за пръв път отблизо ефекта от Е-терапията. Не изглеждаше като на снимките от светските хроники на домашните вестници. Никак даже.

Главата на мъжа му напомняше за снимка, която беше видял в един учебник. Снимката беше озаглавена „Хидроцефалия“. Същото уголемено чело над веждите, същата куполообразна и странно чуплива глава. Той веднага разбра защо наричаха *балоноглави* популярните личности, еволюирали чрез Е-терапия. „Изглежда така, сякаш всеки момент ще се пръсне“ — помисли си той смаяно. И този дебел външен слой на кожата... Вместо коса, на главата имаше черна хитинова обвивка. Балоноглави? По-скоро орехоглави.

— Мистър Хнат — обади се доктор Денкмал и след кратка пауза допълни. — И фрау Хнат. След малко съм на ваше разположение.

Той отново се обърна към мъжа, застанал до него.

— Чист късмет е, че успяхме да ви вместим в днешния график, толкова бързо след обаждането ви. Във всеки случай вие не губите нищо от това, само печелите.

Обаче Бълеро не го слушаше. Той се бе вторачил в Ричард Хнат.

— Чувал съм името ви и преди. А, да. Феликс Блау ви спомена. — Необикновено умните му очи потъмняха и той продължи: — Наскоро сте подписали договор с фирма от Бостън на име... — Удълженото лице, наподобяващо изопачено изображение в криво огледало, се навъси. — „Чю-Зет изделия“?

— К-какво ви интересува? — каза Хнат със заекване. — Вашите модни консултанти ни отхвърлиха.

Лео Бълеро го изгледа, после сви рамене и се обърна отново към доктор Денкмал:

— Ще се видим след две седмици.

— Две? Но... — Денкмал направи протестен жест.

— Не мога да го направя следващата седмица — отново няма да бъда на Тера.

Той изгледа още веднъж внимателно Ричард и Емили Хнат и излезе.

Гледайки подире му, доктор Денкмал каза:

— Този човек еволюира страшно много. Както физически, така и духовно. — Той се обърна към Хнатови и се усмихна: — Добре дошли в клиника „Айхенвалд“!

— Благодаря — отговори Емили нервно. — Това... боли ли?

— Нашата терапия? — засмя се весело доктор Денкмал. — Ни най-малко, макар че отначало човек може да бъде шокиран — образно

казано. Когато почувствате как мозъчната ви кора започва да се разширява. Ще ви хрумнат много нови и вълнуващи концепции, особено в областта на религията. О, само Лутер и Еразъм да бяха живи сега — тяхната полемика щеше да се разреши толкова лесно с помощта на Е-терапията! И двамата щяха да видят истината, както, *zum Beispiel*^[2], що се отнася до превъплъщаването... сещате се, *Blut und...*^[3] — Той млъкна и се изкашля. — На английски това е кръв и нафора. По време на литургия. Много напомня ритуала при вземането на Кен-Ди — забелязали ли сте тази прилика? Но да вървим, започваме!

Докторът потупа Ричард Хнат по гърба и поведе двамата към кабинета си, хвърляйки към Емили погледи, в които, според Ричард, имаше твърде малко духовност и прекалено много похот.

Озоваха се в огромна стая, пълна с най-различни уреди, наред която стояха две маси тип „Франкенщайн“, снабдени с ремъци за ръцете и краката на пациентите. Когато ги видя, Емили изохка и отстъпи назад.

— Няма от какво да се страхувате, фрау Хнат. Това е като електрошок, предизвиква определени мускулни реакции, рефлексии, нали разбирате? — Денкмал се изсмя. — А сега ще ви се наложи, тъй... знаете какво. Съблечете се. Всеки от вас насаме, разбира се. После — обличате халатите и започваме... Разбирате, нали? С вас ще дойде медицинска сестра, която ще ви помогне. Вече получихме медицинските ви картони от Северна Америка, знаем всичко за вас. Вие сте здрави и порядъчни граждани.

Той поведе Ричард Хнат към една от страничните стаи, отделена от кабинета със завеса. Остави го там и се върна при Емили. Докато беше вътре, Ричард слушаше как доктор Денкмал говори на жена му с успокояващ, но същевременно непреклонен тон. Комбинацията беше много уместна за бизнес преговори и Хнат почувства едновременно завист и подозрение, а накрая и тъга. Нещата не бяха такива, каквито си ги бе представял, беше очаквал много по-впечатляващо преживяване.

Обаче Лео Бълеро беше излязъл от тази стая, което доказваше, че на Ричард му предстоят впечатляващи преживявания. Бълеро винаги получаваше най-доброто.

Окуражен, той започна да се съблича.

Някъде отвън долетя писъкът на Емили.

Обезпокоен, Ричард се облече и излезе от стаята. Обаче в кабинета видя доктор Денкмал, който седеше на бюрото си и четеше медицинския ѝ картон. Самата Емили беше излязла заедно с медицинската сестра, така че всичко беше наред.

„Глупаво е — помисли си той. — Очевидно съм прекалено напрегнат.“ Върна се в стаята и отново започна да се съблича. Но забеляза, че ръцете му треперят.

Скоро лежеше прикован към едната от двете маси, а Емили беше в аналогично положение край него. Тя изглеждаше твърде уплашена — беше пребледняла и не издаваше нито звук.

— Вашите жлези — поясни доктор Денкмал, докато потриваше доволно ръце и зяпаше безсрамно Емили, — ще бъдат стимулирани, особено жлезата на Креси, която контролира темпото на еволюция, *nicht wahr?*^[4] Да, вие знаете това. Всеки ученик го знае, защото нещата, които сме открили тук, вече се учат в училище. Това, което ще усетите днес, няма да бъде удебеляването на хитиновата обвивка или нарастването на черепа, или загубата на ноктите на ръцете и краката, а само — обзалагам се, че не сте знаели това! — незначителна, но много, много важна промяна в предния дял на мозъка... И ще станете по-умни.

Доктор Денкмал се засмя отново. Ричард Хнат се почувства отвратително — сякаш беше вързано животно, което чака неизвестната си участ. „Какъв начин да се създадат бизнес контакти“ — помисли си той тъжно и затвори очи.

До него се появи човек от персонала — рус, скандинавски тип, на вид лишен от всякаква интелигентност.

— Да пуснем успокояваща *Music* — каза доктор Денкмал, натискайки някакъв бутон. От всички посоки едновременно се разнесоха звуци, блудкава версия на някаква популярна италианска опера, на Пучини или Верди — Хнат не знаеше коя точно. — А сега, *höre*^[5], хер Хнат. — Денкмал се наведе над него, изненадващо сериозен. — От време на време тази терапия — как го казвате на английски? — *пропада*.

— Проваля се — каза със стържещ глас Хнат. Той беше очаквал нещо подобно.

— Но обикновено постигаме успех. Страхувам се, че при несполука, мистър Хнат, вместо да бъде стимулирана, жлезата на Креси... въз... регресира. Правилно ли произнесох думата?

— Да — промърмори Хнат. — До каква степен регресира?

— Съвсем малко. Но може да се окаже неприятно. Разбира се, ние го забелязваме веднага и прекратяваме терапията. И обикновено това спира регресията. Но не винаги. Понякога, щом веднъж жлезата на Креси бъде стимулирана... — Той направи жест с ръка. — Процесът продължава. Бях длъжен да ви кажа това и вие сте в правото си да се откажете. Е?

— Ще поема този риск — каза Ричард Хнат. — Така смятам. Всички останали го правят, нали? Добре, продължаваме.

Той извърна глава и видя как Емили, която беше още по-пребледняла, кимна едва-едва. Очите ѝ бяха изцъклени.

„Напълно възможно е — помисли си той песимистично — само единият от нас да еволюира, вероятно Емили, а аз да деградирам до равнището на синантроп. До срасналите се един с друг кътници, кривите крака и канибалските наклонности. Тогаваше ми е адски трудно да се занимавам с продажби.“

Доктор Денкмал натисна копчето на апаратурата, подсвирквайки си весело в такт с операта.

Е-терапията на семейство Хнат започна.

Струваше му се, че губи теглото си, нищо повече, или поне в началото беше така. После почувства такава болка, сякаш го удряха с чук по главата. Заедно с болката той осъзна болезнено какъв ужасен риск са поели двамата с Емили и, че не е било честно от негова страна да подлага жена си на това преживяване само заради бъдещите продажби. Очевидно тя не го беше искала. Ами ако деградираше в такава степен, че да изгуби таланта си в правенето на керамика? Това щеше да бъде фатално и за двамата. Неговата кариера зависеше от това дали Емили ще остане една от най-добрите на планетата в изготвянето на керамични изделия.

— Спрете — каза той, но звуците сякаш не излязоха от устата му. Той не ги чу, макар че гласовият му апарат, изглежда, функционираше — усещаше думите в гърлото си. После осъзна какво се е случило. Той

беше еволюирал, беше се получило! Неговата проникателност се дължеше на промените в мозъчния му метаболизъм. Ако и с Емили беше така, тогава всичко щеше да е наред.

Осъзна също и, че доктор Вили Денкмал е долнопробен дребен шарлатанин, чийто бизнес се крепи на суетата на простосмъртните и желанието им да станат нещо повече от това, което са в действителност. По дяволите продажбите му и контактите му! Какво значение имаха те в сравнение с възможността човешкият мозък да еволюира и да достигне до нови граници на познанието? Например...

Отдолу лежеше светът на мъртвите, неизменният демоничен свят на причините и следствията. По средата се намираще човечеството, но във всеки момент някой от хората можеше да пропадне и да потъне в лежащите отдолу дълбини на пъкъла. Или можеше да се издигне нагоре към третия, ефирния свят. За хората, намиращи се на средното равнище, винаги съществуваше рискът да потънат. Но я имаше и възможността да се издигнат. Във всеки момент реалността можеше да се промени. Рай и ад, не след смъртта, а сега! Всяка депресия или психично заболяване означаваше потъване. А другото... как можеше да се постигне?

Чрез емпатия. Проумяване на нещата не чрез външните им белези, а чрез тяхната същност. Например, беше ли виждал той някога в изделията на Емили нещо повече от стока, която се търси на пазара? Не. „А трябваше да виждам художествения им замисъл — осъзна той. — Духът, вложен в тях.“

Ричард разбра колко неетично е постъпил, като е подписал договора с „Чю-Зет изделия“, без да се посъветва с жена си. Може би Емили не желаше произведенията ѝ да се миниатюризират от фирмата, с която я бе обвързал той. Ричард не знаеше каква е стойността на макетите на „Чю-Зет изделия“. Можеха да се окажат боклуци. Под нормалния стандарт. Но вече беше прекалено късно. Когато колата се обърне — пътища много. Възможно бе да са се забъркали с производители на незаконен „пренасящ“ наркотик... Това би обяснило наименованието Чю-Зет — толкова напомняше на Кен-Ди. Но фактът, че те бяха избрали съвсем открито това име подсказваше, че не са имали предвид нищо незаконно.

Внезапно, в момент на мощен проблясък на интуиция, той осъзна: някой беше създал „пренасящ“ наркотик, срещу който

Агенцията за борба с наркотиците към ООН нямаше нищо против. Агенцията вече беше дала разрешение Чю-Зет да излезе на пазара. И по този начин за пръв път „пренасящ“ наркотик щеше да стане достъпен и на добре контролираната от полицията Тера, а не само на далечните колонии, където нямаше сили за поддържане на реда.

Това означаваше, че макетите „Чю-Зет“ — за разлика от Пърки Пат — щяха да се появят на пазара на Тера в комплект с наркотика. И колкото повече се влошава времето и родната планета ставаше неподходяща за обитаване, толкова по-добре щяха да се продават макетите. Продажбите на Лео Бълеро щяха да станат нищожни спрямо продажбите на „Чю-Зет изделия“.

Значи все пак Ричард беше подписал добър договор. И не беше чудно, че „Чю-Зет изделия“ му бяха заплатили толкова добре. Това беше голяма фирма с големи планове. Очевидно зад гърба им имаше неограничени финансови средства.

А откъде се бяха сдобили с тези финансови средства? Не и от Тера — той осъзна интуитивно и това. Вероятно от Палмър Елдрич, който се бе върнал в Слънчевата система след сключването на икономическо споразумение с проксимианците — те бяха тези, които стояха зад появата на „Чю-Зет изделия“. Така че, заради шанса да унищожи Лео Бълеро, ООН беше позволило на чужда раса да действа в Слънчевата система.

Това беше погрешно решение, което може би щеше да има фатални последици.

Следващото, което осъзна, беше, че доктор Денкмал му бие шамари, за да го свести.

— Е, как е? — попита той, вглеждайки се в него. — Задълбочени, всеобхватни размисли?

— Д-да — каза Ричард и се надигна с усилие. Вече не беше прикован за масата.

— Значи няма от какво да се страхуваме — усмихна се весело доктор Денкмал. Белите му мустаци стърчаха като антени. — А сега да поговорим с фрау Хнат.

Асистентката вече освобождаваше ръцете ѝ от ремъците. Емили се надигна замаяно и се прозина. Доктор Денкмал изглеждаше

обезпокоен.

— Как се чувствате, фрау Хнат? — попита той.

— Прекрасно — промърмори тя. — В главата ми се появили най-различни идеи за нови видове грънци. Една след друга. — Емили погледна плахо първо към доктора, после и към Ричард. — Това означава ли нещо?

— Ето ви хартия. — Доктор Денкмал извади бележник. — Ето и химикалка. — Той ги подаде на Емили. — Нахвърляйте идеите си, фрау Хнат.

С трепереща ръка Емили започна да скицира идеите си. Ричард забеляза, че има трудности при контролирането на молива. Но вероятно това щеше да отmine.

— Прекрасно — каза доктор Денкмал, когато тя приключи. Показа скиците на Ричард Хнат. — Високо-организирана активност на мозъчната кора. Следващ етап в творческото развитие, нали?

Скиците на грънци бяха наистина добри, даже великолепни. И все пак Ричард усещаше, че нещо не е наред. Нещо, свързано с тях. Но едва след като напуснаха клиниката, когато вече чакаха заедно под термозащитния навес извън сградата реактивното им такси да се приземи, той осъзна какво е то.

Идеите бяха добри — но Емили вече ги беше използвала. Преди години, когато проектиреше първите си професионални грънци, тя му бе показала скиците, а после и самите грънци — още преди двамата да се оженият. Нима тя не си спомняше това? Очевидно не.

Зачуди се защо не си спомня и какво означава това. Почувства се страшно разтревожен.

Всъщност тревогата не го напускате още от края на първия сеанс от Е-терапията. Първо се бе безпокоял за човечеството и Слънчевата система, а сега — и за жена си. „Може би това е просто симптом на нещото, което Денкмал нарича «високоорганизирана активност на мозъчната кора» — помисли си той. — Стимулиране на метаболизма на мозъка.

А може и да не е.“

Когато пристигна на Луната, Лео Бълеро представи официалната си журналистическа карта от списанието на „П. П. Макети“ и се озова

сред тълпата репортери на домашни вестници във всъдеход, движещ се по покритата с прах повърхност към имението на Палмър Елдрич.

— Документите ви, сър! — извика въоръженият охранител, който обаче нямаше отличителните знаци на ООН, когато се канеше да излезе на паркинга пред имението.

Лео Бълеро се спря на изхода на всъдехода, докато зад него истинските репортери на домашните вестници шумяха и се блъскаха нетърпеливо в стремежа си да излязат.

— Мистър Бълеро — каза спокойно охранителят и му върна журналистическата карта. — Мистър Елдрич ви очаква. Моля ви, последвайте ме.

Той незабавно бе сменен от друг охранител, който започна да проверява документите на репортерите един по един.

Обезпокоен, Лео Бълеро придружи първия охранител по херметично затворен и приятно топъл тунел към вътрешността на имението.

Внезапно пред него, препречвайки тунела, се появи още един от униформените охранители на Палмър Елдрич. Той вдигна ръка и насочи нещо малко и блестящо към Лео Бълеро.

— Хей! — опита се да възрази Лео, застивайки на място. Той се извърна, наведе глава и направи няколко крачки в посоката, от която бе дошъл.

Някакъв лъч от вид, за който никога не бе чувал, го удари в гърба, той полетя напред и протегна ръце, опитвайки се да смекчи падането.

Когато дойде на себе си, установи, че е завързан за някакъв стол в празна стая. Главата му кълтеше и той се огледа объркано, но видя само, че наред стаята има малка маса с някакъв електронен прибор върху нея.

— Пуснете ме оттук! — каза той.

— Добро утро, мистър Бълеро — обади се в отговор електронното устройство. — Аз съм Палмър Елдрич. Разбрах, че искате да ме видите.

— Постъпиха жестоко с мен — отвърна Бълеро. — Зашеметиха ме и после ме завързаха.

— Вземете си пура.

От електронното устройство се подаде механичен псевдокрайник, който държеше дълга зелена пура.

В предната част на пурата пламна огънче и псевдокрайникът я протегна към Лео.

— Носех десет кашона с тези пури от Проксима, но след катастрофата оцеля само един. Това не е тютюн, но е нещо много по-добро. Е, какво има, Лео? Какво искаш?

— Вътре в това нещо ли се намираш, Елдрич? — попита Бълеро. — Или си на друго място и то само предава думите ти?

— Почерпи се — каза гласът от металното устройство на масата. То продължаваше да държи запалената пура, после я дръпна, загаси я и скри остатъците от нея вътре в себе си. — Искаш ли да видиш кадри за моето посещение в системата на Проксима?

— Шегуваш се.

— Не — отвърна Палмър Елдрич. — От тях ще получиш някаква представа за нещата, на които се натъкнах там. Кадрите са триизмерни, доста добри.

— Не, благодаря.

— Намерихме стреличката, скрита в езика ти — каза Елдрич. — Премагнахме я. Но подозираме, че в теб може да има още нещо.

— Оказвате ми голяма чест — отвърна Лео. — По-голяма, отколкото бих желал.

— За тези четири години на Проксима научих много неща. Прекарах там четири години, полетът продължи шест. Проксимианците възнамеряват да завладеят Земята.

— Будалкаш ме, нали? — попита Лео.

— Разбирам реакцията ти — отговори Елдрич. — ООН и особено Хепбърн-Гилбърт реагираха по същия начин. Но това е истина. Разбира се, да ни завладеят не в прекия смисъл, а по някакъв таен начин, който не можах да разбера добре, въпреки че живях толкова дълго сред тях. Доколкото знам, това може да е свързано със затоплянето на земния климат. А може и да е нещо още по-лошо.

— Нека да поговорим за лишея, който си донесъл със себе си.

— Сдобих се с него незаконно. Проксимианците не знаят нищо за това. Те го използват в своите религиозни оргии. Както нашите индианци използват мескалин и пейот. За това ли искаше да се видиш с мен?

— Разбира се. Ти се намеси в моя бизнес. Знам, че вече си основал корпорация, нали? Това, че проксимианците възнамеряват да завладеят системата ни, са глупости. Страхувам се, че ти си този, който смята да го направи. Не можа ли да намериш друго поле за изява освен миниатюрните макети?

Стаята избухна пред лицето му. Появи се бяла светлина, която го заслепи и той затвори очи. „Господи — помисли си Лео. — Изобщо не вярвам в това за проксимианците. Елдрич просто се опитва да отклони вниманието ни от нещата, които прави. Според мен това е неговата стратегия.“

Отвори очи и установи, че седи на тревиста поляна. До него малко момиче си играеше с йо-йо.

— Тази играчка е доста популярна в системата на Проксима — каза Лео Бълеро.

Установи, че ръцете и краката му са развързани. Изправи се неуверено и раздвижи крайниците си.

— Как се казваш? — попита той.

— Моника — отвърна малкото момиченце.

— Проксимианците все пак са хуманоиди — каза Лео. — Носят перуки и си правят изкуствени зъби.

Той хвана голям кичур от светлите коси на детето и го дръпна.

— Ох! — извика момиченцето. — Ти си лош!

Лео я пусна и тя отстъпи крачка назад, продължавайки да си играе със своето йо-йо. Гледаше го предизвикателно.

— Извинявай — измънка той. Косата ѝ беше истинска. Вероятно той не беше в системата на Проксима. Във всеки случай, където и да се намираше, Палмър Елдрич се опитваше да му каже нещо.

— Наистина ли смятате да завладеете Земята? — попита той детето. — Искам да кажа, че не изглежда да имате такива намерения.

„Може ли Елдрич да е сбъркал? — запита се той. — Да не е разбрал правилно проксимианците?“ В края на краищата, доколкото Лео знаеше, Палмър Елдрич не беше еволюирал и не притежаваше могъщия, усъвършенстван начин на мислене, който идваше след Е-терапията.

— Моето йо-йо е вълшебно — каза момиченцето. — С помощта му мога да направя всичко, каквото си поискам. Какво да направя? Кажете ми, изглеждаш добър човек.

— Отведи ме при твоя вожд — каза Лео. — Това е от един стар виц. Няма да го разбереш — отпреди цял век е.

Огледа се наоколо и не видя никакви следи от човешко присъствие, само тревиста равнина. „Твърде хладно е, за да е Земята — помисли си той. — Синьо небе над главата ми. Хубав въздух. Плътен.“

— Не ти ли е жал за мен? — попита Лео. — Сега Палмър Елдрич завзема пазара ми, а когато успее, аз вероятно ще бъда разорен. Ще ми се наложи да сключа някакво споразумение с него.

„Защото, както изглежда, няма да мога да го убия“ — помисли си мрачно.

— Само че не мога да се сетя за споразумение, на което той би се съгласил. Май всички силни карти са в него. Виж, например, как успя да ме докара тук, а аз дори не знам къде е това място.

„Всъщност това няма значение — осъзна Лео. — Защото където и да е, то се контролира от Елдрич.“

— Карти — каза детето. — Имам колода карти в куфарчето си.

Лео не виждаше никакво куфарче.

— Къде?

Момиченцето коленичи и докосна тревата на няколко места. Тревата се отдръпна безшумно, то се пресегна в дупката и извади куфарче.

— Крия го тук — обясни тя. — От настойниците.

— Какво означава това „настойниците“?

— Е, за да си тук, трябва да си имаш настойник. Всеки от нас си има. Предполагам, че плащат за всичко, докато се почувстваме добре и се приберем у дома. Ако си имаме дом.

Тя седна до куфарчето и го отвори — или поне се опита да го отвори. Ключалката не поддаваше.

— По дяволите — каза тя. — Не търсех това куфарче. Това е доктор Смайл.

— Психиатърът? — попита Лео заинтригувано. — От някоя от онези големи кооперации? Работи ли? Включи го.

Момиченцето послушно включи психиатъра.

— Здравей, Моника — обади се психиатърът с металически глас. — Здравейте и вие, мистър Бълеро.

Не произнесе името правилно — сложи ударението на последната сричка.

— Какво правите тук, сър? Вие сте прекален стар, за да сте тук. Хи-хи. Или сте регресирали в резултат на неуспешна така наречена Е-терапия, фиуу *щрак!*

Механизмът зашумя възбудено.

— Терапия в Мюнхен? — попита той накрая.

— Чувствам се прекрасно — увери го Лео. — Слушай, Смайл, познаваш ли някой мой познат, който да може да ме измъкне оттук? Каж ми някой, който и да е. Не мога да стоя повече тук, разбираш ли?

— Познавам мистър Байерсън — каза доктор Смайл. — Честно казано, в момента съм с него — чрез мой преносим терминал, разбира се — в неговия кабинет.

— Не познавам никой на име Байерсън — отвърна Лео. — Какво е това място? Изглежда е някакъв лагер за почивка на болни деца или деца без пари или някакво подобно проклето място. Мислех си, че може да е в системата на Проксима, но щом ти си тук, явно не е. Байерсън! — Той най-накрая се сети. — По дяволите, имаш предвид Майерсън, нали? Барни. От „П. П. Макети“.

— Да, точно така — каза доктор Смайл.

— Свържи се с него — каза Лео. — Каж ми незабавно да се обади на Феликс Блау от Трипланетната полицейска агенция или както там се наричат. Нека Блау да открие къде точно се намирам и да изпрати кораб тук. Разбра ли?

— Добре — отвърна доктор Смайл. — Ще говоря с мистър Майерсън веднага. Той тъкмо разговаря с мис Фюгейт, неговата асистентка, която същевременно е и негова любовница и днес е облечена с... Хмм. В момента те точно говорят за вас. Разбира се, аз не мога да ви предам какво си казват. Длъжен съм да пазя лекарска тайна, знаете... Тя носи...

— Добре де, кого го интересува какво носи? — попита Лео раздразнено.

— Моля да ме извините за миг — каза куфарчето. Звучеше надменно. — Ще се наложи да се изключа.

Настана тишина.

— Имам лоши новини за теб — каза детето.

— Какви?

— Шегувах се. Това всъщност не е доктор Смайл. Само се прави на такъв, за да не се чувстваме самотни. Работи, но не е свързан с

никого.

Лео знаеше какво означава това — устройството беше автономно. Но в такъв случай откъде знаеше за Барни и мис Фюгейт и подробности за личния им живот? Та даже и с какво е облечена Рони? Момиченцето очевидно не казваше истината.

— Коя си ти? — попита той. — Моника чия? Искам да знам пълното ти име.

Нещо в нея му беше познато.

— Върнах се — съобщи куфарчето внезапно. — Е, мистър Бълеро... — Отново не постави ударението правилно. — Обсъдих вашия проблем с мистър Майерсън и той се свърза с Феликс Блау, както искахте. Мистър Майерсън смята, че си спомня някаква статия в домашен вестник относно лагер на ООН, подобен на този, в който се намирате. Някъде в района на Сатурн е — за бавноразвиващи се деца. Вероятно...

— По дяволите! — каза Лео. — Това момиче не е бавноразвиващо се.

Тя по-скоро беше преждевременно развила се. Всъщност това нямаше никакво значение. Имаше значение единствено фактът, че Палмър Елдрич искаше нещо от него, и то не само за да му даде урок, но и да го сплаши.

На хоризонта се появи нещо огромно и сиво и се понесе към тях с огромна скорост. Имаше грозни щръкнали мустаци.

— Това е плъх — каза спокойно Моника.

— Толкова голям? — попита Лео. На нито една планета от Слънчевата система, на нито един спътник нямаше толкова огромни диви животни. — Какво ще ни направи? — попита той, чудейки се защо тя не се страхува.

— О — отвърна Моника, — предполагам, че ще ни убие.

— И това не те плаши, така ли? — чу той собствения си глас, преминаващ в писък. — Искам да кажа, нима искаш да умреш по такъв начин, и то точно сега? Изядена от плъх с размерите на...

Хвана момичето с едната си ръка, а куфарчето с доктор Смайл — в другата, и побягна по-надалеч от плъха.

Плъхът ги настигна, профуча край тях и продължи нататък. Фигурата му се смалчаваше все повече и повече, докато накрая изчезна в далечината.

Момичето се изкиска.

— Как се изплаши, а? Аз знаех, че няма да ни забележи. Те не могат да ни виждат тук.

— Не могат ли?

Сега той знаеше къде се намира. Феликс Блау нямаше да го намери. Никой нямаше да го намери, дори да го търсеха цяла вечност.

Елдрич му беше инжектирал „пренасящ“ наркотик, несъмнено Чю-Зет. Това място беше несъществуващ свят, аналогичен на нереалната „Земя“, на която се пренасяха колонистите под въздействието на неговия собствен продукт, Кен-Ди.

А плъхът, за разлика от всичко останало, беше истински. За разлика от тях — той и това момиче също не бяха реални. Или поне не тук. Техните напуснати, неподвижни тела лежаха някъде като празни торби, временно лишени от духовното си съдържание. Телата им несъмнено бяха останали в имението на Палмър Елдрич на Луната.

— Ти си Зоя — каза Лео. — Нали? Такава, каквато искаш да бъдеш, отново малко момиче на около осем години. Така ли е? С дълги руси коси.

„И дори с друго име“ — помисли си.

— Тук няма никой на име Зоя — каза твърдо момичето.

— Никой освен теб. Твоят баща е Палмър Елдрич, нали?

Детето кимна с голямо нежелание.

— Това специално място за теб ли е? — попита той. — Често ли идваш тук?

— Това е *мое* място — отвърна момичето. — Никой не идва тук без мое разрешение.

— Тогава защо си разрешила на мен?

Той знаеше, че тя не го харесва. От самото начало.

— Защото ние смятаме, че вероятно можеш да попречиш на проксимианците да направят това, което са замислили.

— Пак същото — отвърна Лео. Не й вярваше. — Баща ти...

— Баща ми — прекъсна го детето — се опитва да ни спаси. Той не искаше да донася този Чю-Зет. Те го принудиха. Чю-Зет е онова, чрез което ще ни завладеят. Разбираш ли?

— По какъв начин?

— Защото те контролират тези места. Местата, в които отиваш, когато вземеш Чю-Зет.

— Нямах вид на контролирана от извънземни същества. Та нали ми разказваш всичко това?

— Скоро ще бъда под техен контрол — кимна момичето сериозно. — Скоро. Както контролират баща ми сега. Върна се такъв от Проксима. Взимал е наркотика няколко години. Твърде късно е за него и той го знае добре.

— Докажи ми всичко това — каза Лео. — Всъщност докажи ми част от него, поне един факт. Дай ми нещо, с което да започна.

Куфарчето, което той все още стискаше в ръка, каза:

— Това, което Моника казва, е самата истина, мистър Бълеро.

— Ти пък откъде знаеш? — попита ядосано Лео.

— Понеже — отвърна куфарчето — аз също се намирам под влиянието на проксимианците. Ето защо...

— ...Не направи нищо — довърши мисълта му Лео и остави куфарчето на земята. — Дяволите да го вземат този Чю-Зет — каза той и на двамата, на момиченцето и на куфара. — Заради него всичко се обърка. Не мога да разбера какво, по дяволите, става. Ти не си Зоя — ти дори не знаеш коя е тя. А ти — ти не си доктор Смайл и не си говорил с Барни, а той не е разговарял с Рони Фюгейт. Всичко това е само предизвикана от наркотика халюцинация. Това са моите собствени страхове, свързани с Палмър Елдрич, които се връщат обратно при мен — всички онези глупости за това как се намира под влиянието на проксимианците, както и ти. Кой е чувал някога за куфарче, овладяно от пришълци от друга звездна система?

Възмутен, Лео се отдалечи от тях.

„Знам какво става — помисли си той. — По този начин Палмър се опитва да завладее моя разум. Това е разновидност на така нареченото промиване на мозъци. Успя да ме изплаши.“ Внимателно отмервайки крачките си, той продължи да върви, без да се обръща назад.

Това беше почти фатална грешка. Нещо — мярна го само с крайчеца на окото си — се хвърли в краката му. Той отскочи встрани и нещото премина покрай него, но веднага се обърна и го нападна отново.

— Плъховете не могат да те видят — извика момичето, — но глюковете могат! По-добре бягай!

Без да се вглежда внимателно в нещото — вече беше видял достатъчно, — той побягна.

За това, което беше видял, не можеше да вини Чю-Зет. Защото това не беше илюзия и не беше създадено от Палмър Елдрич, за да го тероризира. Глюкът — каквото и да беше това — не произхождаше от Тера, нито пък от терански мозък.

Зад гърба му момичето заряза куфарчето и също побягна.

— А аз? — попита тревожно доктор Смайл.

Никой не се върна за него.

Изображението на Феликс Блау се обади от екрана на видеофона:

— Проучих материалите, които ми дадохте, мистър Майерсън. От тях става ясно, че вашият работодател мистър Бълеро — който е също така и мой клиент — в момента се намира на малък изкуствен сателит, обикалящ в орбита около Земята, чието официално наименование е „Сигма 14-Б“. Направих проверка в регистрите — явно този сателит е собственост на компания, производител на ракетно гориво, от град Сейнт Джордж, щата Юта. — Той погледна в документите пред себе си. — „Робард Летейн Продажби“. Летейн е търговската марка на техния...

— Ясно — каза Барни Майерсън. — Ще се свържа с тях.

За бога, по какъв начин се бе озовал Лео Бълеро *там*?

— Има още една информация, която може да представлява интерес за вас. Корпорацията „Робард Летейн Продажби“ е основана преди четири години, на същия ден, в който е основана и „Чю-Зет изделия“ от Бостън. Изглежда като нещо повече от съвпадение.

— А как да измъкна Лео от сателита?

— Можете да подадете молба в съда, с която искате...

— Това ще отнеме прекалено много време — каза Барни. Испитваше дълбоко, неприятно чувство, че носи лична отговорност за това, което се бе случило. Очевидно Палмър Елдрич беше свикал пресконференцията с единствената цел да подмами Лео Бълеро в имението си на Луната, а той, ясновидецът Барни Майерсън, човекът, който можеше да предвижда бъдещето, се бе хванал на въдицата и бе изиграл своята роля в осигуряването на присъствието му там.

— Мога да ви предоставя около сто човека от различни отдели на моята организация — каза Феликс Блау. — Можете да съберете още петдесет от „П. П. Макети“. Тогава бихте могли да опитате да превземете сателита.

— И да намеря Лео мъртъв.

— Вярно е. — Блау се навъси. — Добре, можете да отидете при Хепбърн-Гилбърт и да помолите за помощта на ООН. Или — което е още по-унизително — да се опитате да се свържете с Елдрич или някой от заместниците му и да преговаряте директно с него. Да видите дали ще е възможно да откупите Лео.

Барни прекъсна връзката и веднага набра междупланетната линия.

— Свържете ме с мистър Палмър Елдрич на Луната — каза той. — Много е важно. Моля ви, побързайте, мис.

Докато чакаше да го свържат, Рони Фюгейт се обади от другия край на кабинета:

— Очевидно няма да имаме време да се продадем на Елдрич.

— Така изглежда.

Колко хитро беше нагласено всичко. Елдрич беше позволил на противника си да свърши цялата работа. „А също и на нас — осъзна той. — На мен и Рони. Вероятно ще се добере до нас по същия начин. Всъщност Елдрич може би наистина очаква да долетим на сателита. Това обяснява защо е снабдил Лео с доктор Смайл.“

— Чудя се — каза Рони, играейки си с ципа на блузата си, — дали искаме да работим за толкова умен човек. Ако изобщо е човек. Все повече и повече ми се струва, че този, който се върна, не е Палмър, а един от тях. Мисля, че ще ни се наложи да приемем това. Следващото нещо, което можем да очакваме, е Чю-Зет да залее пазара. С одобрението на ООН. — В тона ѝ се долавяше горчивина. — А Лео, който поне е един от нас и който просто иска да заработи някоя и друга кожа, ще бъде мъртъв или вън от играта...

Тя гледеше яростно право пред себе си.

— Патриотизъм — каза Барни.

— Инстинкт за самосъхранение. Не искам да се събудя някоя сутрин и да откроя, че дъвча онова нещо и правя нещата, които се правят, когато се дъвче то вместо Кен-Ди. Пренасяне... Но определено не в страната на Пърки Пат.

Операторката на видеофона каза:

— На линията е мис Зоя Елдрич, сър. Ще говорите ли с нея?

— Да — отвърна Барни.

На екрана се появи елегантно облечена жена с пронизващ поглед и гъста коса, вързана на кок.

— Да?

— Аз съм Майерсън от „П. П. Макети“. Какво трябва да направим, за да върнем Лео Бълеро?

Почака малко. Не последва отговор.

— Знаете за какво говоря, нали? — попита той.

Тя помълча още известно време и отвърна:

— Мистър Бълеро пристигна тук, в имението, и се разболя. В момента е на легло в нашата болница. Когато се почувства по-добре...

— Мога ли да изпратя главния лекар на нашата компания да го прегледа?

— Разбира се. — Зоя Елдрич дори не трепна.

— Защо не ни уведомихте?

— Това се случи съвсем скоро. Баща ми тъкмо се готвеше да се обади. Изглежда не е нищо по-сериозно от обичайната реакция при промяна на гравитацията. Често се случва с по-възрастните хора, които идват тук. Не поддържа гравитация, близка до земната, както прави мистър Бълеро на неговия сателит, „Хралупата на Мечо Пух“. Така че, както виждате, всичко си има своето просто обяснение. — Тя леко се усмихна. — Ще си го получите късно тази вечер. Нима подозирахте нещо друго?

— Подозирам — каза Барни, — че Лео вече не е на Луната. И че е на сателита в околоземна орбита „Сигма 14-Б“, който е собственост на фирма от Сейнт Джордж. А тя пък е ваша собственост. Не е ли така? И това, което ще открием в болницата във вашето имение няма да бъде Лео Бълеро.

Рони го зяпна ококорено.

— Заповядайте да се убедите сами — отвърна Зоя студено. — Човекът в болницата е Лео Бълеро. Поне доколкото ни е известно на нас. Той пристигна тук заедно с репортерите на домашните вестници.

— Ще дойда в имението ви — каза Барни. Знаеше, че допуска грешка. Способностите му на ясновидец му го казваха.

В другия край на кабинета Рони Фюгейт скочи на крака и се закова на място. Тя също беше видяла това със своите способности. Барни изключи видеофона, обърна се към нея и каза:

— Сътрудник на „П. П. Макети“ се самоубива. Нали? Или нещо от този род. В утрешните домашни вестници.

— Всъщност точните думи, които са използвани... — започна Рони.

— Не ме интересуват точните думи, които са използвани.

Обаче той знаеше, че ще бъде слънчев удар. Мъжко тяло, намерено на тротоара. Смърт, причинена от твърде голяма доза слънчева радиация. Някъде в деловата част на Ню Йорк. Там ще го оставят хората на Елдрич. Ще го захвърлят.

Можеше да се досети за това и без да използва способностите си на ясновидец. И не смяташе да се съобразява с прогнозите си при своите действия.

Това, което го обезпокои най-много, беше снимката във вестниците — едър план на неговото изсушено от слънцето тяло.

Спря при вратата на кабинета.

— Не можеш да отидеш там — каза Рони.

— Не мога.

Не и след като беше видял снимката. „Лео ще трябва да се погрижи сам за себе си“ — осъзна той. Върна се при бюрото си и седна.

— Единственият проблем е — каза Рони, — че ако той се върне, ще ти бъде трудно да обясниш ситуацията. Че не си направил нищо.

— Знам.

Но това не беше единственият проблем. Всъщност този проблем изобщо не беше от значение.

Защото Лео най-вероятно изобщо нямаше да се върне.

[1] Алберт Швайцер (1875–1965) — немски лекар, философ и теолог. — *Бел.прев.* ↑

[2] Zum Beispiel (нем.) — например. — *Бел.прев.* ↑

[3] Blut und... (нем.) — кръв и... — *Бел.прев.* ↑

[4] Nicht wahr? (нем.) — нали? — *Бел.прев.* ↑

[5] Höre (нем.) — слушайте. — *Бел.прев.* ↑

6.

Глюкът се вкопчи в глезена му и се опита да забие в кожата му своите мънички пипалца. Лео Бълеро изкрещя — и в този момент пред него внезапно се появи Палмър Елдрич.

— Грещиш — каза той. — *Не* намерих Бог в системата на Проксима, но намерих нещо по-добро.

Той сръга с някаква пръчка глюка, който неохотно прибра пипалцата си, отдели се от Лео и се скри в тревата, докато Елдрич продължаваше да го мушка с пръчката.

— Бог обещава вечен живот — продължи той. — Аз мога да направя нещо по-добро. Аз мога да дам вечен живот.

— По какъв начин?

Треперейки и усещайки слабост, Лео седна на тревистата почва. Дишаше тежко.

— Чрез лишея, който продаваме под името Чю-Зет — отвърна Елдрич. — Той има много малко сходство с твоя собствен продукт, Лео. Кен-Ди е остарял, какво може да направи той? Да осигури кратък момент на бягство от действителността, нищо повече от фантазия. Кому е нужно това? На кого му е изтрябвало, щом може да получи от мен нещо истинско? Можеш сам да се убедиш в момента.

— Така и предполагам. Ако смяташ, че хората ще си дават кожата за такива преживявания... — Лео посочи глюка, който все още се спотайваше наблизо, наблюдавайки двамата. — Ти не само си напуснал тялото си, но си забравил и разума си там.

— Ситуацията е особена. Искан да ти докажа, че това е истина. Няма по-подходящо нещо за целта от болката и страха. Глюковете ти доказаха абсолютно несъмнено, че това *не е* фантазия. Те дори можеха да те убият. Ако умреш тук — умираш наистина. Не е като при Кен-Ди, нали? — Елдрич явно се забавляваше от ситуацията. — Когато открих този лишей в системата на Проксима, не можах да повярвам. Преживях сто години, Лео, взимайки лишея под наблюдението на тамошните лекари. Дъвчех го, инжектирах си го венозно, изгарях го и

вдишвах дима, правех воден разтвор от него, слагах го да ври и вдишвах изпаренията... Опитах го по всички възможни начини и не ми причини никаква вреда. Ефектът, който оказва на проксимианците, е много слаб, няма нищо общо с въздействието му върху нас. За тях това е по-слаб стимулатор от най-добрите им сортове тютюн. Искаш ли да чуеш още?

— Не горя от желание.

Елдрич седна до Лео, сложи изкуствената си ръка върху свитите си колене и започна замислено да размахва пръчката, наблюдавайки глюка, който все още не си беше тръгнал.

— Когато се върнем в бившите си тела — не случайно казвам „бившите“, термин, който не можеш да използваш при употребата на Кен-Ди по понятни причини — *ще установиш, че не е изминало никакво време*. Можем да си седим тук петдесет години и всичко ще си бъде същото. Ще се озовем отново в имението ми на Луната и ще установим, че нищо не се е променило, а ако някой ни наблюдава, няма да забележи, че губим съзнание, както става при употребата на Кен-Ди. Никакъв транс, никакъв унес. Може би само трепване на клепачите за части от секундата, признавам.

— От какво се определя продължителността на престоя ни тук? — попита Лео.

— От нашето желание. Не от големината на дозата, която сме взели. Можем да се върнем когато си пожелаем. Така че количеството на наркотика няма нужда да...

— Това не е истина. Защото аз от известно време искам да се измъкна оттук.

— Но ти не си създал тази... среда — каза Елдрич. — Създадох я аз и тя е моя. Аз създадох глюковете, този пейзаж... — Той направи жест с пръчката. — Всяко проклето нещо, което виждаш, включително и твоето тяло.

— Моето тяло?

Лео огледа тялото си. Беше неговото, добре познато тяло, известно му до най-интимните подробности. Беше неговото, не на Елдрич.

— Аз пожелах да се появиш тук точно такъв, какъвто си в нашата вселена — каза Елдрич. — Разбираш ли, точно това убеди Хепбърн-Гилбърт, който, разбира се, е будист. Можеш да се

превъплътиш във всяка форма, която пожелаеш, или в каквато пожелаеш вместо теб, както е в случая.

— Ето защо ООН лапна въдицата — каза Лео. Това обясняваше много неща.

— С помощта на Чю-Зет човек може да живее живот след живот, да бъде буболечка, учител по физика, ястреб, плесен, парижка проститутка от 1904 година или...

— Или глюк — рече Лео. — Кой от нас е глюкът тук?

— Казах ти — аз го създадох от част от себе си. Ти също би могъл да създадеш нещо. Давай смело — проектирай фрагмент от собственото си „аз“. Той сам ще приеме материалната си форма. Това, което ти му осигуряваш, е логос. Запомни ли?

— Запомних — отвърна Лео.

Той се концентрира и скоро наблизко се материализира сложна конструкция от кабели и решетки.

— Какво е това, по дяволите?

— Капан за глюкове.

Елдрич отметна глава назад и се разсмя.

— Много добре. Но моля те, не прави капан за Палмър Елдрич. Има още неща, които искам да ти кажа.

Двамата с Лео наблюдаваха как глюкът недоверчиво приближава капана и започва да го души. Най-накрая влезе вътре и капанът шумно изщрака. Глюкът беше хванат и устройството се зае с ликвидирането му. Че се кратко прашене, вдигна се малко облаче дим и създанието изчезна.

Въздухът пред Лео затрептя и се появи някаква книга с черна подвързия. Той я взе, прелисти я и с доволна физиономия я сложи в скута си.

— Какво е това? — попита Елдрич.

— Библията на крал Джеймс. Мисля, че ще ми помогне да се защита.

— Не и тук — каза Елдрич. — Това е моето кралство.

Той махна с ръка и Библията изчезна.

— Но можеш да имаш свое собствено кралство и да го напълниш с Библии. И всеки друг също може. Веднага щом започнем да развиваме дейността си. Смятаме да произвеждаме и макети, разбира се, но това ще стане по-късно, когато започнем да действваме на Тера.

Между другото това е само формалност, ритуал, който да улесни пренасянето. Кен-Ди и Чю-Зет ще се продават при равни условия и ще се конкурират открито. Няма да претендираме, че Чю-Зет е нещо повече от вашия продукт. Не искаме да плашим хората, нито пък да засягаме религиозните чувства на някого. Ще е достатъчно те да го пробват само по няколко пъти и ще се убедят в две неща: че не се губи време, и, което е още по-важно, че това не е фантазия, а наистина се отива в нова вселена.

— Много хора изпитват същото и след Кен-Ди — отбеляза Лео. — Те вярват, че наистина са се пренесли на Земята.

— Фанатици — каза Елдрич с отвращение. — Очевидно това е илюзия, защото не съществуват нито Пърки Пат, нито Уолт Есекс, а техният свят е ограничен от артефактите, от които се състои макетът им. Те не могат да използват машина за миене на съдовете в кухнята, освен ако в макета им не е сложена предварително такава. А човек, който не участва в сеанса, а наблюдава отстрани, може да види, че двете кукли не се местят никъде, никой не се превъплътява в тях. Това лесно може да бъде демонстрирано...

— Но няма да ти е лесно да убедиш тези хора — каза Лео. — Те ще останат верни на Кен-Ди. Няма някой, който да е недоволен от Пърки Пат. Защо трябва да се отказват...

— Ще ти кажа — прекъсна го Елдрич. — Колкото и да е чудесно да са Пърки Пат или Уолт за кратко, в края на краищата те се връщат в своите земянки. Представяш ли си какво изпитват в този момент, Лео? Пробвай го някой път. Събуди се в земянка на Ганимед след като двайсет-трийсет минути си бил на свобода. Никога няма да забравиш какво е усещането.

— Хм...

— Има и още нещо — и ти много добре знаеш какво е то. Когато малкият период на бягство свърши и колонистът се върне... Той не е в състояние да възобнови нормалния, всекидневен начин на живот. Той е деморализиран. Но ако вместо Кен-Ди дъвче...

Той млъкна. Лео не го слушаше — той беше зает със сътворяването на нов артефакт във въздуха пред него.

Появи се стълбище, водещо към светец обръч. Далечният край на стълбището не можеше да се види.

— Накъде води това нещо? — попита Елдрич ядосано.

— Към Ню Йорк — отвърна Лео. — Ще се изкача и ще се върна обратно в „П. П. Макети“.

Той се изправи и тръгна към стълбището.

— Имам чувството, че *нещо не е съвсем наред* с този Чю-Зет, Елдрич. Но ще открием какво точно е то прекалено късно.

Той започна да се изкачва по стъпалата и тогава си спомни за момичето, Моника. Зачуди се дали тя се чувства добре тук, в света на Палмър Елдрич.

— А какво стана с детето? — Той се спря насред стълбите. Далече долу Палмър Елдрич продължаваше да седи на тревата с пръчка в ръка. — Глюковете не са я хванали, нали?

— Аз бях малкото момиченце — отвърна Елдрич. — Точно това се опитвах да ти обясня. Ето защо казах, че Чю-Зет означава истинско превъплътяване, триумф над смъртта.

Лео примигна и каза:

— Ето защо тя ми се стори толкова позната...

Той млъкна и отново погледна надолу.

Елдрич вече го нямаше. Вместо него на тревата стоеше детето, Моника, с куфара с доктор Смайл в ръка. Сега всичко беше ясно.

Той беше казал... тя беше казала... те бяха казали истината!

Лео тръгна бавно надолу по стълбите, към поляната.

— Радвам се, че не си тръгнахте, мистър Бълеро — каза Моника. — Много ми е приятно да си говоря с толкова умен и еволюирал човек като вас.

Тя потупа куфарчето, което беше оставила на тревата до себе си.

— Върнах се и го взех. Той беше ужасен от глюковете. Виждам, че сте измислили начин да се справите с тях. — Моника кимна към неговия капан за глюкове, който сега беше празен и очакваше следващата си жертва. — Много изобретателно. Изобщо не се сетих за това — просто офейках оттам. Инстинктивна паническа реакция.

— Ти си Палмър Елдрич, нали? — попита Лео неуверено. — Имам предвид там, под повърхността. Нали?

— Да вземем средновековната доктрина за формата и съдържанието — каза детето учтиво. — Моята форма е това дете, но

съдържанието ми, както е при виното и нафората при превъплътяването...

— Добре — каза Лео. — Ти си Елдрич, вярвам ти. Но аз продължавам да не харесвам това място. Онези глюкове...

— Не обвинявай за това Чю-Зет — каза детето. — Вината е моя. Те са творение на моя разум, а не на лишея. Трябва ли всяка новосъздадена вселена да бъде *приятна*? Аз харесвам глюковете — нещо в тях ме привлича.

— Да допуснем, че искам да създам своя собствена вселена — каза Лео. — Може би в мен има нещо зло, някакъв аспект на моята личност, за който не знам. Това може да ме накара да сътворя още по-отвратителни създания от твоите.

С макетите Пърки Пат човек поне се ограничаваше със сложените предварително вътре неща, както беше посочил Елдрич. И поради това те изглеждаха по-безопасни.

— Каквото и да създадеш, можеш да го унищожиш, ако установиш, че не ти харесва — каза момичето нехайно. — А ако ти хареса... — Тя сви рамене. — Тогава го запази. Защо не? На кого му пука? Ти си сам в своя...

Внезапно тя млъкна, закривайки устата си с ръка.

— Сам — каза Лео. — Искаш да кажеш, че всеки човек отива в различен субективен свят? Тогава това не е като при макетите, защото всеки в групата, който вземе Кен-Ди отива в макета, мъжете — в Уолт, жените — в Пърки Пат. Но това означава, че ти не си тук.

„Или аз не съм тук — помисли си той. — Но в такъв случай...“

Момичето го наблюдаваше внимателно, опитвайки се да прецени реакцията му.

— Ние не сме взимали Чю-Зет — каза Лео спокойно. — Всичко това е резултат на хипноза. Абсолютно изкуствено създадена псевдосреда. Не сме отишли никъде, все още сме в твоето имение на Луната. Чю-Зет не създава никакви нови вселени и ти добре го знаеш. Не предизвиква никакво превъплътяване. Това е просто една голяма заблуда.

Момичето мълчеше и не откъсваше поглед от него. Очите ѝ бяха пламтящи и студени, и изобщо не мигаха.

— Е, Палмър — каза Лео, — какво *всъщност* прави Чю-Зет?

— Вече ти казах — отговори грубо детето.

— Това дори не е толкова реално, колкото светът на Пърки Пат след употребата на нашия наркотик. А отговорът на въпроса кое е по-добро — сложността на халюцинацията или реалността на преживяването — е очевиден. Определено второто.

— Не е така — каза детето. — И по-добре ми повярвай, защото иначе няма да се измъкнеш от този свят жив.

— Човек не може да умре в халюцинация — отвърна Лео. — Както и не може да се роди отново. Връщам се в „П. П. Макети“.

Той още веднъж започна да се изкачва по стълбите.

— Добре, продължавай да се изкачваш — каза детето зад гърба му. — Знаеш ли колко ми пука? Върви и ще видиш докъде ще стигнеш.

Лео се изкачи по стълбите и премина през светещия обръч.

Удари го свиреп поток от ослепителна, изгаряща слънчева светлина. Той се забърза към най-близкия вход, за да се скрие.

Откъм покрива на близките небостъргачи към него се спусна реактивно такси, което очевидно го беше забелязало.

— Да ви закарам, сър? По-добре влезте вътре. Вече е почти пладне.

Дишайки тежко, почти неспособен да си поеме дъх, Лео каза:

— Да, благодаря. Закарай ме в „П. П. Макети“.

Той влезе с усилие в таксито и се облегна удобно в седалката, наслаждавайки се на прохладата, осигурена от термозащитата на колата.

Таксито излетя и след малко се приземи на паркинга на централната сграда на компанията.

Веднага щом стигна до приемната си, Лео каза на мис Глийсън:

— Свържи се с Майерсън и изясни защо не е направил нищо, за да ме спаси.

— Да ви спаси? — попита изплашено мис Глийсън. — Какво е станало, мистър Бълеро?

Тя го последва в кабинета му.

— Къде бяхте и по какъв начин...

— Просто повикай Майерсън.

Лео седна с облекчение пред добре познатото си бюро. „По дяволите Палмър Елдрич!“ — помисли си той, докато отваряше чекмеджето, за да вземе любимата си английска лула и

половинфунтовата кутия със „Сейл“ — подсладен с меласа датски тютюн.

Докато палеше лулата, вратата се отвори и в кабинета влезе Барни Майерсън. Изглеждаше уморен и притеснен.

— Е? — попита Лео, пухтейки енергично с лулата си.

— Аз... — започна Барни и се обърна към мис Фюгейт, която влезе след него. Той направи жест с ръка, обърна се отново към Лео и продължи: — Така или иначе вие се върнахте.

— Разбира се, че се върнах. Построих си стълби дотук. Не искаш ли да ми разкажеш как стана така, че ти не направи абсолютно нищо? Предполагам, че не. Но както ти самият каза, справих се и без теб. Сега имам идея какво представлява този нов препарат Чю-Зет. Определено не е на нивото на Кен-Ди. Мога да го кажа категорично, без никакви колебания. Несъмнено това е халюциногенно преживяване. А сега да се залавяме за работа. Елдрич е продал Чю-Зет на ООН, обяснявайки им, че с негова помощ се осъществява истинско превъплътяване, което съответства на религиозните убеждения на повечето от половината членове на Генералната асамблея, включително и на онзи индийски скункс Хепбърн-Гилбърт. Това е измама, защото Чю-Зет не притежава подобни свойства. Но най-големият недостатък на Чю-Зет е солипсизмът. Под въздействието му човек не може да има действителни междуличности отношения, така че останалите в неговата землянка... — Той млъкна раздражено. — Какво има, мис Фюгейт? Какво гледате?

— Извинявайте, мистър Бълеро — промълви Рони Фюгейт, — но под бюрото ви има някакво създание.

Лео се наведе и погледна под бюрото си.

Между пода и долната част на бюрото изпълзя някакво същество и го погледна с немигащите си зелени очи.

— Махай се оттук! — извика Лео, после се обърна към Барни и каза: — Намери някаква пръчка или метла, нещо, с което да го изгоним.

Барни излезе от кабинета.

— По дяволите, мис Фюгейт — каза Лео, дърпайки си бързо от лулата. — Дори не искам да мисля какво е това нещо тук. И какво означава присъствието му.

Защото то можеше да означава, че Елдрич — вътре в малкото момиченце Моника — е бил прав, когато бе казал: *Знаеш ли колко ми пука? Върви и ще видиш докъде ще стигнеш.*

Съществото се измъкна изпод бюрото и побягна към вратата. Пропълзя под нея и изчезна.

Беше дори по-отвратително от глюковете. Това беше ясно от пръв поглед.

— Е, това е всичко — каза Лео. — Съжалявам, мис Фюгейт, но можете да се върнете в кабинета си. Няма смисъл да обсъждаме какви действия трябва да се предприемат във връзка с неизбежната поява на Чю-Зет на пазара. Защото всъщност аз не говоря с никого. Просто седя тук и дрънкам празни приказки на самия себе си.

Чувстваше се потиснат. Елдрич го държеше в ръцете си и му беше демонстрирал реалността, или поне привидната реалност на преживяванията под въздействието на Чю-Зет. Лео беше объркал преживяването с реалността. Едва когато видя кошмарното същество, създадено преднамерено от Палмър Елдрич, осъзна истината.

„Ако не беше тази случка — осъзна той, — можех да си остана тук завинаги. И да прекарам целия си живот, както каза Елдрич, в тази ерзац вселена. Господи, той ме победи!“

— Мис Фюгейт — каза Лео, — моля ви, не стойте така. Върнете се в кабинета си.

Той стана, отиде до изстудителя за вода и си наля минерална вода в картонена чашка. „Нереалното ми тяло пие нереална вода — помисли си. — Пред очите на нереална сътрудничка на компанията.“

— Мис Фюгейт — попита той, — наистина ли сте любовница на мистър Майерсън?

— Да, мистър Бълеро — кимна мис Фюгейт. — Както ви казах.

— И не искате да бъдете моя? — Той поклати глава. — Защото съм твърде стар и прекалено еволюирал. Нали знаете — или по-скоро не знаете, — че имам някакви възможности в тази вселена. Мога да променя тялото си, да стана по-млад.

„Или да направя теб по-стара — помисли си той. — Как ще ти се хареса това?“

Изпи водата и хвърли чашката в шахтата за боклук. Без да поглежда към мис Фюгейт, си помисли: „Ти си на моята възраст, мис Фюгейт. Всъщност си още по-стара от мен. Нека да видим... Сега си

на около деветдесет и две. Поне тук, в този свят. Ти си остаряла... Времето ти е отминало, защото ми отказа, а аз не обичам да ми отказват. Всъщност ти си на повече от сто години — повяхнала, сбръчкана, беззъба и сляпа. Едно нищо.“

Зад гърба му се чу хриплив звук като от поемане на въздух. Някакъв треперещ, писклив глас, подобен на писъка на уплашена птица, каза:

— О, мистър Бълеро...

„Промених си решението — помисли си Лео. — Ти си същата като преди, връщам ти всичко, става ли?“

Той се обърна и видя Рони Фюгейт или поне нещо, застанало на мястото, където бе стояла тя. Паяжина от сиви, сплъстени кичури, спускащи се надолу по треперещото, крехко тяло... Лице с хлътнали бузи и очи, наподобяващи две петна от лепкава слуз, от които бавно течаха гъсти сълзи. Очите се опитваха да гледат умоляващо, но не успяваха, защото не можеха да видят къде се намира той.

— Ти отново си същата, каквато беше — изрече рязко Лео и затвори очи. — Кажете ми, когато стане.

Чуха се стъпки. Мъжки. Барни се връщаше в кабинета.

— Господи — каза той, спирайки на място.

Все още със затворени очи, Лео попита:

— Тя още ли не изглежда по начина, по който изглеждаше преди?

— Тя? Къде е Рони? Какво е това?

Лео отвори очи.

Това не беше Рони Фюгейт, не беше дори стогодишното ѝ подобие, а локва, но не от вода. Локвата беше жива, и в нея плуваха ръбести сиви парченца.

Гъстата, лепкава течност се разливаше бавно във всички посоки, после потрепери и се прибра обратно. Сивите ръбести парчета се събраха в центъра на локвата и се съединиха в кръгъл предмет със зелени сплъстени кичури коса отгоре. Появиха се неясните очертания на празни очни вдлъбнатини, оформи се черепът на нещо, на което му предстоеше да се превърне в живо същество. Подсъзнателното желание на Лео момичето да изпита усещането от процеса на еволюцията в най-ужасните му аспекти беше призовало това чудовищно нещо към живот.

Челюстите изщракаха, отвориха се и се затвориха, сякаш управлявани от невидимите нишки на зловец кукловод. Черепът заплува из локвата и изрече с грачещ глас:

— Видяхте ли, мистър Бълоро, тя не живя толкова дълго. Не бяхте помислили за това.

Макар и променен, гласът му беше познат. Не беше на Рони Фюгейт, а на Моника, и звучеше сякаш долита някъде отдалече.

— Накарайте я да прехвърли стотака, но тя ще живее само до седемдесет. Така че тя е мъртва от трийсет години, а вие я съживихте, или поне такава беше намерението ви. И което е още по-лошо... — Беззъбите челюсти изщракаха, а празните дупки на мястото на очите сякаш го гледаха втренчено. — Тя еволюира не докато беше жива, а под земята.

Черепът млъкна, после бавно се разпадна. Съставните му части продължиха да плуват хаотично из локвата.

След малко Барни каза:

— Измъкни ни оттук, Лео.

— Хей, Палмър — обади се Лео. Не можеше да контролира треперещия си от страх глас. — Хей, знаеш ли какво? Предавам се. Наистина.

Килимът в кабинета започна да гние под краката му, стана на каша, а после от него поникнаха и израснаха зелени влакна. Лео видя, че се превръщат в трева. Стените и таванът се срутиха и се разпаднаха на прах, заваля безшумен дъжд от пепел. Над главата на Лео се появи безразлично и спокойно синьо небе.

Моника седеше на тревата с пръчка в ръка. До нея беше куфарчето с доктор Смайл.

— Искате ли мистър Майерсън да остане? — попита момичето. — Аз реших, че няма нужда. Позволих му да си отиде заедно с останалото, което бяхте създали. Всичко ли е наред?

Тя му се усмихна.

— Да — отговори той сподавено.

Огледа се — сега виждаше около себе си само зелена равнина. Дори прахта, на която се бяха разпаднали сградата на „П. П. Макети“ и хората в нея, вече беше изчезнала, само по ръцете и по сакото му беше останал тънък слой от нея. Той го изтупа машинално.

— От прах си създаден ти, човече — каза Моника, — и в прах ще се...

— Добре! — каза той на висок глас. — Разбрах всичко, можеш да спреш да ми го набиваш в главата. И така, това беше нереално. И какво? Ти доказа проклетите си твърдения, Елдрич. Можеш да направиш всичко, каквото поискаш, а аз не мога да направя нищо, аз съм само фантом.

Почувства дълбока омраза към Палмър Елдрич и си помисли: „Ако някога успея да се измъкна отгук, да избягам от теб, тогава ще видиш ти, мерзавцо...“

— Хайде сега... — каза момиченцето, а очите му искряха. — Няма да използвате подобен език тук, няма да ви позволя. Дори няма да казвам какво ще направя, ако продължите, но вие ме разбирате, нали, мистър Бълеро?

— Да — отвърна Лео.

Той отстъпи няколко крачки, извади носната си кърпичка и избърса потта от горната си устна, врата и вдлъбнатината под адамовата си ябълка, която винаги му беше толкова трудно да избърсне сутрин. „Господи — помисли си той, — помогни ми. Ще ми помогнеш ли? Ако ми помогнеш, ако можеш да достигнеш до този свят, ще направя всичко, каквото поискаш. Аз не съм просто изплашен, аз съм болен. Това ще убие тялото ми, макар и то да е само тяло-фантом.“

Той се преви на две и повърна върху тревата. Това продължи дълго време, или поне така му се стори. После се почувства по-добре. Успя да се обърне и да тръгне бавно обратно към седналото момиченце и куфарчето.

— Условиата — каза детето решително. — Ще изработим точни правила за бизнес отношенията между моята и твоята фирма. Нуждаем се от прекрасната ти мрежа от рекламни сателити, от транспортната ти система от междупланетни кораби от най-нов модел, както и от твоите многобройни плантации на Венера. Искаме всичко, Бълеро. Ще отглеждаме лишея там, където ти сега отглеждаш Кен-Ди, ще го превозваме с твоите кораби, ще го продаваме на колонистите чрез същите добре обучени, опитни пласьори, които ти използваш, ще го рекламираме чрез професионалисти като Алън и Шарлота Фейн. Кен-Ди и Чю-Зет няма да се конкурират, защото ще има само един продукт — Чю-Зет. Скоро ще обявиш, че се оттегляш. Разбра ли ме, Лео?

— Естествено — каза Лео. — Чух те.

— Ще направиш ли всичко това?

— Добре — каза Лео. И се хвърли върху детето. Сграбчи я за гърлото и я стисна. Тя гледаше в лицето му твърдо, устните ѝ се сбръчкаха, но не казваше нито дума, дори не се опитваше да се бори, да го драска или да се измъкне. Той я души толкова дълго, че започна да му се струва, че ръцете му са се сраснали завинаги с нея, като изкривените корени на някакво старо и болно, но все още живо растение.

Когато я пусна, тя вече беше мъртва. Тялото ѝ се наведе напред, после се преви и падна настрани върху тревата. Нямаше кръв. Нямаше дори следи от борба, освен тъмночервените петна върху шията ѝ.

Той се изправи, мислейки: „Наистина ли го направих? Ако той — или тя, или каквото и да беше то — е умряло тук, струва ли си да се притеснявам?“

Но измисленият свят продължаваше да съществува. А Лео бе очаквал, че всичко наоколо ще изчезне с настъпването на смъртта на Елдрич.

Озадачен, той стоеше, без да помръдва, душейки въздуха и заслушан в далечния шум на вятъра. Нищо не се беше променило, освен, че момичето беше мъртво. Защо? Какво не бе наред в разсъжденията, въз основа на които беше действал? Колкото и да бе невероятно, той грешеше.

Наведе се и включи доктор Смайл.

— Обясни ми какво става — каза той.

— Той е мъртъв тук, мистър Бълеро — обясни послушно доктор Смайл. — Но в имението си на Луната...

— Добре — прекъсна го Лео грубо. — Добре, кажи ми как да се измъкна от това място. Как да се върна на Луната, в... — Той сви рамене. — Знаеш какво имам предвид. В реалността.

— В този момент — обясни доктор Смайл — Палмър Елдрич, въпреки че е доста разтревожен и ядосан, ви инжектира венозно препарат, който да спре действието на приетия по-рано Чю-Зет. Скоро ще се върнете там.

След малко куфарчето добави:

— Естествено, понятието „скоро“ се отнася за протичането на времето в истинския свят. А тук... — куфарчето се изкиска. — Тук

може да изглежда по-дълго.

— *Колко дълго?*

— О, може да минат и години — отвърна доктор Смайл. — Но е напълно възможно да продължи и по-кратко. Дни? Месеци? Усещането за време е субективно, така че нека да видим как ще бъде при вас. Не сте ли съгласен?

Лео седна уморено до трупа на детето, въздъхна, наведе глава така, че допря с брадичка гърдите си, и се приготви да чака.

— Аз ще ви правя компания — каза доктор Смайл. — Но се страхувам, че без вдъхващото живот присъствие на мистър Елдрич...

Лео усети, че гласът на куфарчето отслабва и става все по-бавен.

— Нищо не може да съхрани този свят — каза то тихо, — освен мистър Елдрич. Така че се страхувам, че...

Гласът млъкна.

Настана пълна тишина. Дори далечният вятър вече не се чуваше.

„Колко ще продължи това?“ — запита се Лео. И се зачуди дали ще успее да създаде нещо, както по-рано.

Жестикულიрайки като вдъхновен диригент под звуците на симфония, той се опита да сътвори във въздуха пред себе си реактивно такси.

Неясните очертания на колата най-накрая се появиха, но те си оставаха нематериални, безцветни, почти прозрачни. Лео стана, приближи се до таксито и се опита да го материализира още веднъж, с всички сили. За миг то сякаш придоби цвят и форма, но после внезапно се разпадна като празна хитинова черупка. Частите му, в най-добрия случай двуизмерни, се разлетяха във всички посоки. Лео се обърна и възмутено се отдалечи. „Каква бъркотия!“ — помисли си той мрачно.

Продължаваше да върви без никаква цел. В един момент забеляза нещо в тревата, някакво мъртво същество. Приближи се предпазливо и си помисли: „Ето го последното доказателство за това, което направих.“

Подритна глюка с върха на обувката си. Обувката му влезе цялата в съществуото и Лео с отвращение дръпна крака си.

Продължи да крачи нататък, пъхнал ръце в джобовете, със затворени очи. Помоли се още веднъж, но този път по различен начин. Първоначално у него се появи неясно желание, което после се

избистри. „Аз ще се добера до него в реалния свят — помисли си той. — Не само както направих тук, но и там, и вестниците ще пишат за това. Не заради мен самия, не за да спася «П. П. Макети» и продажбите на Кен-Ди. Но за...“ Знаеше заради какво ще го направи. „Заради всички в Слънчевата система. Защото Палмър Елдрич е нашественик и в противен случай ние всички ще свършим по този начин, в равнината с мъртви твари, които не са нищо повече от случайни фрагменти. Това е «превъплътяването», което е обещал на Хепбърн-Гилбърт.“

Известно време той броди наоколо и постепенно се насочи отново към мястото, където беше оставил куфарчето с доктор Смайл.

Някой се беше навел над куфарчето. Човек или нещо, подобно на човек.

Когато видя Лео, съществото веднага се изправи. Плешивата му глава проблесна, докато то изненадано гледаше към него. После създанието подскочи и хукна да бяга.

Проксимианец.

Докато наблюдаваше как съществото се отдалечава, Лео си помисли, че този факт слага всичко на мястото му. Палмър Елдрич беше населил своя свят с тези създания. Той все още беше здраво свързан с тях, дори когато се бе върнал в родната си система. Това, което се бе появило сега, позволяваше да се погледне в най-дълбоките кътчета на човешкото съзнание. Възможно беше дори самият Палмър Елдрич да не знае, че е населил своя свят-халюцинация с проксимианци и този факт можеше да се окаже голяма изненада и за него.

Освен ако, разбира се, това не беше системата на Проксима.

Може би беше добра идея да последва този проксимианец.

Лео тръгна подире му. Стори му се, че са изминали цели часове, но не виждаше нищо — само тревата под краката си и линията на хоризонта. Най-накрая забеляза нещо пред себе си. Пое нататък и след малко се озова пред паркиран космически кораб. Спря се и го огледа смаяно. Очевидно не беше нито земен, нито проксимиански кораб.

Просто не беше от нито една от двете системи.

Както и двете същества, които лежах наблизо, не бяха нито проксимианци, нито теранци — Лео никога досега не беше виждал подобна форма на живот. Високи, слаби, с подобни на тръстика

крайници и гротескни яйцевидни глави, които дори от такова разстояние изглеждаха странно крехки. „Силно еволюирала раса — реши Лео, — и то сходна с теранците. Приликата им с нас е по-голяма, отколкото с проксимианците.“

Той тръгна към тях, вдигнал ръка за поздрав.

Едното от двете същества се обърна към него, видя го, зяпна и бутна с лакът спътника си. Дватама се опулиха и тогава първият от тях каза:

— Господи, Алек, това е една от древните форми. Сецаш се, получовек.

— Да — съгласи се другото създание.

— Чакайте — каза Лео Бълеро. — Вие говорите езика на Тера, английски от двайсет и първи век, така че трябва да сте виждали теранец и преди.

— Теранец? — попита съществото, което бяха нарекли Алек. — Ние сме теранци. А какво, по дяволите, си ти? Изкопаемо, изчезнало преди векове, ето какво си. Е, може би не чак векове, но все пак много отдавна.

— На тази луна може все още да съществува техен анклав — каза първият. Той се обърна към Лео и попита: — Колко още праचовеци има тук освен теб? Хайде, ела, няма да ти направим нищо лошо. Има ли някакви жени? Можете ли да се размножавате?

Той се обърна към спътника си и каза:

— Само ти се струва, че са изминали векове. Не забравяй, че за кратко време ние сме отишли сто хиляди години напред в еволюционното си развитие. Ако не е бил Денкмал, тези прачовеци все още...

— Денкмал — повтори Лео. Значи това беше крайният резултат от Е-терапията на Денкмал. От тях го отделяше съвсем малко време, може би само десетилетия, обаче и той чувстваше бездна от милион години. И въпреки че това беше само илюзия, самият той, след като приключеше с терапията, може би щеше да прилича на тях. Само дето те нямаха хитинов външен слой на кожата, която беше един от основните признаци на еволюираните хора.

— Аз ходя в клиниката му — каза той на двамата си събеседници. — Веднъж седмично. В Мюнхен. Еволюирам — терапията има резултат при мен.

Той се доближи до тях и ги огледа внимателно.

— А къде е хитиновата ви обвивка? — попита. — За да ви предпазва от слънцето?

— А, периодът на мнимо затопляне свърши — каза Алек и направи подигравателен жест. — Това го направиха проксимианците в сътрудничество с Ренегата. Нали го знаеш. А може и да не го знаеш.

— Палмър Елдрич — каза Лео.

— Да — кимна Алек. — Но ние се добрахме до него. Именно тук, на тази луна. Сега тя е свято място — не за нас, но за проксимианците. Те идват тук на поклонение. Виждал ли си някой от тях? Ние сме длъжни да арестуваме всеки, когото видим. Това е територия от Слънчевата система, собственост на ООН.

— Тази луна на коя планета е спътник? — попита Лео.

Двамата еволюирали теранци се усмихнаха.

— На Тера — отвърна Алек. — Тя е изкуствена. Казвала се е „Сигма 14-Б“, но преди много години. Не е ли съществувала по твое време? Трябва да е съществувала. Тя е много стара.

— Мисля, че я имаше — каза Лео. — Значи можете да ме вземете на Земята?

— Разбира се. — Двамата еволюирали теранци кимнаха в знак на съгласие. — Всъщност излитаме след половин час. Ще те вземем — теб и останалите от твоето племе. Само ни кажи къде са.

— Аз съм единственият — каза Лео раздразнено. — И не съм от никакво племе. Не съм от праисторически времена.

Чудеше се как се е озовал тук, в бъдещето. Или това също беше илюзия, създадена от майстора на халюцинациите Палмър Елдрич? Защо трябваше да смята тези двамата за по-реални от малката Моника или от глюковете, или от изкуствената сграда на „П. П. Макети“, която бе посетил и бе видял да се разпада? Палмър Елдрич беше този, който измисляше бъдещето. Тези същества бяха създания на неговия брилянтен, творчески ум, а в същото време Лео чакаше в имението му на Луната да отмени ефекта от венозната инжекция Чю-Зет. Това беше истината.

Всъщност, дори докато стоеше там, той можеше да види неясната линия на хоризонта през паркирания кораб, който беше малко прозрачен, не съвсем материален. И очертанията на двамата еволюирали теранци бяха леко, но съвсем забележимо изкривени. Това

му напомняше за дните, когато страдаше от астигматизъм, преди да му присадят две напълно здрави очи. Двата не изглеждаха съвсем на място тук.

Лео се пресегна към единия от теранците.

— Бих искал да ви стисна ръката — каза той.

Теранецът Алек също се пресегна и се усмихна.

Ръката на Лео премина през ръката му, като през въздух.

— Хей — каза Алек, намръщи се и рязко я отдръпна. — Какво става?

Той се обърна към спътника си и каза:

— Този тип не е истински. Трябваше да очакваме това. Той е... как ги наричаха? Онези, които дъвчат дяволския наркотик, донесен от Елдрич от системата на Проксима. *Чюзър*. Точно така. Той е фантом.

Алек отново погледна Лео.

— Наистина ли? — попита апатично Лео и в този момент осъзна, че Алек е прав. Истинското му тяло беше останало на Луната. Той не беше тук реално.

Но в такъв случай какви бяха тези двама еволюирали теранци? Може би те не бяха творения на мисълта на Елдрич. Може би бяха истински?

Междувременно Алек внимателно го оглеждаше.

— Знаеш ли — каза той на спътника си, — този *чюзър* ми изглежда познат. Виждал съм негови снимки във вестниците. Сигурен съм.

Обърна към Лео и попита:

— Как се казваш, *чюзър*?

Погледът му беше напрегнат и враждебен.

— Лео Бълеро — отвърна Лео.

Двата еволюирали теранци подскочиха от учудване.

— Хей — възкликна Алек, — нищо чудно, че ми се стори познат. Това е онзи тип, който е убил Палмър Елдрич!

Той се обърна към Лео и каза:

— Ти си герой, приятелче. Обзалагам се, че не знаеш това, защото си просто един *чюзър*, нали? И си се върнал тук, да посетиш това място, защото то е историческо, тук...

— Той не се е върнал — прекъсна го спътникът му. — Той е от миналото.

— Въпреки това може да се е върнал — каза Алек. — Това е второто му идване тук след неговото собствено време... Добре, може ли да продължа да говоря?

Той отново се обърна към Лео.

— Ти си се върнал тук, на това място, защото то е свързано със смъртта на Палмър Елдрич.

Извърна се и се затича към паркирания кораб.

— Трябва да кажа това на репортерите — извика той. — Може би ще те снимат „Призракът от «Сигма 14-Б»“. — Размаха ръце развълнувано. — Сега тук наистина ще се напълни с туристи. Но внимавай, може би призракът на Елдрич, неговият чюзър, също ще се появи тук. За да ти отмъсти.

Не изглеждаше особено зарадван от тази мисъл.

— Елдрич вече се появи — каза Лео.

Алек се спря, после бавно се върна обратно.

— Появил се е? — Той се огледа нервно. — Къде е той? Наблизо ли е?

— Той е мъртъв — отвърна Лео. — Аз го убих. Удуших го.

Не чувстваше никакви емоции заради това, само изтощение. Как би могъл някой да се въодушеви от убийството на живо същество, особено на дете?

— Те вероятно ще повтарят това цяла вечност — каза Алек, впечатлен и опулил очи. Поклати голямата си яйцевидна глава.

— Нищо не съм повтарял — каза Лео. — Това беше първият път.

„И не беше реално — помисли си той. — Значи предстои да го извърша.“

— Искаш да кажеш — изрече Алек бавно, — че...

— Тепърва ми предстои да го извърша — каза Лео през стиснатите си зъби. — Но един от моите модни консултанти твърди, че няма да се наложи да чакам дълго.

Само че не беше неизбежно и той в нито един момент не забравяше този факт. Елдрич също го знаеше и това обясняваше усилията, които полагаше. По такъв начин предотвратяваше — или се надяваше, че предотвратява — собствената си смърт.

— Хайде — каза Алек на Лео, — ела да ти покажа паметника в чест на това събитие.

Той и спътникът му тръгнаха. Лео неохотно ги последва.

— Проксимианците — подхвърли Алек през рамо — постоянно се опитват... сецаш се. Да го обезчестят.

— Да го осквернят — поправи го спътникът му.

— Да — кимна Алек. — Както и да е, ето го.

Той се спря.

Пред тях се издигаше внушителна на вид имитация на гранитна колона. Към нея, на височината на очите, здраво беше завинтена месингова паметна плоча. Въпреки нежеланието си, Лео прочете надписа на паметната плоча.

В ПАМЕТ НА ГЕРОЯ НА НАШИТЕ ДЕВЕТ ПЛАНЕТИ, ЛЕО БЪЛЕРО ОТ ТЕРА, КОЙТО ПРЕЗ 2016 ГОДИНА СЛЕД ХРИСТА БЛИЗО ДО ТОВА МЯСТО УБИ В ЧЕСТЕН ДВУБОЙ ВРАГА НА СЛЪНЧЕВАТА СИСТЕМА ПАЛМЪР ЕЛДРИЧ.

— Охо! — възкликна Лео, впечатлен от себе си. Прочете го пак. И още веднъж. Каза едва чуто: — Чудя се дали Палмър е видял това.

— Ако е чюзър, вероятно го е видял — отвърна Алек. — Оригиналната форма на Чю-Зет предизвиква ефект, който създателят му — самият Елдрич — нарича „времево ехо“. Ето защо ти си тук, много години след момента на смъртта ти. Във всеки случай предполагам, че вече си починал.

Той се обърна към спътника си:

— Лео Бълеро вече не е жив, нали?

— Разбира се, по дяволите — отговори събеседникът му. — Вече от няколко десетилетия.

— Всъщност мисля, че четох... — започна Алек и млъкна, загледан някъде зад гърба на Лео. Побутна с лакът спътника си. Лео се обърна, за да види какво става.

Към тях се приближаваше рошаво, мършаво и тромаво бяло куче.

— Твое ли е? — попита Алек.

— Не — отвърна Лео.

— Изглежда като куче-чюзър — каза Алек. — Виж, полупрозрачно е.

И тримата наблюдаваха как кучето приближава, минава покрай тях и се насочва към паметника.

Алек вдигна един камък и го запрати по кучето. Камъкът мина през животното и падна в тревата зад него. Това наистина беше куче-чюзър.

Пред погледа на тримата кучето се спря пред паметника, гледа известно време месинговата плоча, а после...

— Омърсяване! — извика Алек с пламнало от ярост лице. Той се затича към кучето, размахвайки ръце и се опита да го ритне, после посегна към лазерния пистолет на колана си, но от вълнение не можа да уцели дръжката му.

— Оскверняване — поправи го спътникът му.

— Това е Палмър Елдрич — каза Лео.

Елдрич демонстрираше презрението си към паметника и отсъствието на страх за бъдещето си. Никога нямаше да има такъв паметник.

Кучето се отдалечи невъзмутимо, съпроводено от яростните проклетия на двамата еволюирали теранци.

— Сигурен ли си, че това не е твоето куче? — попита Алек с подозрение. — Доколкото знам, ти си единственият чюзър наоколо.

Той изглежда Лео.

Лео понечи да отговори, да им обясни какво се бе случило. Беше важно те да разберат. Тогава, без никакви признаци, че това ще стане, двамата еволюирали теранци внезапно изчезнаха. Тревистата равнина, паметникът, отдалечаващото се куче — цялата панорама изчезна, сякаш някой беше изключил устройството, което ги беше създало и ги поддържаше. Той видя само празно бяло пространство, фокусирана светлина, като от холографски прожектор, в който не е заредено изображение. „Тази светлина — помисли си той — се крие зад феномена, наричан от нас «реалност»“.

В този момент установи, че седи в празната стая в имението на Палмър Елдрич на Луната, срещу масата с електронното устройство.

Устройството, или апаратът, или каквото и да беше, каза:

— Да, видях паметника. Съществува в четирийсет и пет процента от възможните развития на бъдещето. Това са по-малко от половината възможности, така че не съм особено обезпокоен. Вземи си пура.

Машината протегна още веднъж запалена пура към Лео.

— Не — отвърна Лео.

— Смятам да те пусна — каза механизмът — за известно време, да речем дващсет и четири часа. Можеш да се върнеш в малкия си кабинет в своята мизерна компания на Тера, а когато се озовеш там, искам да обмислиш ситуацията. Ти вече видя каква е силата на Чю-Зет. Осъзна факта, че твоят допотопен продукт Кен-Ди дори не може да се сравнява с него. Освен това...

— Глупости — каза Лео. — Кен-Ди е много по-добър.

— Е, помисли си пак — отговори уверено електронното устройство.

— Добре — каза Лео.

Той се изправи с усилие. Наистина ли беше посетил изкуствения земен сателит „Сигма 14-Б“? Установяването на този факт беше работа на Феликс Блау и неговите експерти. Засега Лео нямаше защо да се безпокои за това, в момента пред него стояха други проблеми. Все още не се бе измъкнал от контрола на Палмър Елдрич.

Щеше да се освободи само когато — и ако — Елдрич реши да го пусне. Такава беше реалността, колкото и да му бе трудно да я приеме.

— Искам да отбележа — каза устройството, — че проявих милост към тебе, Лео. Бих могъл... нека се изразя така: да сложа точка на изречението, в което се съдържа твоят доста кратък живот. Можеш да го направя във всеки един момент. Затова се надявам — и настоявам — да обмислиш много сериозно предложението ми.

— Вече казах, че ще го обмисля — отвърна Лео. Чувстваше се напрегнат, сякаш бе изпил прекалено много чаши кафе, и му се искаше да си тръгне колкото се може по-скоро. Отвори вратата на стаята и излезе в коридора.

Когато се обърна да затвори, електронното устройство каза:

— Ако решиш да не се присъединяваш към мен, Лео, *не смятам да чакам*. Смятам да те убия. Ще ми се наложи да го направя, за да спася себе си. Разбра ли ме?

— Разбрах — каза Лео и затвори вратата.

„Аз също съм длъжен да го направя — помисли си той. — Да те убия... Или не може ли и двамата да го кажем по не толкова директен начин, а така, както казват за животните: «Ще те приспя».

И ще се наложи да направя това не само за да спася себе си, но и цялата Слънчева система. На това се осланям. Например, заради онези двама еволюирали терански войници, с които отидох при паметника. За да има какво да защитават.“

Той вървеше бавно по коридора. В другия му край чакаха група вестникарски репортери. Те още не си бяха тръгнали, дори не бяха взели интервюто си — значи не бе изминало почти никакво време. Така че поне в това отношение Палмър беше прав.

След като се присъедини към репортерите, Лео се отпусна и се почувства значително по-добре. Може би сега щеше да успее да се измъкне. Може би Палмър Елдрич всъщност смяташе да го пусне. И той щеше да живее, да диша, да вижда и да пие отново в истинския свят.

Обаче някъде вътре в себе си той знаеше, че не е така. Елдрич никога нямаше да му позволи да си тръгне. Не и преди единият от тях да бъде унищожен.

Лео се надяваше да не бъде той. Обаче имаше лошото предчувствие, че може и да е той, въпреки паметника.

7.

Вратата към приемната на Барни Майерсън се отвори рязко и се появи Лео Бълеро, прегърбен от умора и покрит с прах от пътуването.

— Ти не се опита да ми помогнеш.

— Да — отвърна Барни след кратка пауза. Нямаше смисъл да се опитва да обяснява защо — не понеже Лео нямаше да разбере или да повярва, а заради самата причина. Тя просто не беше задоволителна.

— Уволнен си, Майерсън — каза Лео.

— Добре.

„Поне съм жив — помисли си Барни. — А ако бях тръгнал подир Лео, вече щях да съм мъртъв.“ Той започна да събира с вцепенени пръсти личните си вещи от бюрото и да ги слага в празна кутия за мостри.

— Къде е мис Фюгейт? — попита Лео. — Тя ще заеме твоето място.

Той се приближи до Барни и го погледна внимателно.

— *Защо* не дойде да ме вземеш? Каж ми проклетата причина, Барни.

— Погледнах в бъдещето. Щеше да ми струва прекалено скъпо. Щях да платя с живота си.

— Но нали нямаше нужда да отиваш лично? Компанията ни е голяма — можеше да изпратиш екип там, а ти да ръководиш всичко оттук. Нали?

Истина беше. А той дори не беше помислил за тази възможност.

— Така че — продължи Лео — ти очевидно си искал с мен да се случи нещо фатално. Не е възможно друго обяснение. Може би си го желаел подсъзнателно. Нали?

— Предполагам — съгласи се Барни. Защото той наистина не беше съзнавал това. Така или иначе, Лео беше прав — нима иначе Барни не би поел отговорността да изпрати на Луната въоръжен екип от служители на „П. П. Макети“, както беше предложил Феликс Блау? Сега това изглеждаше толкова просто и очевидно.

— Имах ужасно преживяване в имението на Палмър Елдрич — каза Лео. — Той е проклет магьосник, Барни. Той направи с мен неща, за които не бях и сънувал. Превърна се в малко момиченце; показва ми бъдещето, макар че това може би беше неволно; създаде по някакъв начин цяла вселена с ужасни зверове, наречени глюкове; създаде дори илюзорен Ню Йорк с теб и Рони. Каква бъркотия! — Той поклати глава объркано. — Къде смяташ да отидеш?

— Има само едно място, където мога да отида.

— И кое е то? — Лео го погледна неспокойно.

— В момента само един човек може да оцени моите способности в прогнозирането на модата.

— Тогава ти ще бъдеш мой враг!

— Аз вече съм. От твоя гледна точка.

Барни беше готов да приеме като честно решението на Лео и интерпретацията му за неговото бездействие.

— Тогава ще се добера и до теб — каза Лео. — Ще ми паднеш заедно с оня побъркан магьосник, така наречения Палмър Елдрич.

— Защо „така наречения“? — Барни го погледна бързо и спря да си събира вещите.

— Защото все повече се убеждавам, че той не е човек. Не го видях със собствените си очи, освен докато бях под влиянието на Чю-Зет. През останалото време общуваше с мен чрез електронен терминал.

— Интересно — каза Барни.

— Нали? А ти си толкова продажен, че си готов да отидеш при него и да се присъединиш към екипа му. Въпреки че може да е проскубан проксимианец или нещо още по-лошо, някакво дяволско изчадие от дълбокия космос, което е проникнало в кораба му на отиване или на връщане, изяло го е и е заело неговото място. Ако видиш глюковете...

— Тогава, за бога, *не ме карай да правя това* — прекъсна го Барни. — Остави ме тук.

— Не мога. Не и след като не издържа изпита си по лоялност. — Лео извърна поглед и преглътна. — Искане ми се да не бях толкова огорчен от теб, но... — Той безсилно сви юмруци. — Беше отвратително. Той успя да ме пречупи. После се натъкнах на онези двама еволюирали теранци и това ми помогна. Но само до момента, в който Елдрич се появи в образа на куче и препика паметника. — Лео

направи скована гримаса. — Трябва да призная, че той демонстрира нагледно отношението си. Нямахме как да се обърка презрението му.

Той добави, сякаш говореше на себе си:

— Елдрич вярва, че ще победи, че няма от какво да се страхува, дори след като видя надписа на паметника.

— Пожелай ми късмет — каза Барни.

Той се пресегна. Двата си стиснаха ритуално ръцете за миг, после Барни излезе от кабинета си, мина покрай бюрото на секретарката си и излезе на централния коридор. Чувстваше в себе си празнота, запълнена с някакъв лишен от вкус и мирис материал, подобен на слама. Нищо повече.

Докато чакаше асансьора, към него на бегом се приближи Рони Фюгейт, задъхана, със загрижено изражение на лицето.

— Барни... той уволни ли те?

Той кимна.

— О, скъпи — възкликна тя. — И сега какво?

— Сега — отвърна Барни — минавам на страната на противника. За добро или лошо.

— Но как ще продължим да живеем заедно, ако аз работя за Лео, а ти...

— Нямам никаква представа — отговори Барни.

Асансьорът пристигна и той влезе в кабината.

— Ще се видим пак — каза и натисна бутона. Вратата се затвори и Рони изчезна от погледа му.

„Ще се видим на мястото, което неохристияните наричат «ад» — помисли си той. — Едва ли по-рано. Освен ако нашата реалност не е адът, което е доста вероятно.“

Спусна се на приземния етаж, излезе от сградата и застана под термозащитния навес, чакайки такси.

Когато таксито се появи и се спусна към него, някой извика от вътрешността на сградата:

— Барни, почакай.

Беше Рони.

— Ти си полудяла — каза той. — Връщай се обратно. Не оставяй многообещаващата си кариера заради това, което е останало от мен.

— Смятахме да работим заедно, спомняш ли си? — отвърна Рони. — За да предадем Лео, както се изразих тогава аз. Защо да не

продължим да си сътрудничим?

— Всичко се промени. Заради моето болезнено и извратено нежелание или неспособност — без значение как ще го наречеш — да отида на Луната и да помогна на Лео.

Отношението му към самия него сега беше различно, вече не се виждаше в същата светлина на изключителна симпатия.

— Господи, та ти всъщност не искаш да останеш с мен — каза той на момичето. — Някой ден ще изпаднеш в трудно положение и ще се нуждаеш от моята помощ, а аз ще постъпя точно по същия начин, по който постъпих с Лео — ще ти позволя да потънеш, без да си мръдна и пръста.

— Но нали твоят собствен живот беше в...

— Той винаги е — прекъсна я той. — Когато човек върши каквото и да е. Това е името на комедията, в която играем.

Това не го извиняваше, не и в неговите собствени очи.

Влезе в таксито, даде машинално адреса на своята кооперация и се облегна назад в седалката, докато колата се издигаше към огненото обедно небе. Далече долу под термозащитния навес, Рони Фюгейт стоеше, засенчила очите си с ръка и гледаше как таксито се отдалечава. Несъмнено тя се надяваше, че той ще промени решението си и ще се върне.

Обаче той не го направи.

„Необходима е голяма смелост — помисли си — да погледнеш истината в очите и да си кажеш откровено: Не ставам за нищо. Извърших зло и ще го направя отново. Това не беше случайно, такава е истинската ми същност.“

Скоро таксито започна да се снижава, той бръкна в джоба си за портфейла и осъзна смаяно, че това не беше сградата на неговата кооперация. Паникьосано се опита да съобрази къде е и внезапно осъзна, че това е кооперация 492. Беше дал на таксито адреса на Емили.

Това е! Назад към миналото. Където нещата имаха смисъл. „Когато започвах кариерата си — помисли си той. — И знаех какво искам от бъдещето, дори усещах със сърцето си какво съм готов да дам, от какво мога да се откажа и какво съм способен да пожертвам... и за какво го правя. А сега...“

Сега беше пожертвал кариерата си, за да спаси живота си — или поне така му се струваше в момента. По същия начин някога беше пожертвал Емили, за да спаси живота си — и тогава беше толкова просто като сега. Това не беше идеализъм, нито пък дълг, произтичащ от старите пуритански, калвинистки убеждения. Беше просто инстинктът, който имаха и най-примитивните червеи. „Господи! — помисли си той. — Направих го. Първо изоставих Емили, а сега и Лео. Що за човек съм аз? Следващата неизбежно щеше да е Рони — бях достатъчно честен, за да ѝ го кажа.

Може би Емили ще успее да ми помогне? Може би точно затова съм тук? Тя винаги е разбирала прекрасно тези неща — виждаше през стената от самоизмами, която бях изградил между себе си и реалността. Кое то, разбира се, само ме караше да желая още повече да се избавя от нея. Всъщност, за човек като мен това е достатъчен довод. Но може би ще успея да го понеса по-добре сега.“

Малко по-късно той вече звънесе на вратата на Емили.

„Ако тя смята, че е по-добре да се присъединя към Палмър Елдрич, ще го направя — помисли си той. — А ако каже «не» — също ще я послушам. Но тя и съпругът ѝ работят за Палмър Елдрич. Как биха могли да ми кажат «не» и да запазят лоялността си към него? Значи всичко е решено предварително. И може би аз също го знаех.“

Вратата се отвори. Емили го погледна учудено, с широко отворени очи. Носеше синя работна дреха, изцапана със засъхнала и мокра глина.

— Здравей — каза той. — Лео ме уволни.

Почака, но тя не каза нищо.

— Може ли да вляза? — попита той.

— Да. — Тя го пусна в апартамента. Нейното огромно грънчарско колело стоеше, както и преди, на сред всекидневната. — Работех. Радвам се да те видя, Барни. Ако искаш чаша кафе, ще трябва да...

— Дойдох да се посъветвам с теб — каза той. — Но сега реших, че вече не е необходимо.

Приблужи се до прозореца, остави на пода пълната си с вещи кутия за мостри и погледна навън.

— Имаш ли нещо против да продължа да работя? Имах добра идея, или поне така ми се струваше. — Тя потърка челото си, после

започна да масажира очите си. — А сега не знам... И се чувствам толкова уморена. Чудя се дали не е свързано с Е-терапията.

— Еволюционната терапия? Подложила си се на нея?

Той се обърна и я огледа внимателно. Беше ли се изменила тя физически?

Стори му се, че чертите ѝ са станали по-груби, но причината за това може би беше, че не я е виждал от толкова отдавна. „От възрастта е — помисли си Барни. — Но...“

— И как върви? — попита той.

— Досега имах само един сеанс. Но знаеш ли, мислите ми са толкова замъглени. Изглежда не мога да мисля както трябва. Всичките ми идеи са се смесили.

— Мисля, че е по-добре да се откажеш от тази терапия. Въпреки че е толкова модна. Въпреки че всеки, който е постигнал нещо, се подлага на нея.

— Може и да си прав. Въпреки че те изглеждат толкова доволни. Ричард и доктор Денкмал. — Тя наведе глава по добре познатия му начин. — Те щяха да знаят, ако нещо не е наред, нали?

— Никой не знае това. Тази област е слабо изучена. Ти винаги си позволявала на хората да те командват.

Той ѝ каза тези думи с повелителен тон, както беше правил безброй пъти през годините, в които бяха живели заедно. Това обикновено вършеше работа, макар и не винаги.

Този път не се получи. Видя упорития блясък в очите ѝ, означаващ, че отказва да е толкова пасивна, колкото обикновено.

— Мисля, че това засяга само мен — каза Емили с достойнство. — И аз смятам да продължа.

Той сви рамене и започна да се разхожда из стаята. Нямахше власт над нея, но му беше все едно. А дали беше така? Наистина ли му беше все едно? Представи си картината на деградиращата Емили... която в същото време се опитваше да прави грънците си, да проявява творчество. Беше смешно... и страшно.

— Чуй ме — изрече грубо той, — ако този тип наистина те обича...

— Нали ти казах — отвърна Емили, — решението е мое.

Тя се върна към грънчарското си колело. На него имаше голямо и високо гърне и Барни се приближи, за да го огледа по-добре. „Красиво

е — реши той. — И... познато. Не е ли правила тя вече подобно гърне?“ Но не каза нищо, само продължи да изучава гърнето.

— Какво смяташ да правиш? — попита Емили. — За кого ще работиш?

Изглежда тя му съчувстваше. Това го накара да си спомни как наскоро беше попречил на продажбата на нейните изделия на „П. П. Макети“. Друг на нейно място щеше да е враждебно настроен към него, но това не беше в нейната природа. А тя със сигурност знаеше кой е отклонил предложението на Хнат.

— Съдбата ми вероятно вече е решена — отговори той. — Получих призовка.

— И таз добра! Ти — на Марс! Не мога да си го представя.

— Мога да дъвча Кен-Ди там — каза той. — Само че...

„Вместо Пърки Пат-макет може би ще си имам Емили-макет — помисли си Барни. — И ще прекарвам времето си във фантазии, че отново съм с теб и пак водя живота, от който само от глупост се отказах доброволно. Единственият наистина хубав период от моя живот, когато бях истински щастлив. Разбира се, тогава не знаех това, защото нямаше с какво да сравнявам... за разлика от сега.“

— Има ли някаква надежда — попита той — да дойдеш с мен?

Тя се вторачи в него, той ѝ отвърна със същия поглед. И двамата бяха смаяни от това, което бе предложил.

— Говоря сериозно — каза Барни.

— Кога го реши?

— Няма значение кога — отвърна той. — Има значение единствено какво чувствам.

— Има значение и какво чувствам аз — каза Емили и се върна към грънчарското колело. — Бракът ми с Ричард е много щастлив. Ние се разбираме прекрасно.

Лицето ѝ беше ведро. Несъмнено тя наистина мислеше така. Той беше проклет, обречен, захвърлен в пропастта, която сам си беше изкопал. И точно това заслужаваше. И двамата го знаеха, дори не беше необходимо да го казват.

— Мисля, че ще си тръгвам — каза той.

Емили не се опита да го задържи. Тя само кимна.

— В името на Бога, надявам се, че не деградираш — каза Барни, — но се страхувам, че е така. Личи си по лицето ти. Погледни се в

огледалото.

С тези думи той излезе. Вратата се затвори след него. Веднага съжали за това, което каза, макар че можеше да се окаже от полза... „Може да ѝ помогне — помисли си той. — Защото виждам, че наистина е така. А не ѝ го желая. Никой не би ѝ го пожелал. Дори онова магаре, мъжът ѝ, когото тя предпочита пред мен... по причини, които не мога да разбера, освен ако не смята брака си с него за своя съдба. Тя е обречена да живее с Ричард Хнат, обречена е никога да не бъде моя съпруга отново. Никой не може да върне времето назад.

Всъщност може — когато дъвчеш Кен-Ди. Или новия продукт, Чю-Зет. Всички колонисти правят това. Той не може да се намери на Земята, но е достъпен на Марс, Венера, Ганимед и на всяка от граничните колонии.

Ако всичко останало се провали, остава ми това.

А може би всичко вече се е провалило. Защото...”

След като се замисли, реши, че не може да отиде при Палмър Елдрич. Не и след това, което този човек беше направил — или се бе опитал да направи — на Лео. Барни осъзна това, докато стоеше пред сградата и чакаше такси. Въздухът пред него трептеше и той си помисли: „Може би просто ще пристъпя напред. Дали някой ще ме намери преди да умра? Вероятно не. Това ще е не по-лошо решение от всяко друго...”

И така, това е последната ми надежда за работа. На Лео ще му бъде много забавно, ако ударя на камък тук. Ще бъде изненадан и вероятно доволен.

По дяволите, ще се обадя на Елдрич и ще го питам дали ще ме наеме.“

Барни намери будка с видеофон и се свърза с имението на Елдрич на Луната.

— Аз съм Барни Майерсън — представи се той. — Бившият главен моден консултант на Лео Бълеро. Всъщност аз бях втори в йерархията на „П. П. Макети“.

Мениджърът на персонала на Елдрич се намръщи и попита:

— Е, и? Какво искате?

— Бих искал да потърся работа при вас.

— Не се нуждаем от никакви модни консултанти. Съжалявам.

— Може ли да попитате мистър Елдрич, моля?

— Мистър Елдрич вече си е казал мнението по въпроса.

Барни прекъсна връзката и излезе от будката.

Изобщо не беше учуден.

Запита се дали ако му бяха казали: „Елате на Луната за интервю“, щеше да отиде, и осъзна, че вероятно би отишъл. „Щях да отида — помисли си той, — но после щях да се откажа. Когато съм абсолютно сигурен, че ме вземат на работа.“

Върна се в будката и набра номера на наборната служба към ООН.

— Аз съм мистър Барни Майерсън — каза той и продиктува официалния си идентификационен код. — Преди няколко дни получих призовка. Бих искал да заобиколим формалностите и да тръгна незабавно. Нямам търпение да емигрирам.

— Медицинският преглед не може да се избегне — уведоми го чиновникът от ООН. — Нито пък психиатричният. Но ако желаете, можете да отидете и да се прегледате по всяко време, дори сега.

— Добре — отвърна той. — Искам.

— А тъй като се явявате доброволно, мистър Майерсън, вие можете да изберете...

— Устройва ме всяка планета или спътник — прекъсна го Барни.

Той прекъсна връзката, излезе от кабината, спря такси и даде адреса на наборната комисия, която се намираше близо до сградата на неговата кооперация.

Докато таксито се носеше с тихо бучене към центъра на Ню Йорк, отдолу ги настигна друго такси и започна да лети пред тях, плавно поклащайки стабилизаторите си.

— Те се опитват да се свържат с нас — уведоми го автоматът-шофьор на неговото такси. — Искате ли да им отговорите?

— Не — отвърна Барни. — Увеличи скоростта.

Внезапно той промени решението си.

— Можеш ли да попиташ кои са?

— Ще пробвам през радиото.

В таксито за известно време настана тишина, после автоматът каза:

— Те твърдят, че имат съобщение за вас от Палмър Елдрич. Той иска да ви каже, че ще ви вземе на работа и вие не бива...

— Повтори още веднъж — каза Барни.

— Мистър Елдрич, когото те представляват, ще ви вземе на работа, както сте помолили неотдавна. Въпреки че те имат основно правило...

— Искам да поговоря с тях — каза Барни.

Към него се подаде микрофон.

— Кой е там? — попита Барни. Отговори му непознат мъжки глас:

— Аз съм Ичолц. От „Чю-Зет изделия“, Бостън. Не може ли да се приземим някъде и да обсъдим въпроса за назначаването ви в нашата фирма?

— Тръгнал съм към наборната комисия. Явявам се доброволно.

— Не сте подписвали нищо, нали?

— Не.

— Това е добре. Значи не е прекалено късно.

— Но на Марс ще мога да дъвча Кен-Ди — каза Барни.

— Защо ви трябва това, за Бога?

— Така ще мога да бъда отново с Емили.

— Коя е Емили?

— Бившата ми съпруга. Която зарязах, защото тя забременя. Сега осъзнавам, че това беше единственият щастлив период в живота ми. Всъщност сега я обичам повече, отколкото съм я обичал някога, и това чувство нараства, вместо да отслабва.

— Вижте — каза Ичолц, — ние можем да ви снабдим с колкото си поискате Чю-Зет, а това е още по-добре. Ще можете да живеете вечно при идеални условия с бившата си съпруга. Така че няма проблем и в това отношение.

— А може и да не искам да работя за Палмър Елдрич.

— Но самият вие пожелахте!

— Започнах да се съмнявам — каза Барни. — И то дълбоко. Вижте какво ще ви кажа: не ме търсете, аз ще ви потърся. Ако не ме вземат.

Той прибра микрофона обратно на мястото му.

— Готово. Благодаря.

— Много патриотично е да се явите доброволно пред комисията — каза таксито.

— Гледай си работата — отвърна Барни.

— Мисля, че постъпвате правилно — продължи упорито таксито.

— Само да бях отишъл на „Сигма 14-Б“ да спася Лео — отговори той. — Или беше Луната? Където и да е, вече дори не си спомням мястото. Всичко изглежда като неясен сън. Във всеки случай, ако бях отишъл, сега още щях да работя за него и всичко щеше да е наред.

— Всички правим грешки — каза таксито със съчувствие.

— Но някои от нас правят фатални грешки — отвърна Барни.

„Първо към тези, които обичаме — помисли си, — към нашите жени и деца, а после и към нашите работодатели.“

Таксито продължаваше да се движи с тихо бучене.

„А най-накрая — продължи размишленията си Барни, — допускаме последната грешка. Тази, от която зависи целият ни по-нататъшен живот. Чудим се дали да приемем работата при Палмър Елдрич или да отидем в наборната комисия, и както и да постъпим, знаем, че сме сгрешили.“

Час по-късно той вече бе минал през медицинския преглед, беше признат за здрав, а после нещо, доста напомнящо на доктор Смайл, извърши психиатричния му преглед.

Отново се оказа здрав.

Като замаян, той положи клетвата („Заклевам се да гледам на Земята като на майка и водач...“ и така нататък) а после, след като му връчиха купчина с брошури, го изпратиха в неговата кооперация да си събира багажа. Оставаха му двайсет и четири часа до излитането на кораба, където и да отиваше той. Все още не му бяха съобщили крайната цел на пътуването. „Съобщението за назначението — предположи той — сигурно ще започва с *«Мене, мене, текел»*^[1].“ Или поне би трябвало, като се имаше предвид броят на възможните варианти, който беше ограничен.

„Всичко свърши — помисли си той, изпитвайки най-различни емоции: задоволство, облекчение, ужас и потиснатост, предизвикана от смазващото усещане за поражение. — Във всеки случай това е по-добре, отколкото да се изложат на слънчевите лъчи.“

А дали наистина беше по-добре?

Във всеки случай *беше по-бавно*. Да се умре по този начин щеше да отнеме по-дълго време, вероятно петдесет години, и това го привличаше повече, макар да не знаеше защо.

„Всъщност, аз винаги мога да ускоря процеса — реши той. — В колониите несъмнено има не по-малко възможности за това, отколкото тук, може би дори повече.“

Докато събираше вещите си, оглеждайки за последен път любимия си апартамент, за плащането на който беше работил толкова здраво, звънна видеофонът.

— Мистър Байерсън... — На екрана се появи момиче, някаква незначителна чиновничка от някакъв второстепенен отдел на службата за колонизиране към ООН. *Усмиваше се*.

— Майерсън.

— Да. Обаждам ви се, за да съобщя назначението ви и — имате късмет, мистър Майерсън! — това е плодороден район на Марс, известен под името Файнбърг Кресънт. *Сигурна съм*, че ще ви хареса. Е, довиждане, сър, и ви пожелавам успех!

Тя продължи да се усмива, докато той не изключи екрана. Имаше усмивката на човек, който не отива никъде.

— Успех и на вас — каза той.

Файнбърг Кресънт. Беше чул за това място. Наистина относително плодороден район. Във всеки случай колонистите там имаха градини — за разлика от някои други области, тази не беше пустиня от замръзнал метан, над която с години бушуваха свирепи бури. Вероятно понякога щеше да има възможност да излиза от своята землянка на повърхността на планетата.

В ъгъла на всекидневната стоеше куфарчето с доктор Смайл. Барни го включи и каза:

— Докторе, няма да повярваш, но вече не се нуждая от услугите ти. Довиждане и ти пожелавам успех, както каза момичето, което не отива никъде.

След кратка пауза той поясни:

— Явих се като доброволец.

— Дрррр — забръмча доктор Смайл, свързвайки се с апаратурата долу в сутерена на кооперацията. — Но вие, с вашия характер... това е практически невъзможно. Каква е причината, мистър Майерсън?

— Желанието ми да умра — каза той и изключи психиатъра. Продължи мълчаливо да събира багажа си. „Господи — помисли си, — а съвсем скоро двамата с Рони градяхме толкова грандиозни планове! Смятахме да продадем Лео скъпо и да се присъединим към Елдрич с гръм и трясък. Какво се случи? Ето какво: Лео започна да действа първи.

И сега Рони е на моето място. А тя искаше точно това.“

Колкото повече мислеше, толкова повече гневът му нарастваше от безсилие. Но не можеше да направи нищо, за да промени нещата, поне не в този свят. Може би когато вземе Кен-Ди или Чю-Зет, ще се озове във вселена, където...

Някой почука на вратата.

— Здравсти — каза Лео. — Може ли да вляза?

Той прекрачи през прага, бършейки огромното си чело със сгъната носна кърпичка.

— Горещ ден. Прочетох във вестника, че температурата се е вдигнала с още шест десети от...

— Ако си дошъл да ми предложиш да се върна на работа — каза Барни, откъсвайки се за момент от опаковането на багажа, — е твърде късно, защото емигрирам. Утре потеглям за Файнбърг Кресънт.

Ако Лео беше решил да се помирят, каква ирония бе това! Последното завъртане на колелото на съдбата.

— Нямам намерение да ти предлагам да се върнеш на работа. И знам, че емигрираш. Имам познати в наборната комисия, а и доктор Смайл ме уведоми. Плащах му — ти не знаеше това, разбира се, — за да ме информира за напредъка ти по снижаването на устойчивостта към стреса.

— Тогава какво искаш?

— Искам да ти предложи да започнеш работа при Феликс Блау. Вече сме обмислили всичко.

— Ще прекарам остатъка от живота си във Файнбърг Кресънт — отвърна спокойно Барни. — Не разбираш ли?

— Успокой се. Опитвам се да намеря най-добрия изход от неприятната ситуация, включително и за теб. И двамата действахме много прибързано, аз — когато те уволних, а ти — когато се предаде доброволно на онези вампири от наборната комисия. Барни, мисля, че знам как да вкарам в капана Палмър Елдрич. Обсъдих го с Блау и той

хареса идеята. Ти ще играеш ролята на колонист, по-точно ще живееш като колонист, ще станеш един от тях. До няколко дни, вероятно от следващата седмица, Елдрич ще започне да разпространява Чю-Зет в този район. Може би веднага ще ти предложат от него, поне така се надяваме. Разчитаме на това.

Барни се изправи на крака.

— И се предполага, че ще приема предложението с радост?

— Точно така.

— Защо?

— Ще подадеш оплакване в ООН — нашите юристи ще го напишат вместо теб. Ще заявиш, че този проклет отвратителен скапан боклук е високо токсичен и употребата му има странични ефекти, не е важно какви точно. Ще организираме показен процес, ще изискаме от ООН да забрани Чю-Зет като вреден и опасен за здравето продукт и няма да допуснем разпространението му на Тера. Всъщност е прекрасно, че напусна „П. П. Макети“ и емигрираш. Не можеше да се случи в по-подходящ момент.

Барни поклати глава.

— Какво означава това? — попита Лео.

— Не съм съгласен.

— Защо?

Барни сви рамене. Всъщност той не знаеше защо.

— След като те разочаровах...

— Ти се паникьоса. Не знаеше какво да правиш. Това не беше твоя работа. Трябваше да кажа на доктор Смайл да се свърже с началника на охраната на нашата компания, Джон Зелцер. Добре, допуснал си грешка. Всичко е вече забравено.

— Не — отвърна Барни.

„Защото — помисли си той — не мога да забравя всичко, което научих за себе си. Това самоопознаване удря право в сърцето, като отрова.“

— Не изпадай в мрачно настроение, за бога. Това е вече патология. Целият ти живот е все още пред теб, дори и да е във Файнбърг Кресънт. Мисля, че и без това щяха да те мобилизират. Прав ли съм? — Лео крачеше възбудено из стаята. — Каква бъркотия! Добре, не ни помагай, позволи на Елдрич и неговите проксимианци да

правят каквото си искат, нека да завладеят Слънчевата система и даже цялата вселена, започвайки с нас.

Той спря и се вторачи в Барни.

— Нека... да го обмисля.

— Изчакай, докато опиташ Чю-Зет. Сам ще разбереш. Това нещо ще зарази всички ни, ще ни превземе отвътре и ще избие на повърхността, ще доведе до хаос.

Дишайки тежко от напрежение, Лео направи пауза и се закашля продължително.

— Прекалено много пуша — каза тихо той. — Господи...

Барни улови погледа му.

— Знаеш ли, че този тип ми даде двацет и четири часа? Трябва да му се подчиня или... — Лео щракна с пръсти.

— Не мога да се озова на Марс толкова скоро — каза Барни. — Да не говорим, че няма да спечеля доверието им толкова бързо, че веднага да си купя Чю-Зет от някой дилър.

— Знам — изрече Лео с твърд глас. — Но и той няма да може да ме унищожи толкова скоро. Това ще му отнеме седмици, може би дори месеци. А междувременно ще имаме някой, който да се яви в съда и да покаже, че Чю-Зет причинява увреждания. Осъзнавам, че ти изглежда невероятно, но...

— Свържи се с мен, когато пристигна на Марс — каза Барни. — В моята земянка.

— Ще го направя! Ще го направя! — извика Лео, а после каза по-тихо, сякаш говореше на себе си. — И ще ти дам основателна причина.

— Моля?

— Нищо, Барни.

— Обясни.

Лео сви рамене.

— По дяволите, знам колко си загазил. Рони получи работата ти. Ти беше прав. Проследих те — знаех, че веднага ще хукнеш към бившата си жена. Ти все още я обичаш, а тя не иска да дойде с теб, нали? Познавам те по-добре, отколкото се познаваш ти самият. Знам точно защо не се появи да ме спасиш, когато бях в ръцете на Палмър. През целия си живот ти си се стремял да заемеш мястото ми и сега, когато всичко се срути, ще трябва да започнеш всичко отначало. Много

лошо, но сам си си виновен. Падна в собствения си капан. Виж, не смятам да се оттеглям, никога не съм имал такова намерение. Ти си добър служител, но само като ясновидец, не си от такава класа, че да станеш ръководител. Спомни си как отхвърли грънците на Ричард Хнат. Така се издаде, Барни. Съжалявам.

— Добре — каза Барни след кратък размисъл. — Вероятно си прав.

— Е, ти научи много неща за себе си. И *можеш* да започнеш отначало във Файнбърг Кресънт. — Лео го потупа по гърба. — Стани лидерът на твоята земянка, занимавай се с творчество, производство или каквото там правят в земянките. И ще бъдеш шпионин на Феликс Блау. Това е много важно.

— Можех да премина на страната на Елдрич — каза Барни.

— Да, но не го направи. А кого го е грижа за нещата, които *си можел* да направиш?

— Мислиш ли, че постъпих правилно, като се явих като доброволец пред комисията?

— Приятел, а какво друго можеше да направиш? — попита тихо Лео.

Нямаше какво да се отговори на този въпрос. И двамата знаеха това.

— Когато решиш да се самосъжаляваш — каза Лео, — спомни си следното нещо: *Палмър Елдрич иска да ме убие...* Аз съм в много по-лошо положение от теб.

— Предполагам, че е така.

Това беше самата истина и Барни осъзна още нещо.

„В момента, в който подам оплакване срещу Палмър Елдрич, аз ще се озова в същото положение.“

Не очакваше с нетърпение този момент.

Същата нощ вече се намираще на транспортния кораб на ООН, летящ към Марс. На мястото до него седеше симпатична и изплашена, но отчаяно опитваща се да изглежда спокойна brunетка с толкова правилни черти на лицето, че напомняше за манекенките от списанията за мода. Веднага щом корабът набра скорост, тя му се представи — очевидно желаше да се разтовари от напрежението чрез

разговор с когото и да било на каквато и да е тема. Казваше се Ан Хоторн. Тя си призна с леко съжаление, че е можела да избегне емиграцията, но не го е направила заради вярата си, че има патриотичен дълг към ООН.

— А как сте можели да го избегнете? — попита той заинтригувано.

— Шум на сърцето — отвърна Ан. — А също така аритмия и пристъпи на тахикардия.

— А какво ще кажете за слухови, нодални, вентрикуларни и аурикуларни фибрилации, съпроводени с нощни гърчове? — попита Барни, който се бе опитвал неуспешно да се прави на страдащ от тези симптоми.

— Можех да представя документи от болници, заверени от лекари и от застрахователни компании, които са ме изследвали. — Тя го изследва от горе до долу и добави с интерес: — Изглежда, и вие сте можели да се освободите, мистър Пайерсън?

— Майерсън. Аз се явих като доброволец, мис Хоторн.

„Но не можех да се измъкна, поне не за дълго“ — помисли си Барни.

— Хората в колониите са много религиозни. Поне така съм чувала. Вие каква религия изповядвате, мистър Майерсън?

— Хм — отвърна Барни смутено.

— Мисля, че е най-добре да го решите, преди да стигнем там. Те ще ви питат и ще очакват да участвате в религиозните обреди. Става въпрос преди всичко за употребата на онзи наркотик... сецате се, Кен-Ди. Благодарение на него мнозина се обърнаха към някоя от официалните религии... Макар че повечето колонисти намират в самия наркотик религиозно преживяване, което им е напълно достатъчно. Имам роднини на Марс. Те ми пишат, така че съм наясно с тези неща. Аз отивам във Файнбърг Кресънт, а вие?

„По течението“ — помисли си той и каза на глас:

— И аз там.

— Вероятно ще сме в една и съща землянка — каза Ан Хоторн със замислено изражение на изящното си лице. — Аз принадлежа към Реформаторския клон на Неоамериканската църква, новата християнска църква на Съединените щати и Канада. Всъщност корените ни са много стари: триста години след Христа нашите

прадеди са имали епископи, взели участие в събора във Франция. Не сме се отделили от останалите църкви толкова късно, колкото се смята. Така че очевидно имаме апостолски произход.

Тя му се усмихна сериозно и дружелюбно.

— Вярвам ви — каза Барни. — Каквото и да означава казаното от вас.

— Във Файнбърг Кресънт има Неоамериканска мисионерска църква, а следователно и викарий, свещеник. Надявам се да получавам Свето причастие поне веднъж месечно. И да се изповядвам два пъти годишно, както е редно, както правех на Тера. Нашата църква има много тайнства... вие приели ли сте някое от двете Велики тайнства, мистър Майерсън?

— Хм... — Барни се поколеба.

— Христос е определил да съблюдаваме две тайнства — търпеливо обясни Ан Хоторн. Кръщение — чрез вода и Свето причастие. Причастието е в Негова памет... Това води началото си от Тайната вечеря.

— О, имате предвид хляба и виното.

— Знаете ли, че поемането на Кен-Ди пренася — както се изразяват — вземащия наркотика в друг свят? В светски смисъл, разбира се, защото това е временен и само физически свят. Хлябът и виното...

— Съжалявам, мис Хоторн — прекъсна я Барни, — но се страхувам, че не вярвам в тази работа с тялото и кръвта. Звучи прекалено мистично за мен.

„Прекалено много неща са базирани на недоказани предварителни условия“ — помисли си той. Но тя беше права — религията, благодарение на Кен-Ди, беше придобила много последователи на колонизираните планети и луни, и той щеше да се сблъска с това явление, както бе казала Ан.

— Вие смятате ли да пробвате Кен-Ди? — попита Ан.

— Разбира се.

— Вярвате в това. И все пак знаете, че Земята, на която се пренасяте, не е истинската.

— Не искам да споря — отвърна той. — Човек я усеща като истинска. Само това знам.

— И при сънищата е така.

— Но при Кен-Ди усещането е по-силно, отколкото при сънищата — отбеляза Барни. — По-ясно е. И се извършва в... — той едва не каза „съединяване“ — ...компанията на други хора, които също вземат наркотика. Така че не може да бъде напълно илюзия. Сънищата са индивидуални, затова ги приемаме за илюзия. Но Пърки Пат...

— Много ми е любопитно да узная какво мислят по въпроса хората, които произвеждат макетите Пърки Пат — каза замислено Ан.

— Мога да ви кажа. За тях това е просто бизнес. Вероятно също като производството на вино и нафори за...

— Ако смятате да пробвате Кен-Ди — прекъсна го Ан, — и вярвате, че това ще е началото на нов живот за вас, може би ще успея да ви убедя да приемете кръщение и първо причастие в Неоамериканската християнска църква? По този начин ще видите дали вярата ви заслужава да се подложи на такова изпитание. А може би ще изберете Първата реформаторска европейска християнска църква, която, естествено, също съблюдава двете Велики тайнства. Щом веднъж приемете Светото причастие...

— Не мога — каза той.

„Аз вярвам в Кен-Ди — помисли си той. — А, ако се наложи — и в Чю-Зет. Вие можете да вярвате в нещо, старо двайсет и един века. Аз предпочитам нещо ново и туйто!“

— Честно казано, мистър Майерсън — каза Ан, — смятам да откажа колкото се може повече колонисти от Кен-Ди и да ги обърна към нашите традиционни християнски обреди. Ето я главната причина, поради която не представих на наборната комисия документите, които биха ме освободили от емиграция.

Тя му се усмихна приятно и той неволно почувства някаква топлина.

— Има ли нещо лошо в това? Ще ви кажа честно: мисля, че употребата на Кен-Ди показва истинския копнеж у част от тези хора да се върнат към онова, което ние от Неоамериканската църква...

— Мисля — изрече меко Барни, — че трябва да оставите тези хора на мира.

„А също и мен — помисли си той. — И без това имам достатъчно проблеми. Само религиозен фанатизъм ми липсваше.“

Но момичето не изглеждаше така, както той си представяше религиозните фанатици, нито пък говореше по техния начин. Барни беше озадачен. Къде беше придобила толкова твърди убеждения? Той можеше да допусне, че са разпространени в колониите, но нали тя ги беше получила на Земята?

Така че съществуването на Кен-Ди и преживяването на групово „пренасяне“ не можеше да обясни напълно нарасналия интерес към религията на земята. „Може би — помисли си той — причината е в постепенното превръщане на планетата в наподобяваща пъкъл изпепелена пустиня — процес, чиито изход всеки човек може да предвиди, по дяволите, дори да изпита! И това е пробудило надежда за нов живот при различни условия.

И при самия мен е така. Човекът, който бях, Барни Майерсън от Земята, който работеше за «П. П. Макети» и живееше в реномираната кооперация с невероятно ниския номер 33, е мъртъв. Тази личност вече не съществува, изтрита е, както гъбата изтрива тебешира от черната дъска.

Независимо дали ми харесва или не, аз се раждам отново.“

— Животът като колонист на Марс е различен от живота на Тера — каза той на глас. — Може би когато се озова там...

Барни млъкна. Искаше да каже: „...Може би ще проявя по-голям интерес към вашата догматична църква.“ Но той не можеше да каже подобно нещо и да бъде честен, дори и ако то беше предположение. Изпитваше вътрешна съпротива срещу тази идея, толкова чужда на неговите убеждения. И все пак...

— Продължете — каза Ан Хоторн. — Довършете изречението си.

— Ще поговорим отново — каза Барни, — след като поживея известно време на дъното на землянка на тази чужда планета. Когато започна новия си живот — ако изобщо може да се нарече живот, — като колонист.

В тона му прозвуча горчивина, която изненада дори самия него. „Озлобление... а то граничи със самоизмъчването“ — помисли си Барни засрамено.

— Добре — каза Ан спокойно. — Ще ми бъде приятно.

Двамата продължиха да седят в мълчание. Барни се зачете в домашния вестник, а до него Ан Хоторн, фанатичка и бъдеща

мисионерка на Марс, извади някаква книга. Той хвърли поглед на корицата и видя, че това е популярното произведение на Ерик Ледерман за колониалния живот — „Скитник без пътища“. Бог знае откъде я имаше Ан — книгата беше забранена от ООН и намирането ѝ бе невероятно трудно. И четенето ѝ тук, на борда на кораб на ООН, беше невероятно смела постъпка. Барни беше впечатлен.

Той погледна отново Ан и осъзна, че тя е доста привлекателна, макар и прекалено слаба. Не носеше грим, гъстите ѝ черни коси бяха почти напълно скрити под голяма бяла шапка. Беше облечена така, като че ли се е готвила за дълго пътешествие, което ще завърши в някоя църква.

Във всеки случай той харесваше начина ѝ на говорене и приятния ѝ, изпълнен със съчувствие глас. Може би щяха да се срещнат пак на Марс?

Той усещаше, че иска да стане така. Всъщност — имаше ли в това нещо нередно? — дори се надяваше, че двамата ще участват заедно в ритуала по взимане на Кен-Ди.

„Да — помисли си Барни, — не е редно. Защото аз знам какво имам предвид, знам какво би означавало за мен преживяването от пренасянето заедно с нея.“

Въпреки това се надяваше.

[1] Част от изреча „Мене, мене, текел, фарес“ (арамейски) — преброено, премерено, разделено (предсказание за упадък на Вавилон, написано от тайна ръка пред вавилонския цар Балтазар — библейска легенда); в преносен смисъл — предупреждение за гибел. — *Бел.прев.* ↑

8.

Норм Шайн протегна ръка и каза сърдечно:

— Здравейте, Майерсън. Поздравявам ви официално от името на нашата землянка. Добре дошли... тъъ... на Марс.

— Аз съм Фран Шайн — каза жена му, също здрависвайки се с Барни Майерсън. — Имаме доста спретната, стабилна землянка. Надявам се, че няма да ви се стори прекалено ужасна.

Тя добави, сякаш говореше на себе си:

— А само умерено ужасна.

Усмихна се, но Майерсън не отвърна на усмивката ѝ. Той изглеждаше мрачен, уморен и потиснат, както повечето нови колонисти, които знаят, че са дошли да започнат нов, труден и безсмислен по своята същност живот.

— Не очаквайте да започнем да възхваляваме всичко тук — продължи Фран. — Това е работа на ООН. Ние не сме нищо повече от жертви, като вас самия. С тази разлика, че сме тук от известно време.

— Не изкарвай нещата толкова зле — предупреди я Норм.

— Но те са такива — възрази Фран. — Мистър Майерсън ги вижда и няма да повярва на никакви измишльотини. Нали, мистър Майерсън?

— Вероятно за момента някои малки илюзии няма да са излишни — каза Барни, докато седнаше на металната пейка до входа на землянката. Междувременно пясъкоходът, който го бе докарал, разтоварваше багажа му. Той гледеше равнодушно.

— Съжалявам — каза Фран.

— Може ли да си запаля? — Барни извади кутия терански цигари. Шайнови се вторачиха в ръцете му. Той се почувства виновен и им предложи по цигара.

— Пристигнахте в труден момент — обясни Норм Шайн. — Провеждаме важни дебати.

Той хвърли поглед към останалите.

— Тъй като вече сте член на нашата землянка, не виждам защо да не вземете участие в тях. В края на краищата те засягат и вас.

— Може би той ще... — обади се Тод Морис. — Знаете. Кажете му.

— Трябва да го накараме да се закълне да пази тайна — каза Сам Риган. — Нашата дискусия, мистър Гайерсън...

— Майерсън — поправи го Барни.

— ...Беше за това какво да правим с наркотика Кен-Ди, който е старото и изпитано средство за пренасяне, за разлика от новия наркотик Чю-Зет, който още не сме пробвали. Обсъждахме дали да оставим Кен-Ди веднъж завинаги или...

— Изчакайте докато се спуснем долу — прекъсна го Норм Шайн и се намръщи.

Седналият на пейката до Барни Майерсън Тод Морис каза:

— С Кен-Ди е свършено. Прекалено трудно се намира, струва твърде много кожи и лично аз се уморих от Пърки Пат. Всичко е прекалено изкуствено, повърхностно и материалистично в... извинявам се, думата, която използваме тук, е... — Той се впусна в дълги обяснения: — Вижте, този апартамент, колите, слънчевите бани на плажа, елегантните дрехи... Ние им се наслаждаваме за известно време, но това не е достатъчно, за да удовлетвори нематериалните ни нужди. Разбирате ли ме, Майерсън?

— Е, добре — намеси се Норм Шайн. — Мистър Майерсън не може да проумее това, той все още не е преминал през изпитанията, на които сме били подложени ние. Може би ще разбере всичко, когато се сблъска с трудностите.

— Като нас — съгласи се Фран. — Както и да е, още не сме гласували. Не сме решили какво ще купуваме и ще употребяваме отук нататък. Мисля, че трябва да позволим на мистър Майерсън да пробва и двата наркотика. Или вие вече сте опитвали Кен-Ди, мистър Майерсън?

— Опитвал съм — отвърна Барни, — но много отдавна. Толкова отдавна, че почти нищо не си спомням.

Лео му беше давал и му бе предлагал още повече, колкото си поиска. Но Барни бе отказал. Просто не му харесваше.

— Пристигате в напрегнат момент в нашата землянка — каза Норм Шайн. — Страхувам се, че ще ви въвлечем в нашата дискусия,

но свършваме запаса си от Кен-Ди. Или трябва да се запасим отново, или да преминем на другия наркотик. Моментът е критичен. Разбира се, Импи Уайт, дилърът на Кен-Ди, ще ни потърси, за да поръчаме чрез нея... До края на нощта трябва да решим по кой от двата пътя ще поемем. И това ще окаже влияние на всички нас... до края на живота ни.

— Така че трябва да сте доволен, че не дойдохте утре — каза Фран. — След гласуването.

Тя му се усмихна окуражително, опитвайки се да го предразположи. Те не можеха да му предложат много, освен взаимната им привързаност, която сега се разпростираше и върху него.

„Ама че място — помисли си Барни Майерсън. — *До края на живота ми...*“

Изглеждаше невъзможно, но това, което бяха казали, беше самата истина. Нямаше клауза в закона на ООН за наборна служба, която да предвижда демобилизация. И с този факт не беше лесно да се примири човек. Хората тук бяха колектив, а сега той беше част от този колектив и знаеше, че може и да е много по-лошо. Две от жените изглеждаха физически привлекателни и той можеше да каже — или поне мислеше, така му се струваше — че проявяват интерес към него. Барни усещаше цялата сложност на взаимоотношенията, които се бяха наложили в пренаселената, тясна земянка. Обаче...

— Човек може да се измъкне оттук само с помощта на единия или другия от пренасящите наркотици, мистър Майерсън — каза тихо Мери Риган, седнала на пейката от срещуположната на Тод Морис страна. — По друг начин, както виждате... — тя сложи ръка на рамото му. — Просто е невъзможно. Без наркотиците просто бихме се избили взаимно в мъката си.

— Да — каза той. — Разбирам.

Но той не бе научил това с идването на Марс. Както и всеки друг теранец, беше слушал за колониалния живот и за борбата с изкушението да се самоубиеш веднага.

Нищо чудно, че всички гледаха да се освободят от емиграция, както бе станало и с Барни в началото. Това беше просто борба за оцеляване.

— Довечера — каза Мери Риган — ще се сдобием с единия от двата наркотика. Импи ще се появи тук някъде около седем местно

време. Дотогава трябва да сме взели решение.

— Мисля, че можем да гласуваме още сега — каза Норм Шайн.
— Виждам, че мистър Майерсън, въпреки че пристигна току-що, е вече подготвен. Прав ли съм, мистър Майерсън?

— Да — отвърна Барни.

Пяскоходът беше приключил с автоматичното разтоварване на багажа му. Вещите му лежаха, нахвърляни в безпорядък, и пясъкът вече започваше да ги затрупва. Ако не бъдеха отнесени веднага долу, скоро щяха съвсем да изчезнат под дебел слой прах. „По дяволите — помисли си той, — това може да е за добро. Ще изчезнат всякакви връзки с миналото...“

Останалите обитатели на землянката му се притекоха на помощ, предавайки си куфарите му от ръка на ръка към транспортната линия, която обслужваше землянката под повърхността. Въпреки че Барни не проявяваше интерес към съхраняването на бившите си вещи, те бяха заинтересовани, заради значително по-големия им опит.

— Ще ви се наложи да се научите да живеете ден за ден — каза му Сам Риган със съчувствие. — Никога не планирайте нищо за по-продължителен период от време. Най-много до вечеря или докато дойде време за лягане. Кратки периоди от време, малко задължения, малко развлечения. Бягства от реалността.

Барни хвърли цигарата си и вдигна най-големия от куфарите си.

— Благодаря. Съветът беше мъдър.

— Извинете — каза Сам учтиво и отиде да вдигне фаса, за да го допуши.

Събрани в една от стаите, достатъчно голяма за всички, обитателите на землянката заедно с най-новия им съжител Барни Майерсън се готвеха да гласуват. Беше шест часът местно време. Вечерята, която според наложилата се традиция беше обща за всички, току-що бе приключила. Миялната машина миеше и сушеше съдовете. На Барни му се струваше, че сега никой няма какво да прави. Тежестта на свободното време бе притиснала всички.

Норм Шайн преброи гласовете и обяви:

— Четири за Чю-Зет, три за Кен-Ди. И така, всичко е решено. Кой ще се заеме със задачата да предаде лошите новини на Импи

Уайт? — Той огледа останалите. — Тя няма да е доволна, по-добре да се подготвим за това.

— Аз ще ѝ кажа — обади се Барни.

Изненадани, трите съпружески двойки впериха погледи в него.

— Но ти дори не я познаваш! — възрази Фран Шайн.

— Ще кажа, че вината е моя — отвърна Барни. — Че аз съм гласувал за Чю-Зет и съм наклонил везните в негова полза.

Задачата беше тежка и той знаеше, че ще му позволят да се заеме с нея.

След половин час вече чакаше в тъмнината до входа на землянката, пушейки цигара и вслушвайки се в тайнствените звуци на марсианската нощ.

В далечината някакъв светещ обект прекоси небето, закривайки за момент звездите. Малко по-късно Барни чу звука от спомагателните двигатели за намаляване на скоростта. Разбра, че до срещата остава още малко. Чакаше, скръстил ръце на гърдите си, опитвайки се да се отпусне и повтаряше мислено нещата, които смяташе да каже.

Скоро пред него се появи бавно пристъпваща жена с набито телосложение и тежък защитен костюм.

— Шайн? Морис? Или си Риган? — Тя го погледна с присвити очи, осветявайки го с инфрачервен фенер. — Не те познавам.

Жената спря на безопасно разстояние.

— Имам лазерен пистолет — каза, целейки се в Барни. — Слушам те.

— Нека да се отдалечим, за да не ни чуват от землянката — предложи Барни.

Импейшънс Уайт го последва много предпазливо, като продължаваше да го държи на мушката. Той ѝ подаде идентификационната си карта и тя я разгледа под светлината на фенера си.

— Работил си с Бълеро — каза, оглеждайки го внимателно. — Е, и?

— Обитателите на землянка „Чикън Покс Проспектс“ минават на Чю-Зет.

— *Защо?*

— Просто го приеми и не се опитвай да продаваш повече тук. Можеш да се обадиш на Лео в „П. П. Макети“ и да го питаеш, той ще ти

обясни. Или се свържи с него чрез Конър Фрийман на Венера.

— Така и ще направя — каза Импейшънс. — Чю-Зет е боклук. Води до пристрастяване, токсичен е и което е още по-лошо, води до халюцинации с фатални последици. Освен това виденията не са за Земята, а... — Тя направи жест с пистолета. — Гротескни, налудничави фантазии, водещи до пълно разстройство на личността. Обясни ми защо взехте това решение?

Той не каза нищо, само сви рамене. Но идеологическата ѝ преданост към нейната страна в битката го заинтригува и развесели. „Всъщност — помисли си той — нейният фанатизъм е коренно различен от този на момичето от кораба.“ Очевидно характерът на убежденията не оказваше влияние на силата на вярата. Той никога по-рано не си беше давал сметка за този факт.

— Ще се видим утре вечерта по същото време — реши Импейшънс Уайт. — Ако казваш истината — чудесно. Но ако не...

— Тогава какво? — попита той преднамерено бавно. — Можеш ли да ни принудиш да употребяваме твоя продукт? В края на краищата, той е незаконен. Можем да потърсим защитата на ООН.

— Ти си новак тук — изрече тя с огромно презрение. — Чиновниците на ООН, отговарящи за този район, са съвсем наясно с незаконната търговия с Кен-Ди. Аз им плащам редовно, за да не ми се бъркат в работата. А що се отнася до Чю-Зет... — Тя направи жест с пистолета. — Ако ООН смята да ги защитава и те превземат пазара...

— ...Тогава ти ще се присъединиш към тях — каза Барни.

Тя не отговори, а се обърна и си тръгна. Почти веднага ниската ѝ фигура изчезна в марсианската нощ. Барни постоя още малко на мястото си, после се върна в землянката, ориентирайки се по огромния силует на паркираната наблизко, наподобяваща трактор машина, която явно не беше използвана отдавна.

— Е? — попита Норм Шайн, който, за изненада на Барни, го чакаше при входа. — Дойдох да видя колко дупки е направила в черепа ти.

— Тя прие нещата философски.

— Импи Уайт? — Норм се изсмя. — Друг път философски. Тя върти бизнес за милиони кожи. Какво всъщност се случи?

— Ще се върне, когато получи инструкции отгоре — каза Барни и започна да се спуска в землянката.

— Да, звучи разумно. Тя е дребна риба. Лео Бълоро, на Тера...

— Знам — прекъсна го Барни. Той не виждаше причина да крие предишната си кариера. И без това беше известен, колонистите рано или късно щяха да научат това. — Аз бях негов моден консултант в Ню Йорк.

— И гласувахте да преминем на Чю-Зет? — попита недоверчиво Норм. — Скарали сте се с Бълоро, така ли?

— Някой път ще ви разкажа.

Той слезе по подвижната стълбичка до долу и влезе в общата стая, където ги чакаха останалите.

— Поне не ви е изпепелила с лазерния пистолет, който размахва постоянно — каза с облекчение Фран Шайн. — Трябва да сте й направили добро впечатление.

— Избавихме ли се от нея? — попита Тод Морис.

— Ще узнаем утре вечер — отвърна Барни.

— Мислим, че сте доста смел — каза Мери Риган. — Вие сте добра придобивка за тази земянка, мистър Майерсън. Искрах да кажа — Барни. Или, ако трябва да се изразя метафорично, ти внасяш свеж полъх в нашия дух.

— Хайде, хайде — засмя се Хелън Морис. — Не се ли стремим прекалено много да впечатлим нашия нов съжител?

— Изобщо не се опитвах да го впечатля — каза Мери Риган и се изчерви.

— Тогава да го поласкаеш — каза меко Фран Шайн.

— А ти? — каза ядосано Мери. — Ти първа започна да му се подмазваш, когато слезе по тази стълбичка. Или поне ти се искаше да го направиш и точно така щеше да постъпиш, ако всички ние не бяхме тук. Особено съпругът ти.

Норм Шайн каза, опитвайки се да смени темата на разговора:

— Жалко, че не можем да участваме в пренасяне тази вечер и да използваме за последен път добрата стара Пърки Пат. На Барни щеше да му хареса. Поне щеше да види против какво е гласувал. — Той изгледа многозначително всички, един по един. — Е, хайде... Със сигурност *някой* от вас си е скрил малко Кен-Ди в някоя дупка в стената или под резервоара с вода. Хайде, проявете щедрост пред новия ни съжител, покажете му, че не сте...

— Добре, де — избухна Хелън Морис, почервеняла от възмущение. — Имам малко, ще стигне за четирийсет и пет минути. Но това е абсолютно всичко. А представете си, че не започнат да продават веднага Чю-Зет в нашия район?

— Донеси своя Кен-Ди — каза Норман и, когато тя тръгна, подхвърли подире ѝ: — И не се притеснявай, *Чю-Зет вече е тук*. Днес, когато взимах торба сол от последната доставка на ООН, се видях с един от техните дилъри. Той ми даде визитката си. — Той показа картичката. — Достатъчно ще е в седем и половина вечерта да изстреляме обичайната сигнална ракета от стронциев нитрат и те ще се спуснат долу от сателита си...

— От сателита! — разнесоха се изненадани гласове.

— Значи имат разрешение от ООН! — възкликна Фран развълнувано. — Може би вече имат макети и радиоводеци, които ги рекламират оттам?

— Не знам — призна си Норм. — Засега цари пълно объркване. Нека изчакаме прахта да улегне.

— Тук, на Марс, тя никога не се сляга — каза Сам Риган приглушено.

Бяха седнали в кръг. В центъра между тях стоеше макетът Пърки Пат — пълен и сглобен, който сякаш ги подканваше към действие. Всички усещаха привличането му и Норм Шайн си помисли, че ситуацията е сантиментална, защото те никога нямаше да направят това отново, освен ако не използваша макета, когато дъвчат Чю-Зет. „Какъв ли ще бъде резултатът? — запита се той. — Интересно...“

Кой знае защо, имаше усещането, че няма да е същото.

И че може би няма да харесат разликата.

— Разбираш ли — каза Сам Риган на новия жител на тяхната землянка, — по време на пренасянето смятаме да слушаме и гледаме новия аниматор на книги на Пат. Това е устройство, донесено наскоро от Тера... Сигурно си по-запознат с него по-добре от нас, Барни. Можеш ли да ни обясниш как действа?

Барни услужливо започна да обяснява:

— Слагате в процепа някоя книга, например „Моби Дик“. После настройвате продължителността на кратка или дълга. След това

определяте версията — смешна, същата като в книгата или тъжна. После въвеждате името на онзи от великите художници, в чийто стил искате да бъде анимирана книгата — например Дали, Бейкън, Пикасо... Един аниматор от среден клас трябва да е способен да анимира в стиловете на дузина известни художници. Те се избират, когато се купува устройството. Има опция, с която по-късно могат да се добавят и нови художници.

— Страхотно! — възкликна ентузиазирано Норм Шайн. — Значи човек може да си устрои развлечение за цяла вечер, като гледа например *тъжна* версия на „Панаир на суетата“ в стила на Джек Райт. Супер!

— Ти си живял толкова скоро на Тера, Барни — въздъхна замечтано Фран, — спомените ти трябва да са много силни. Носиш ги в душата си!

— По дяволите, всички ние също ще ги усетим по време на пренасянето — каза Норм Шайн и нетърпеливо се пресегна към оскъдния запас Кен-Ди. — Да започваме!

Той взе своето късче и започна да го дъвче енергично.

— Книгата, която искам да гледам в дълга смешна версия в стила на Де Кирико е... — той се замисли. — Хм, „Размисли“ на Марк Аврелий.

— Много остроумно — отрязва го Хелън Морис. — Аз смятах да предложа „Изповеди“ на Свети Августин в стила на Лихтенщайн... В смешната версия, разбира се.

— Говорех сериозно! Представете си сюрреалистичен пейзаж, изоставени, разрушени сгради със съборени дорийски колони, кухи черепи...

— Нека по-добре да започнем да дъвчем — посъветва ги Фран, взимайки своето късче, — за да се пренесем едновременно.

Барни взе своето парче.

„Край — помисли си той, докато дъвчеше. — В тази землянка, тази нощ взимаме Кен-Ди за последен път, а какво ще дойде на негово място? Ако се вярва на Лео, нещо много по-лошо, несравнимо по-лошо. Разбира се, Лео е заинтересован. От друга страна обаче, той е еволюирал. И е мъдър.

Тези миниатюрни предмети са одобрени от мен. След малко ще се озова в свят, изграден от тях и смален до техните размери. И за

разлика от останалите колонисти мога да сравня усещанията си от този макет със съвсем скорошните си преживявания.

А съвсем скоро ще мога да направя същото и с Чю-Зет.“

— Ще установиш, че това е странно преживяване — каза му Норм Шайн. — Ще се озовеш в едно тяло заедно с още трима. Трябва да постигнем съгласие по въпроса какво искаме да прави тялото или в краен случай да го решим чрез гласуване, иначе то дори няма да се помръдне.

— И това се случва — каза Тод Морис. — Ако трябва да съм честен — в половината от случаите.

Един след друг и останалите започнаха да дъвчат своите късчета Кен-Ди. Барни Майерсън беше последният и го вършеше с най-голямо нежелание. „По дяволите!“ — помисли си изведнъж той, прекоси стаята и изплю наполовина сдъвканото парче в мивката.

Останалите, насядали около макета Пърки Пат, вече бяха изпаднали в транс и никой не му обръщаше внимание. Изведнъж се оказа сам. За известно време землянката стана негова.

Той се разходи из стаята, вслушвайки се в тишината.

„Просто не мога да го направя — осъзна той. — Не мога да взема проклетото нещо, както правят останалите. Поне засега не мога.“

Внезапно долетя звук от позвъняване.

Някой стоеше на входа на землянката и искаше разрешение да влезе. Единствено от Барни зависеше дали ще му го даде. Той тръгна нагоре, надявайки се, че постъпва правилно и че това не е една от периодичните проверки на ООН. Ако случаят беше такъв, нямаше да е по силите му да попречи на проверяващите да хванат останалите обитатели на землянката на местопрестъплението и да ги уличат в употреба на Кен-Ди.

На входа с фенер в ръка стоеше млада жена, облечена с огромен термосъхраняващ костюм, с който явно не беше свикнала. Изглеждаше страшно смутена.

— Здравейте, мистър Майерсън — каза тя. — Помните ли ме? Издирих ви, защото се чувствам страшно самотна. Може ли да вляза?

Това беше Ан Хоторн. Той я изгледа смаяно.

— Или сте зает? Мога да се върна друг път.

Тя понечи да се обърне и да си тръгне.

— Виждам, че Марс ви е шокирал — каза той.

— Това е грях от моя страна — отвърна Ан, — но аз вече наистина го мразя. Знам, че трябва да се науча да понасям търпеливо трудностите, но...

Тя освети с фенера местността около входа на землянката и каза с отчаян, треперещ глас:

— Сега искам единствено да намеря някакъв начин да се върна на Земята. Не искам да обръщам никого в моята вяра и да променям нещо. Просто искам да се махна оттук. — След кратка пауза тя добави мрачно: — Но знам, че не мога. Така че вместо това реших просто да ви дойда на гости. Разбирате ли?

Той я хвана за ръката, помогна ѝ да се спусне по стълбичката и я отведе в стаята, която останалите бяха отделили за него.

— Къде са другите? — тя се огледа напрегнато.

— Няма ги.

— Излезли са навън?

Тя отвори вратата към общата стая и видя налягалите около макета фигури.

— А, ясно. Няма ги по този начин. Но вие не сте с тях.

Ан затвори вратата и се намръщи, очевидно обърквана.

— Вие ме учудвате. Чувствам се така, че с удоволствие бих опитала Кен-Ди тази вечер. А вие толкова добре понасяте реалността в сравнение с мен. Аз съм толкова... неприспособима.

— Може би имам много по-ясна цел от вас тук.

— Аз имам напълно ясна цел. — Тя свали неудобния костюм и седна, докато Барни се зае да направи кафе за двамата. — Хората от моята землянка — тя е на половин миля северно оттук — също отсъстват по този начин. Знаехте ли, че съм толкова близо? Щяхте ли да ме потърсите?

— Със сигурност.

Той намери пластмасови чашки и чинийки с отвратителни шарки, сложи ги върху сгъваемата масичка и придвижи до нея два стола, също сгъваеми.

— Може би властта на Бог не се простира до Марс — каза той. — Може би когато сме напуснали Тера...

— Глупости! — възкликна рязко Ан, надигайки се от стола.

— Знаех си, че ще ви ядосам по този начин.

— Разбира се, че ме ядосахте. Той е навсякъде. Дори тук.

Ан хвърли поглед към частично разопакования багаж, към куфарите и запечатаните кашони.

— Не носите ли прекалено много неща със себе си? По-голямата част от моя багаж още пътува, на автоматичен товарен кораб.

Тя се приближи до купчината книги и започна да ги разглежда.

— „Подражание на Христа“ — прочете момичето учудено. — Вие четете Тома Кемпийски? Това е велика и прекрасна книга.

— Купих си я, но така и не я прочетох — отвърна Барни.

— А опитахте ли? Обзалагам се, че не сте. — Тя отвори книгата на първата попаднала ѝ страница и започна да чете: — „Знай, че дори най-малкият дар, който ти дава Той, е велик, а най-лошото приемай като особен дар и знак за Неговата любов.“ Това би могло да се отнася за нашия живот тук, на Марс, нали? Отвратителният живот в тези... землянки. Подходящо наименование, нали? Защо, за Бога... — тя се обърна към него, гледайки го умоляващо. — Не може ли да прекарваме определен период от време тук и после да се връщаме вкъщи?

— Колонията по дефиниция трябва да е нещо постоянно — отвърна Барни. — Помислете си за остров Роаноук^[1].

— Да — кимна Ан. — Мислила съм. Иска ми се Марс да беше един голям остров Роаноук и всички ние да се върнем у дома.

— За да се изпечем бавно.

— Можем да еволюираме, както правят богатите. Това може да бъде осъществено в масов мащаб. — Тя остави рязко книгата на Тома Кемпийски. — Но аз не искам и това — хитиновата обвивка и всичко останало. Има ли някакъв изход, мистър Майерсън? Знаете ли, неохристияните вярват, че са пътешественици в чужда земя. Скитащи чужденци. Сега ние наистина сме такива. Естествената среда на Земята вече не е подходяща за нас, а *този* свят никога няма да стане наш. Ние вече нямаме родина! — Тя го погледна, ноздрите ѝ се бяха разширили. — Нямаме си дом!

— Е — каза той неуверено, — поне винаги ще си имаме Кен-Ди и Чю-Зет.

— Имате ли малко от тях сега?

— Не.

Тя кимна.

— Значи ще се върнем към Тома Кемпийски.

Но тя не взе книгата, а продължи да стои, потънала в мрачни мисли.

— Знам какво ще се случи оттук нататък, мистър Майерсън. Барни. Няма да успея да обърна никого към неохристиянството. Вместо това те ще ме обърнат към Кен-Ди и Чю-Зет и останалите модерни тук пороци, помагащи да се избяга от реалността. Като секса. Тук, на Марс, взаимоотношенията са много свободни, нали знаеш? Всеки си ляга с всеки. Ще опитам дори това. Всъщност съм готова да го направя още сега... Просто не мога да понеса обстановката тук. Успя ли да *огледаш добре* околността преди залез слънце?

— Да.

Всъщност видът на полуизоставените градини, захвърленото оборудване и купчините от гниеци продукти не го беше разтревожил чак толкова много. Той знаеше от учебните филми, че пограничните райони винаги изглеждат така, дори и на Земята. До неотдавна и Аляска бе изглеждала по същия начин, а Антарктида още имаше такъв вид, като се изключеха курортните градчета.

— Тези колонисти в съседната стая с техния макет — каза Ан Хоторн. — Представи си, че сега вземем Пърки Пат от таблото и я разбием на парчета. Какво ще стане с тях?

— Ще продължат да изживяват своята фантазия. След като се изпадне в транс, вече няма нужда от макета. Защо ти се прииска да направиш такова нещо?

Той беше изненадан — в тази идея определено имаше нещо садистично. На пръв поглед момичето не създаваше впечатление, че има подобни наклонности.

— Иконоборство — каза Ан. — Имам желание да унищожа идолите им, а те са Пърки Пат и Уолт. Искам да го направя, защото... — тя млъкна за момент и продължи: — Защото им завиждам. Това не е религиозна страст, а просто изблик на жестокост. Знам, че е така. Ако не мога да се присъединя към тях...

— Можеш. И ще се присъединиш. Както и аз. Само че не веднага.

Той ѝ подаде чашката с кафе. Тя я взе замислено. Без масивния си костюм изглеждаше много крехка. Барни забеляза, че беше висока почти колкото него, а с токчета би могла да се окаже и по-висока. Носът ѝ беше странен — леко чип, но в никакъв случай не смешен.

Напомняше му за Земята, за почвата ѝ, за англосаксонските и норманските селяни, обработващи малките си ниви.

Нищо чудно, че Марс не ѝ беше харесал — нейните предци несъмнено бяха обичали земната почва, нейния мирис и състав, и преди всичко — спомените, заровени в нея, видоизменените останки на създанията, които бяха крачили върху нея и най-накрая бяха паднали мъртви, но не за да се превърнат в прах, а за да я обогатят. Е, тя би могла да си направи градина тук, на Марс. Може би щеше да отгледа растения на място, където останалите колонисти са се провалили. Странно беше, че е толкова потисната. Или това беше нормално за новодошлите? Кой знае защо той не изпитваше подобни чувства. Може би някъде в дъното на душата си беше убеден, че ще успее да се върне на Тера. В такъв случай той беше побъркан, а не Ан.

— Имам малко Кен-Ди, Барни — каза изведнъж Ан. Тя бръкна в джоба на ленения си работен панталон и извади едно пакетче. — Купих си го преди да дойда, в моята землянка. „Флекс Бек Спит“, така я наричат. Колонистът, от който го купих, смяташе, че Чю-Зет е много по-ценен, затова ми го продаде евтино. Искях да го пробвам... дори го сложих в устата си. Но в края на краищата, и аз се отказах, като теб. Нима дори най-жалката действителност не е по-добра и от най-интересната илюзия? А може би и *това* е илюзия, Барни? Аз не знам нищо за философията. Обясни ми го, защото всичко, което знам, е на базата на религиозните ми убеждения и не ми помага да разбере това. Тези „пренасящи“ наркотици. — Тя отвори пакетчето. Пръстите ѝ трепереха. — Не мога повече, Барни.

— Почакай! — каза той, остави чашката си и тръгна към нея. Но беше твърде късно — тя вече беше сложила късчето Кен-Ди в устата си.

— Нищо ли не ми остави? — попита той, леко развеселен. — Пропускаш най-ценното нещо. По време на пренасянето няма да има никой с теб.

Хвана я за ръката и я изведе от стаята. Отведе я в голямото помещение, където лежах останалите и я настани край макета. Каза ѝ със съчувствие:

— Така поне ще имаш общи преживявания с тях, а доколкото знам, това помага.

— Благодаря — каза тя сънливо. Очите ѝ се затвориха, а тялото ѝ постепенно се отпусна.

„Сега тя е Пърки Пат — помисли си той. — В един свят без проблеми.“

Наведе се и я целуна по устните.

— Все още съм в съзнание — промърмори тя.

— Така или иначе няма да си спомниш това — отвърна Барни.

— О, ще си го спомня — изрече със слаб глас Ан Хоторн. После той усети как тя се отдалечава.

Той остана сам със седемте необитаеми физически обвивки. Веднага се върна в стаята си, където над двете чашки с кафе все още се вдигаше пара.

„Бих могъл да се влюбя в това момиче — помисли си той. — Не така, както в Рони Фюгейт и дори не така, както в Емили, а по някакъв нов начин. Дали е за добро? Или е от отчаяние? Точно по причината, поради която Ан опита Кен-Ди толкова внезапно — защото тук няма нищо друго освен мрак. Мрак и пустота. И то не за ден или за седмица, а завинаги. Така че ще се наложи да се влюбя в нея.“

Той седя сред наполовина разопакования си багаж, пи кафе и размишлява, докато най-накрая не чу пъшкане и движение в общата стая. Неговите съжителци се връщаха в съзнание. Барни остави чашата си и отиде при тях.

— Защо се отказа, Майерсън? — попита Норм Шайн, намръщено разтривайки челото си. — Господи, какво главоболие имам!

В този момент той забеляза Ан Хоторн, която, все още в безсъзнание, лежеше, облегната на стената с наведена напред глава.

— Коя е тя?

— Тя се присъедини към нас преди самия край — каза Фран, неуверено надигайки се от пода. — Приятелка е на Майерсън, запознали са се по време на полета. Много е мила, обаче е побъркана на тема религия. Ще видите.

Тя изгледа Ан критично.

— Не изглежда зле. Чаках с голям интерес момента, в който ще я видя. Представях си я малко... тъъ... с по-строг вид.

Сам Риган се приближи до Барни и каза:

— Уговори я да живее с теб, Майерсън. Ние с удоволствие ще гласуваме да я приемем в нашата землянка. Имаме достатъчно място, а ти се нуждаеш от — да го кажем така — жена.

Сам също огледа Ан.

— Да — каза той, — красива е. Дълги черни коси — точно каквито ги харесвам.

— О, ама разбира се, че ги харесваш — обади се язвително Мери Риган.

— Харесвам ги. Какво от това? — Сам Риган изгледа жена си.

— Вече ѝ предложих — каза Барни.

Всички го погледнаха с любопитство.

— Странно — каза Хелън Морис. — Защото когато току-що бяхме заедно с нея, тя не ни каза нищо за това, а и по всичко личи, че ти и тя само...

— Нали не искаш да живееш с побъркана неохристиянка? — намеси се в разговора Фран Шайн. — Имаме печален опит от общуването с такива. Миналата година изгонихме отгук една семейна двойка. Те могат да донесат много неприятности тук, на Марс. Не забравяй, ние *се сляхме с нея*... Тя е посветен член на някаква църква, изпълнява всичките обряди и ритуали и наистина вярва в тези остарели идеи.

— Знам — процеди Барни през стиснатите си зъби.

— Това е вярно, Майерсън — каза спокойно Тод Морис. — Ние живеем тук прекалено близо един до друг, за да допускаме сред нас някакъв идеологически фанатизъм от Тера. Случвало се е в други землянки, знаем за какво говорим. Принципът ни е „живей и остави другите да живеят“, без абсолютистки догми и убеждения. Землянката ни е прекалено малка. — Той запали цигара и погледна към Ан Хоторн. — Странно е, че толкова красиво момиче може да изповядва такива възгледи. Е, може да се случи на всеки.

Изглеждаше озадачен.

Барни се обърна към Хелън Морис и попита:

— Ан беше ли доволна?

— Да, донякъде. Разбира се, разстрои се... но това е нормално за първия път. Не знаеше как се управлява тялото със съвместни усилия. Но имаше желание да научи. А сега очевидно е останала сама, така че ще ѝ бъде по-лесно. Добър начин да придобиеш опит.

Барни Майерсън се наведе и вдигна малката кукла, Пърки Пат, облечена с жълти шорти, памучна тениска на червени ивици и сандали. „Това сега е Ан Хоторн — помисли си той. — В известен смисъл, който никой не разбира напълно.“ Но той можеше да унищожи тази кукла, да я смачка, а Ан нямаше да пострада изобщо в нейния въображаем свят.

— Искам да се ожена за нея — каза изведнъж той на глас.

— За коя? — попита Тод. — За Пърки Пат или за новото момиче.

— Той има предвид Пърки Пат — каза Норм Шайн и се изхили.

— Не, няма предвид нея — изрече строго Хелън. — И аз мисля, че това е чудесно. Можем да станем четири двойки вместо три двойки и един сам мъж.

— Има ли тук някакъв начин човек да се напие? — попита Барни.

— Разбира се — отговори Норм. — Имаме алкохол. Наистина, мътен джин-менте, но затова пък е осемдесетградусов. Ще свърши работа.

— Налейте ми малко — каза Барни, вадейки портфейла си.

— Безплатен е. Корабите на ООН ни го хвърлят в цистерни.

Норм се приближи до затворения шкаф, извади ключ и го отвори.

— Кажни ни, Майерсън, защо искаш да се напиеш? — попита Сам Риган. — Заради нас? Заради земянката? Или заради Марс?

— Не.

Не беше заради никоя от изброените причини. Беше заради Ан и разпадането на нейната личност. Защото беше употребила Кен-Ди веднага, поради неспособността си да приеме реалността, защото се беше предала. Това беше предзнаменование, свързано с него. Той виждаше себе си в това, което се бе случило.

Ако успееше да ѝ помогне, вероятно щеше да успее да помогне и на себе си. А ако не...

Барни имаше предчувствие, че в този случай щеше да настъпи краят и на двамата. Марс щеше да означава смърт за него и за Ан. И то вероятно скоро.

[1] Роаноук — остров близо до крайбрежието на Съединените щати, известен с това, че първите европейски заселници на него изчезнали мистериозно. — *Бел.прев.* ↑

9.

След като се върна от „пренасянето“, Ан Хоторн беше мълчалива и потисната. Това беше лош знак: Барни се досещаше, че тя има същите предчувствия като него. Но не каза нищо, само отиде в стаята му, за да си вземе костюма.

— Трябва да се върна във „Флекс Бек Спит“ — обясни тя. — Благодаря ви, че ми позволихте да използвам вашия макет.

Колонистите стояха наоколо и я наблюдаваха докато се обличаше.

— Извинявай, Барни — каза тя и наведе глава. — Не беше учтиво да те зарежа така.

Той я изпрати до землянката ѝ. Двата вървяха безмълвно в нощта през пясъчната равнина и внимателно се оглеждаха, защото ги бяха предупредили за местния хищник, наподобяващ чакал и притежаващ телепатични способности. Но не забелязаха нищо тревожно.

— Е, как беше? — попита той най-накрая.

— Имаш предвид какво е усещането да бъдеш малка безсрамна русокоса кукла с всичките ѝ проклети парцали и нейното гадже, и колата ѝ... — Ан потрепери. — Ужасно. Всъщност не. Просто безсмислено. Не намерих нищо там. Беше като да се върнеш обратно в юношеските си години.

— Да — съгласи се той. Дотук с Пърки Пат.

— Барни — каза тя тихо, — трябва да намеря нещо друго, и то скоро. Можеш ли да ми помогнеш? Изглеждаш умен, зрял и опитен. „Пренасянето“ няма да ми помогне... Чю-Зет не може да е по-добър, защото нещо в мен се бунтува и не мога да го опитам... разбираш ли? Да, разбираш, усещам го. По дяволите, ти не опита наркотика дори веднъж, така че трябва да ме разбираш. — Тя стисна ръката му и се притисна плътно до него в тъмнината. — Знам и нещо друго, Барни. *На тях също им е омръзнало.* Единственото, което правеха, докато

бяха в тези кукли — докато бяхме в тези кукли, — беше да се карат. Не изпитаха никакво удоволствие, нито за миг.

— Боже мой! — възкликна той.

Тя освети с фенера пътя пред тях и каза:

— Това е срамно. Иска ми се да не бяха постъпили така. Беше ме срам повече за тях, отколкото за...

Ан млъкна. Вървяха известно време в тишина, после изведнъж тя отново се обади:

— Промених се, Барни. Усещам го. Иска ми се да седна тук — където и да сме. Ти и аз в тъмнината. А после... знаеш какво. Не е нужно да го казвам, нали?

— Не — съгласи се той. — Но това е нещо, за което после може да съжаляваш. А също и аз — заради твоята реакция.

— Може би ще се помоля — каза Ан. — Не е лесно да се молиш — трябва да знаеш как да го направиш. Не се молиш за себе си, а за другите — ние наричаме това застъпническа молитва. И се молиш не на Бог, Който е някъде там горе, в небесата... а на Светия Дух, той е нещо друго, той е Закрилникът... Чел ли си някога свети Павел?

— Кой Павел?

— От Новия завет. Например посланията му до коринтяните или до римляните... знаеш. Павел казва, че нашият враг е смъртта. Последният ни враг, затова, предполагам, и главният. Както казва Павел, всички ние сме отровени, не само телата ни, но и душите ни. И телата, и душите ни трябва да умрат и тогава можем да се родим отново, в нови тела — не от плът, но неунищожими. Разбираш ли? Знаеш ли, когато бях Пърки Пат, преди съвсем малко... Имах странното усещане, че бях... Глупаво е да говоря за това или да го вярвам, но аз...

— Ти усети нещо подобно — довърши изречението вместо нея Барни. — Но ти го очакваше. Ти знаеше за приликата, спомена го на кораба.

„Много други също са забелязали това“ — помисли си той.

— Да — съгласи се Ан. — Но не си давах сметка, че...

Тя се обърна към него. Той едва различаваше очертанията ѝ в тъмнината.

— „Пренасянето“ е само намек за това, което ни чака отвъд смъртта. Значи е изкушение. Ако не беше тази ужасна кукла, тази

Пърки Пат...

— Чю-Зет — обади се Барни.

— Точно за това си мислех. Ако е вярно това, което казва свети Павел — че смъртният човек получава безсмъртна душа... Аз не бих могла да се удържа, Барни. Трябва да опитам Чю-Зет. Не мога да чакам до края на живота си... Могат да минат петдесет години живот тук, на Марс — половин век! — Тя се разтрепери. — Защо да чакам, ако мога да получа това *сега*?

— Последният човек, с когото говорих на Земята — каза Барни, — беше опитал Чю-Зет и каза, че това е било най-ужасното му преживяване.

Тя се сепна.

— Защо?

— Оказал се във властта на някого или нещо, в което разпознал абсолютното зло, и то го ужасило. Той осъзнаваше, че е имал невероятен късмет заедно е успял да се измъкне.

— Барни, защо си на Марс? — попита тя. — Само не ми казвай, че е заради повиквателната. Умен човек като теб би могъл да отиде на психиатър...

— На Марс съм, защото направих грешка — отвърна той.

„По твоята терминология — помисли си той — може да се каже, че извърших грях. А също и по моята терминология.“

— Наранил си някого, така ли? — попита тя.

Той сви рамене.

— И сега ще си тук до края на живота си — каза Ан. — Барни, можеш ли да ми намериш Чю-Зет?

— Съвсем скоро. — Той беше сигурен, че в много близко бъдеще ще попадне на някой от дилърите на Елдрич. Сложи ръка на рамото ѝ и каза: — Но и ти ще можеш да го намериш сама също толкова лесно.

Тя се притисна към него, докато вървяха, и той я прегърна. Тя не се отдръпна, даже въздъхна с облекчение.

— Барни, искам да ти покажа нещо. Брошура, която ми даде един човек от моята землянка. Каза, че онзи ден са им хвърлили отгоре пяла пачка. Хората от „Чю-Зет“.

Тя се порови из джобовете на костюма си и скоро той видя в светлината на фенера сгънат лист хартия.

— Прочети го. Ще разбереш защо се чувствам така във връзка с Чю-Зет... И защо за мен това е религиозен проблем.

Той поднесе хартията към светлината и прочете първия ред. С големи черни букви беше написано:

БОГ ОБЕЩАВА ВЕЧЕН ЖИВОТ,
НИЕ ГО ДОСТАВЯМЕ.

— Разбираш ли? — попита Ан.

— Разбирам. — Той дори не си направи труда да чете останалия текст на листа. Сгъна хартията на две и я върна на Ан. Почувства тежест в гърдите. — Хубав лозунг.

— Това е истина.

— Не е голяма лъжа — отвърна Барни, — но замества голямата истина.

„Кое е по-лошото? — запита се той. — Трудно е да се каже.“

В идеалния случай Палмър Елдрич би трябвало да се просне мъртъв заради богохулството в брошурата, но очевидно на това не можеше да се разчита.

„Злото, въплътено в някакъв пришълец от системата Проксима, ни предлага нещо, за което се молим от две хиляди години — продължи размислите си Барни. — А защо сме толкова сигурни, че това е толкова лошо? Трудно е да се каже защо, но безспорно е така. Тъй като то означава да станеш роб на Елдрич, както се случи с Лео. Елдрич ще остане завинаги с нас, ще проникне в живота ни. А Този, който се грижеше за нас в миналото, просто ще седи безучастен.

Всеки път, когато се «пренасяме», ние ще виждаме не Бог, а Палмър Елдрич“.

— А ако Чю-Зет не оправдае очакванията ти? — попита на глас той.

— Не казвай това.

— Ако Палмър Елдрич не оправдае очакванията ти, тогава може би... — Той млъкна. Защото бяха стигнали до „Флекс Бек Спит“. Лампата на входа светеше слабо в марсианския мрак. — Вече си вкъщи.

Не му се искаше да я пуска. Притисна момичето към себе си, сложил ръка на рамото ѝ, и си помисли за това, което беше казал на съжителите си за нея.

— Върни се с мен в „Чикън Покс Проспектс“ — каза той. — Там ще можем да се оженим законно.

Ан го погледна недоверчиво и започна да се смее.

— Това „не“ ли означава? — попита той с безжизнен глас.

— Какво означава „Чикън Покс Проспектс“? — попита тя. — А, разбирам. Това е кодовото наименование на твоята земянка. Извинявай, Барни, не исках да ти се надсмивам. Обаче отговорът ми, разбира се, е „не“.

Тя се отдръпна от него и отвори вратата на земянката. После остави фенера си на земята, пристъпи към него и протегна ръце.

— Искам да ме любиш — каза тя.

— Не тук. Прекалено близо е до входа. — Той изглеждаше уплашен.

— Където искаш. Отведи ме където искаш. — Тя го прегърна през врата. — Веднага. Не чакай.

Той я послуша.

Вдигна я на ръце и я понесе по-надалече от земянката.

— Господи! — възкликна тя, когато той я положи върху пясъка. После изохка, вероятно от неочаквания студ, който се нахвърли върху тях след събличането на костюмите им. Но тези костюми всъщност бяха пречката за истинската топлина.

„Един от законите на термодинамиката — помисли си Барни. — Обменът на топлина. Молекулите, които преминават от мен към нея и обратно, смесват се... ентропия? Не съвсем.“

— О, Господи — каза тя в тъмнината.

— Причинявам ли ти болка?

— Не. Извинявай. Продължавай.

Гърбът му се вдърви от студ. Струваше му се, че този студ се излъчва от черното небе. Барни се опитваше да не му обръща внимание, но постоянно си мислеше за одеяло, дебело вълнено одеяло... странно, да мислиш такива неща в подобен момент. Той мечтаеше за мекотата на одеялото и за драскането на влакната по гърба, за тежестта му. Искаше всичко това вместо студения, разреден въздух, заради който дишаше тежко, сякаш актът вече бе свършил.

— Хей, умираш ли? — попита Ан.

— Просто не мога да дишам. Този въздух...

— Горкичкият. Горкичкият... О, Боже! Забравих името ти.

— По дяволите, направо чудесно!

— Барни!

Той я стисна здраво.

— Не! Не спирай! — Тя изви гърба си. Зъбите ѝ изтракаха.

— Нямах намерение да спирам.

— Ооо!

Той се засмя.

— Моля те, не ми се смей.

— Нямах предвид нищо лошо.

Настъпи дълга тишина.

— Уф! — възкликна Ан най-накрая и подскочи, сякаш ѝ бяха направили електрошок. Лежеше бледа, гола и тържествуваща, цялата беше негова. У него се появи асоциацията за нервната система на жаба, възбудена с електрически импулси. Жертва на обстоятелствата, която не се съпротивлява по никакъв начин. Похотлива и готова на всичко. Очаквала това от много отдавна.

— Всичко ли е наред?

— Да — отвърна тя. — Да, Барни. Определено се чувствам много добре. Да!

По-късно, когато крачеше самотен към землянката си, той си помисли: „Може би върша работата на Палмър Елдрич. Пречупвам я, деморализирам я... като че ли вече не е деморализирана. Като че ли с всички нас не е така.“

Изведнъж някой му препречи пътя.

Барни се спря и напипа в джоба си оръжието, което му бяха дали. Освен страховития чакал с телепатични способности тук можеха да се срещнат — особено нощем — и други зли същества, които жият и хапят. Той включи внимателно фенера, очаквайки нещо странно и многоръко със слузеста кожа. Вместо това видя паркиран кораб — малък, лек и бърз. Дюзите му още димяха, така че очевидно току-що се беше приземил. И явно бе кацнал с изгасени двигатели, защото Барни не беше чул никакъв шум.

От кораба се показва някакъв човек, включи фенера си, видя Барни Майерсън и се изкашля:

— Аз съм Алън Фейн. Търсих ви навсякъде. Лео иска да поддържа връзка с вас чрез мен. Ще ви изпращам кодирана информация по време на моите предавания. Ето кодовата ви книга. — Фейн подаде на Барни малко томче. — Знаете кой съм аз, нали?

— Радиоводещ — отвърна Барни. Нощната среща на сред марсианската равнина с човека от сателита на „П. П. Макети“ му изглеждаше нереална. — Благодаря — добави той, вземайки кодовата книга. — И какво да правя — да записвам какво говорите и после да се крия някъде, за да го декодирам?

— Ще имате собствен телевизор в стаята си в землянката. Уредихме това на основание, че сте новак на Марс и се нуждаете...

— Добре — кимна Барни.

— Значи вече си имате момиче? — попита Фейн. — Моля да ме извините, че използвах инфрачервен прожектор, но...

— Не сте извинен.

— Ще се убедите, че на Марс е трудно подобни неща да останат тайна. Тук е като малък град и всички колонисти копнеят за новини, особено скандални. Аз от своя страна трябва да знам всичко, защото такава ми е работата — постоянно да предавам новините... Естествено, има много неща, които не мога да казвам. Кое е момичето?

— Не знам — каза Барни саркастично. — Беше тъмно, не можах да я видя добре.

Той понечи да заобиколи кораба, за да си тръгне.

— Почакайте. Трябва да научите още нещо. В този район вече работи дилър на Чю-Зет и по нашите изчисления ще се появи във вашата землянка възможно най-рано утре сутринта. Бъдете готов. Погрижете се да купите стоката в присъствието на свидетели. Те трябва да видят как извършвате сделката, а също така да свидетелстват после, че сте взели именно Чю-Зет. Разбрахте ли? И опитайте да вземете от дилъра гаранция, че препаратът не е вреден. Устна гаранция, разбира се. Постарайте се сам да ви предложи продукта си. *Не го питайте* вие. Разбрахте ли?

— А какво ще получа в замяна на това? — попита Барни.

— Моля?

— Лео не си направи труда да ми обясни...

— А, да. Ще ви кажа — прошепна Фран. — Ще ви измъкнем от Марс. Това ще бъде нашето заплащане.

Барни помълча малко и попита:

— Наистина ли?

— Разбира се, няма да бъде по законен път. Само ООН може да ви върне законно на Тера, но това няма да се случи. Някоя нощ просто ще ви вземем и ще ви откараме в „Хралупата на Мечо Пух“.

— И ще си остана там.

— Поне докато хирурзите на Лео не променят лицето ви, пръстовите отпечатащи на ръцете и краката и структурата на мозъчните вълни. Когато бъде създадена новата ви самоличност, вероятно ще се върнете на старата си работа в „П. П. Макети“. Доколкото знам, вие бяхте техният човек в Ню-Йорк. След две-две и половина години отново ще бъдете там. Така че не губете надежда.

— А може би не искам това — каза Барни.

— Какво? Разбира се, че го искате. Всеки колонист иска...

— Ще го обмисля и ще ви уведомя — каза Барни. — Но е възможно да поискам нещо друго.

Мислеше си за Ан. Да се върне на Тера и отново да върши старата си работа, може би дори заедно с Рони Фюгейт... Някъде дълбоко в себе си той чувстваше, че тази перспектива съвсем не е толкова привлекателна, колкото изглежда. Марс или чувствата му към Ан Хоторн го бяха променили. Чудеше се точно кое от двете му е повлияло. „Вероятно и двете — помисли си той. — Освен това аз дойдох тук доброволно. Никога няма да си позволя да забравя това.“

— Някои от обстоятелствата са ми известни, мистър Майерсън — каза Алън Фейн. — Правите това, за да изкупите вината си, нали?

— И вие също ли? — попита учудено Барни. Изглежда, религиозните наклонности тук се бяха разпространили навсякъде.

— Може и да не ви харесва думата — каза Фейн, — но тя е най-подходяща. Чуйте, Майерсън, преди да дойде време да ви вземем в „Хралупата на Мечо Пух“, ще сте изкупили вината си. Има нещо, което още не знаете. Вижте това.

Без да бърза, той извади от джоба си малка пластмасова ампула.

Барни застина.

— Какво е това? — попита той.

— Вашата болест. Лео е убеден, от съветите на юристите, че не е достатъчно просто да кажете пред съда, че сте били увреден. Те ще искат да ви изследват задълбочено.

— Кажете ми какво точно е това нещо.

— Епилепсия, Майерсън. Кю-формата, чийто произход никой не е способен да определи със сигурност. Водят се спорове дали е свързана с психични нарушения или се дължи на органични увреждания на мозъка, които не могат да се открият на ЕЕГ-тата.

— А какви са симптомите?

— Ужасно неприятни — каза Фейн и добави: — Съжалявам.

— Разбирам — промърмори Барни. — И колко дълго ще боледувам?

— Ще можем да ви дадем противоотрова след края на процеса, но не по-рано. Най-много година. Сега разбирате какво имам предвид, като казвам, че напълно ще сте изкупили вината си пред Лео. Ако кажете, че тази болест е страничен ефект от употребата на Чю-Зет, ние ще можем...

— Разбира се — каза Барни. — Епилепсията е една от най-плашещите думи. Както ракът навремето. Хората изпитват ирационален страх от нея, защото знаят, че могат да се разболеят във всеки момент, без нищо да подсказва какво ще се случи.

— Особено най-новата кю-форма. По дяволите, дори не съществува теория, която да обяснява появата ѝ. Най-важното е, че кю-мутацията не предизвиква органични промени в мозъка, значи ще можем да ви излекуваме. Вземете ампулата, тя съдържа токсин с действие, подобно на това на метразола. Но за разлика от метразола той предизвиква периодични пристъпи, по време на които се променя ЕЕГ-то. Това ще продължи, докато не го неутрализираме, което смятаме да направим, както вече ви казах.

— Анализът на кръвта няма ли да го открие?

— Ще открие присъствието на *някакъв* токсин, а ние искаме точно това. Защото ще представим документите с резултатите от вашите неотдавнашни медицински и психиатрични прегледи. И ще докажем, че когато сте дошли на Марс, не сте имали кю-формата на епилепсията, нито пък токсини в кръвта. И по такъв начин Лео — с ваша помощ — ще може да твърди, че присъствието на токсина в кръвта е страничен ефект от употребата на Чю-Зет.

— И дори да загубя делото... — каза Барни.

— ...Продажбите на Чю-Зет страшно ще намалееят. Въпреки всичко повечето колонисти се страхуват, че „пренасящите“ наркотици са вредни за здравето при продължителна употреба. Токсинът в тази ампула се среща относително рядко. Лео го е придобил по тясно специализирани канали. Мисля, че произлиза от Йо. Един известен лекар...

— Вили Денкмал — прекъсна го Барни.

Фейн сви рамене.

— Възможно е. Така или иначе ампулата е в ръцете ви. Глътнете токсина веднага щом опитате Чю-Зет. Постарайте се първият припадък да бъде в присъствието на останалите. Гледайте да не сте сам навън, докато работите по градината или копаете с автоматичната земекопачка. Веднага щом получите първия пристъп, се обадете по видеофона и поискайте медицинска помощ от ООН. Нека ви изследват незаинтересовани доктори, не търсете личния си лекар.

— Вероятно няма да е лошо, ако лекарите от ООН ми направят ЕЕГ по време на някой от пристъпите — каза Барни.

— Абсолютно. Затова се опитайте да попаднете в някоя от болниците на ООН — те са само три на Марс. Ще можете да представите добри причини за това, защото... — Фейн се поколеба. — Честно казано, пристъпите, предизвикани от този токсин, ще бъдат съпроводени от стремеж към разрушение, насочен както към останалите, така и към самия вас. Технически всичко ще започва с истерия с различни степени на агресия и ще приключва с частична или пълна загуба на съзнанието. От самото начало ще е ясно какво става с вас, защото — поне така ми казаха — ще го има и типичният стадий на конвулсии на мускулите, а после — ритмични гърчове, последвани от отпускане на мускулите. А накрая — кома.

— С други думи — класическата форма на епилепсия с гърчове.

— Плаши ли ви това?

— Не знам дали отговорът на този въпрос има някакво значение. Аз дължа нещо на Лео, той знае това, вие — също. Колкото и да не ми харесва думата „изкупление“, мисля, че тя е най-подходящата за случая.

Зачуди се как ли тази изкуствено предизвикана болест ще повлияе на връзката му с Ан. Вероятно това щеше да е краят. Така че

той наистина жертваше много заради Лео Бълеро. Но и Лео щеше да направи много за него — прибирането му от Марс не беше маловажен фактор.

— Смятаме, че е много вероятно да се опитат да ви убият, когато поискате адвокат — каза Фейн. — Всъщност те ще...

— А сега бих искал да се върна в землянката си — каза Барни, готвейки се да тръгне. — Става ли?

— Чудесно. Свиквайте с местните условия. Но позволете ми да ви дам един съвет относно онова момиче. Законът на Доберман — помните ли, той беше първият, който се ожени и разведе на Марс — гласи, че колкото по-голяма е емоционалната привързаност между двама души на тази проклетата планета, толкова повече се влошава връзката им. Давам ви най-много две седмици, и то не защото ще се разболеете, а защото това е стандартният срок. ООН окуражава подобно развитие на нещата, защото то води до повече деца и до увеличаването на населението на колонията. Схващате ли?

— ООН може и да не одобри връзката ми с нея — отвърна Барни, — защото тя се основава на малко по-различни принципи от тези, които описахте.

— Не е така — каза спокойно Фейн. — Може да ви се струва, че е, но аз наблюдавам планетата ден и нощ. Просто констатирам факта, не ви критикувам. Честно казано, вие сте ми симпатичен.

— Благодаря — каза Барни и продължи към землянката си, осветявайки пътя си с фенера. Висящият на врата му сигнализатор, който го предупреждаваше, когато се приближава — и което бе още по-важно, когато *не се* приближава — към землянката, зазвуча по-силно. Звукът наподобяваше квакането на жаби в езеро.

„Ще изгълтам токсина — помисли си той. — И ще съдя тези мръсници заради Лео. Защото съм му длъжен. Но няма да се върна на Земята. Ако не успея да се справя тук, няма да успея никъде. Надявам се, че ще мога да живея с Ан Хоторн или с някоя друга по закона на Доберман, както предсказа Фейн. Във всеки случай «обетованата земя» е тук, на тази мизерна планета.

Утре ще започна да чистя пясъка от мястото, където ще бъде зеленчуковата ми градина. Това ще бъде първата крачка.“

10.

На следващия ден Норм Шайн и Тод Морис прекараха ранните утринни часове с Барни, учейки го да работи с булдозера, земекопачката и останалите машини, които бяха в различни стадии на разпадане. По-голямата част от машините, подобно на старите котараци, можеха да бъдат накарани да направят още едно усилие. Обаче резултатите не бяха особено задоволителни — те прекалено дълго не бяха използвани.

Към обяд Барни вече беше доста уморен. Затова реши да прекъсне за малко и докато си почиваше в сянката на огромния ръждясал трактор, изяде студения обяд и изпи чаша топличък чай от термоса, който Фран Шайн беше така любезна да му донесе.

Долу, в землянката, останалите колонисти се занимаваха с обичайните си дела, които изобщо не го интересуваха.

Барни виждаше навсякъде около себе си техните изоставени, залинели градини и се зачуди дали скоро и той няма да забрави за своята. Може би всеки нов колонист започваше по този начин, с всички сили, а после апатията и безсилието го завладяваха? Но толкова безнадеждно ли беше всичко? Всъщност не.

„Въпросът е в отношението — реши той. — И ние — всички ние, които сме работили за «П. П. Макети» — съдействахме охотно за това. Ние им давахме изход — лесен и безболезнен. А сега се появи Палмър Елдрич, за да сложи край на този процес. Ние самите му постлахме пътя, включително и аз, и сега какво? Има ли някакъв начин да изкупя вината си, както се изрази Фейн?“

Към него се приближи Хелън Морис и попита бодро:

— Как върви работата? — Тя седна и отвори дебел каталог за семена с големия символ на ООН върху корицата. — Виж, те доставят *безплатно* всички семена, които могат да виреят тук, включително и ряпа. Но тук живее малко, подобно на мишка зверче, което късно през нощта излиза на повърхността. То изяжда всичко. Ще ти се наложи да заложиш самоходни капани.

— Добре — съгласи се Барни.

— Преследването на марсианска мишка от такъв капан из пустинята е впечатляващо зрелище. Господи, толкова са бързи. И мишките, и капаните. За да е по-интересно, можеш да участваш в залагания. Аз обикновено залагам на капаните. Възхищавам им се.

— Мисля, че сигурно и аз ще залагам на капаните.

„Аз изпитвам голямо уважение към капаните — помисли си той. — Или иначе казано, ситуацията, в която никой от вратите не е изход. Без значение какво е написано на тях.“

— ООН също така ще ти представи безплатно и два робота. За срок от шест месеца. Така че по-добре планирай предварително как ще ги използваш. Най-добре е да прокопаеш с тяхна помощ напоителни канали. Нашите вече не стават за нищо. Понякога каналите трябва да бъдат дълги двеста мили, че и повече. Или можеш да сключиш сделка...

— Никакви сделки — отсече Барни.

— Но това са наистина добри сделки. Можеш да намериш някой от обитателите на най-близките земянки, който е започнал да копае напоителен канал и го е изоставил. Купуваш го и го довършваш. Онова момиче от „Флекс Бек Спит“ ще дойде ли да живее тук с теб? — Тя го погледна с любопитство.

Барни не отговори. Гледаше в черното марсианско небе, осеяно със звезди дори денем. Над тях кръжеше кораб. Дилърът на Чю-Зет? Значи беше дошъл моментът, в който щеше да му се наложи да отрови себе си, за да спаси монопола на разрастващата се междупланетна империя, от която сега не получаваше никаква облага.

„Учудващо е колко силен може да бъде стремежът ни към самоунищожение“ — помисли си той.

Хелън Морис видя кораба и каза:

— Имаме си гости. Но това не е кораб на ООН. — Тя веднага тръгна към земянката. — Отивам да им кажа.

Барни пхна ръка в левия джоб на палтото си и докосна скритата дълбоко във вътрешността капсула. „Мога ли наистина да направя това? — запита се той. Изглеждаше невъзможно. Нищо в неговото минало не можеше да обясни подобна постъпка. — Може би от отчаяние, че загубих всичко.“

Но не го мислеше наистина. Причината беше в нещо друго.

Докато корабът се приземяваше върху пясъчната равнина наблизно, Барни разсъждаваше: „Може би по този начин искам да предупредя Ан за опасността от Чю-Зет. Въпреки че прибягвам до измама. Защото ако погълна токсина, *тя няма да опита Чю-Зет.*“ Предчувстваше, че е прав. И това му беше достатъчно.

От кораба излезе Палмър Елдрич.

Всеки би го познал — след катастрофата му на Плутон всички домашни вестници постоянно публикуваха негови фотографии. Естествено, снимките бяха отпреди десет години, но Елдрич си беше почти същият. Прошарен и отслабнал, висок над шест фута, той крачеше необичайно бързо, размахвайки ръце. И това беше опустошено и мършаво лице. „Като че ли всичките му мазнини са изсмукани“ — помисли си Барни. Сякаш Елдрич в своята ненаситност сам изяждаше енергийните ресурси на тялото си. Имаше огромни стоманени зъби, които му бяха имплантирани преди заминаването му за Проксима от чешки зъбен хирург. Тези зъби бяха съединени с челюстта и щяха да му служат до края на живота му. Дясната му ръка беше изкуствена. Беше загубил истинската си преди двамаст години, при ловен инцидент на Калисто. Новата ръка, естествено, беше по-добра, защото позволяваше да се използват различни видове изкуствени китки. В момента Елдрич използваше петопръста хуманоидна ръка. Ако не беше металният ѝ блясък, би могла да мине за истинска.

Освен това той беше сляп. Или поне щеше да бъде, ако не носеше протези, за които беше платил цена, която само той можеше и беше поискал да плати. Бяха направени от бразилски очни лекари точно преди отпътуването му за Проксима. Изработката беше великолепна. Протезите, поставени в очните кухини, нямаха зеници и бяха неподвижни. Панорамният обзор се осигуряваше от две хоризонтално разположени широкоъгълни лещи. Елдрич не беше загубил очите си при нещастен случай. В Чикаго някакви неизвестни хора бяха залели лицето му с киселина по неизвестни причини... Или поне неизвестни за широката публика. Елдрич със сигурност знаеше за какво става въпрос. Но нищо не каза, на никого не се оплака, вместо това веднага отиде при онзи екип от бразилски очни лекари. Хоризонтално разположените изкуствени очи изглежда му харесваха — почти веднага след операцията той се появи на тържеството по

случай откриването на новата опера „Сейнт Джордж“ в щата Юта и без никакво притеснение се смеси с подобните на него. Дори сега, десет години по-късно, тези операции бяха рядкост и Барни за пръв път виждаше широкогълните очи на Дженсън. Те и изкуствената ръка го впечатлиха повече, отколкото бе очаквал... Или може би нещо друго около Елдрич го караше да се чувства така?

— Мистър Майерсън — каза Палмър Елдрич и се усмихна. Стоманените му зъби блеснаха под студената, бледа светлина на марсианското слънце. Той протегна ръка и Барни машинално направи същото.

„Гласът ти... — помисли си Барни. — Идва от друго място, а не от...“ Той примигна. Фигурата на Палмър Елдрич се оказа нематериална, прозрачна. Барни можеше да види пейзажа зад нея. Това бе някакъв вид изкуствено предизвикана илюзия. Барни осъзна иронията на случващото се: този човек и без това беше в голяма степен изкуствен, а сега се беше лишил и от тялото си от плът и кръв. „Нима именно това се е върнало от Проксима? — запита се Барни. — Ако е така, то Хепбърн-Гилбърт е бил заблуден — то не е човешко същество. Както и да го погледнеш.“

— Аз съм все още в кораба — каза Палмър Елдрич. Гласът му се носеше от високоговорител, монтиран на обвивката на кораба. — Обикновена предпазливост, тъй като сте служител на Лео Бълеро.

Призрачната ръка докосна Барни и той почувства как го обхваща пронизващ студ — чисто психологическа реакция, тъй като нямаше нито една причина за подобно усещане.

— Бивш служител — каза Барни.

Зад гърба му от земянката излязоха останалите — семействата Шайн, Морис и Риган. Те се струпаха като изплашени деца, тъй като до един бяха разпознали прозрачния мъж, застанал срещу Барни.

— Какво става? — попита неспокойно Норм Шайн. — Това е видение. Тази работа не ми харесва.

Той се спря до Барни и добави:

— Ние живеем в пустинята, Майерсън. Постоянно виждаме миражи — кораби, посетители и свръхестествени форми на живот. Това е един от тях — този тип не е тук, нито пък корабът му.

— Те вероятно са на шестстотин мили оттук — добави Тод Морис. — Това е оптичен феномен. Ще свикнеш.

— Но вие ме чувате — отбеляза Палмър Елдрич. Високоговорителят звучеше гръмогласно, думите ехтяха в далечината. — Наистина съм тук и имам да върша работа с вас. Кой е главният в тази земянка?

— Аз — каза Норм Шайн.

— Ето визитката ми. — Елдрич протегна малка бяла картичка и Норм Шайн машинално понечи да я вземе. Картичката премина през пръстите му и падна върху пясъка. Елдрич се усмихна. Усмивката му беше студена и празна и сякаш всичко наоколо се отдръпна от мъжа, дори разреденият въздух. — Погледнете я.

Норм се наведе и изучи визитката.

— Точно така — каза Елдрич. — Дойдох, за да подпиша договор с вашата група. За доставянето на...

— Спестете си речта за това, че доставяте онова, което Бог само обещава — прекъсна го Норм Шайн. — Кажете ни само каква е цената.

— Около една десета от стойността на продукцията на конкуренцията. И има много по-голяма ефективност — няма да се нуждаете дори от макети.

Елдрич като че ли говореше предимно на Барни, но заради изкуствените му очи не беше възможно да се определи накъде гледа.

— Как ви се струва Марс, мистър Майерсън?

— Страшно весело е тук — отвърна Барни.

— Снощи, когато Алън Фейн долетя от глупавия си сателит, за да се види с вас... за какво си говорихте? — попита Елдрич.

— По работа — отвърна Барни рязко.

Той се опитваше да мисли бързо, но явно не успяваше. От високоговорителя вече долиташе следващия въпрос:

— Така че вие все още работите за Лео. Всъщност, идването ви тук е организирано специално, и то точно преди да започнем да разпространяваме Чю-Зет. Защо? Имате някаква идея как да ни спрете? Във вашия багаж нямаше никакви пропагандни материали, никакви брошури, само обикновени книги. Може би се готвите да пускате слухове? Устна пропаганда. Какво представлява Чю-Зет, мистър Майерсън? Опасен ли е при редовна употреба?

— Не знам. Чакам момента, в който ще го опитам. И ще разбера.

— Ние всички чакаме този момент — каза Фран Шайн. Тя държеше купчина трюфелови кожи, готова да плати незабавно. —

Можете ли да ни продадете Чю-Зет още сега, или ще трябва да чакаме още?

— Мога да ви продам Чю-Зет още сега — каза Елдрич.

Люкът на кораба се отвори с трясък. От него изскочи самоходна количка, която се понесе бързо към тях. Тя спря на около ярд и от нея в краката им изпадна кашон, опакован в познатата кафява хартия. Норм Шайн се наведе и го вдигна. *Това* не беше фантом и той внимателно го разопакова.

— Чю-Зет — възкликна Мери Риган слисано. — О, колко е много! Колко струва, мистър Елдрич?

— Общо пет кожи — отвърна Елдрич.

От автоматата излезе малко чекмедже, с размер точно колкото да побере кожата.

След кратка препирня колонистите достигнаха до съгласие. Петте кожи бяха сложени в чекмеджето, което веднага се затвори. Автоматът се обърна и веднага се прибра обратно в кораба. Палмър Елдрич — безтелесен, белокопос и огромен, остана на мястото си. „Изглежда всичко това го забавлява — помисли си Барни. — Елдрич не се вълнува от тайните планове на Лео Бълеро. Смята се за неуязвим.“

Тези мисли го потиснаха и той тръгна самотен към малкото парче изчистена земя, където евентуално щеше да бъде градината му. Обърна гръб на колонистите и Елдрич и включи автоматичната земекопачка, която започна да бръмчи и треци, поглъщайки пясъка с голяма трудност. Барни се зачуди докога ли ще работи машината. И по какъв начин могат да се намерят резервни части тук, на Марс. Може би нямаше резервни части и колонистите се отказваха да се занимават с повредените автомати?

Зад гърба му се чу гласът на Палмър Елдрич:

— А сега, мистър Майерсън, можете да си дъвчете до края на живота ви.

Барни неволно се обърна, защото това вече не беше фантом. Палмър Елдрич най-накрая беше излязъл от кораба.

— Точно така — отвърна Барни. — И нищо не може да ми достави по-голямо удоволствие.

Той продължи да се опитва да поправи земекопачката. След малко се обърна и попита Елдрич:

— Къде трябва да се отиде на Марс, за да ти поправят техниката? ООН грижат ли се за тези неща?

— Откъде да знам? — отвърна Елдрич.

Една част от автоматичната земекопачка се откъсна и остана в ръцете на Барни. Той я подържа, преценявайки теглото ѝ. Частта приличаше на метална отливка и беше тежка. Барни си помисли: „Бих могъл да го убия с това. Точно тук, в този момент. Дали това ще е задоволителен изход от ситуацията? Никакъв токсин, предизвикващ тежка форма на епилепсия, никакви съдебни процеси... Но ще последва отплата. Ще надживее Елдрич само с няколко часа.

Но не си ли струва въпреки това?“

Той се обърна. И тогава събитията се развиха толкова бързо, че той дори не беше сигурен дали е видял какво точно се е случило. От паркирания кораб излетя лазерен лъч и Барни усети силен тласък, тъй като лъчът бе уцелил металната част в ръцете му. В същия момент Палмър Елдрич отскочи ловко назад с наподобяващо на танц движение, политайки нагоре като балон при слабата марсианска гравитация. Барни не повярва на очите си — Елдрич летеше, оголил стоманените си зъби и размахващ изкуствената си ръка, а тялото му бавно се въртеше. После се понесе към кораба, сякаш го теглеха с невидима нишка, и изчезна вътре. Чу се звукът от затварящия се люк и той вече беше вътре — на сигурно място.

— Защо той направи това? — попита Норм Шайн, изпълнен с любопитство. — Какво се случи, за Бога?

Барни не отговори. Треперещите му ръце изпуснаха останките от парчето метал на земята. Щом докоснаха почвата, те се разпаднаха на прах.

— Елдрич и Майерсън имаха някакъв спор — каза Тод Морис. — И явно не можах да се разбера.

— Във всеки случай си имаме Чю-Зет — каза Норм. — Майерсън, в бъдеще по-добре стой далече от Палмър Елдрич. Нека аз да уреждам сделките. Ако знаех, че това е защото си служител на Лео Бълеро...

— Бивш служител — прекъсна го Барни машинално и се върна при повредената земекопачка. Първият му опит да убие Палмър Елдрич се оказа неуспешен. Дали някога щеше да има нов шанс?

Всъщност беше ли имал някакъв шанс сега?

Реши, че отговорът и на двата въпроса е „не“.

По-късно същия следобед колонистите от „Чикън Покс Проспектс“ се събраха, за да пробват Чю-Зет заедно. Обстановката беше напрегната и тържествена. Никой не каза нито дума, докато разопаковаха наркотика и си го разпределяха.

— Пфу! — възкликна Фран Шайн с кисела физиономия. — Вкусът му е *отвратителен*.

— Вкусът, голяма работа! — изрече Норм нетърпеливо и сложи парчето в устата си. — Определено си права. Има вкус на изгнили гъби.

Той преглътна храбро и продължи да дъвче. В следващия миг издаде гърлен звук — явно му се повдигаше.

— Да правим това без макет... — каза Хелън Морис. — Къде ли ще се озовем? Просто където и да е? Страх ме е... Заедно ли ще бъдем? Сигурен ли си, Норм?

— Кого го е грижа? — попита Сам Риган, дъвчейки.

— Погледнете ме — каза Барни Майерсън.

Те го погледнаха с любопитство. Нещо в тона му ги накара да го послушат.

— Слагам Чю-Зет в устата си — изрече Барни и направи точно каквото беше казал. — Видяхте как го направих, нали?

Започна да дъвче.

— Сега го дъвча.

Сърцето му биеше учестено. „Господи — помисли си той, — ще успея ли да се измъкна от тази история невредим?“

— Да, виждаме те — кимна Тод Морис. — И какво от това? Смяташ да избухнеш, да полетиш нагоре като Елдрич или какво?

Той също беше започнал да дъвче своя дял. Барни видя, че всички дъвчеха, и седмината. Той затвори очи.

Когато ги отвори, видя навеждаща се над него жена.

— Попитах те искаш ли още един „Манхатън“ или не — каза тя. — Защото ако искаш, трябва да взема от охладителя още лед.

— Емили — каза той.

— Да, скъпи — изрече тя язвително. — Всеки път, когато произнесеш името ми по този начин знам, че възнамеряваш да ми

прочетеш още една от своите лекции.

Емили седна на страничната облегалка на дивана срещу Барни и поглади ярката си, ръчно изработена мексиканска пола със синьо-бели ивици, която ѝ беше подарил за Коледа.

— Готова съм — каза тя.

— Никакви лекции — отвърна Барни.

„Наистина ли правя това? — запита се той. — Постоянно изнасям тиради?“ Изправи се замаяно на крака. Виеше му се свят и се хвана за нощната лампа, за да не падне.

Емили го изгледа и каза:

— Как си се нафиркал!

Нафиркал. Не беше чувал тази дума от времето на колежа. Отдавна беше излязла от употреба, но Емили, естествено, я използваше.

— Сега се казва „отрязал си се“ — каза той, колкото се може почленоразделно. — Можеш ли да го запомниш? Отрязал си се.

Той тръгна, залитайки, към кухненския шкаф, където държаха алкохола.

— Отрязал си се — повтори Емили и въздъхна. Изглеждаше тъжна. Той забеляза това и се зачуди каква ли е причината.

— Барни — каза тя, — не пий толкова много, а? Както искаш го наречи — нафиркал, отрязал, едно и също е. Мисля, че аз съм виновна. Пиеш толкова много, защото съм неподходяща за теб.

Тя потърка за момент дясното си око с кокалчето на пръста си — добре познат, досаден тик.

— Въпросът не е в това, че си неподходяща — каза той. — Просто имам високи критерии.

„Научили са ме да очаквам прекалено много от останалите — помисли си той. — Да очаквам, че те ще са толкова почтени и решителни, колкото съм и аз, а няма да са немарливи и да се ръководят от емоциите си, неспособни на самоконтрол.

Но пък тя е художник. Или поне за такава се води. Бохем. Този начин на живот ѝ е по-близък. Артистичният начин на живот на творците без талант.“

Той се зае да си приготви следващата напитка, този път бърбън със сода, без лед. Приготви я направо в бутилката, игнорирайки чашите.

— Когато си правиш напитката по този начин — каза Емили, — знам, че си ядосан и ще започне скандал. Мразя това.

— Тогава се махни оттук — каза той.

— Да те вземат дяволите! — извика Емили. — Не искам да се махам оттук! Не можеш ли просто — тя направи безпомощен жест — да бъдеш малко по-мил и по-великодушен? Да се научиш да не обръщаш внимание на... — Гласът ѝ заглъхна и тя добави едва чуто: — ...Моите слабости?

— Но аз не мога да не ги забелязвам, колкото и да ми се иска — отвърна той. — Мислиш ли, че искам да живея с човек, който не довежда нито едно от започнатите неща до края? Например, когато... О, по дяволите!

Каква беше ползата от този разговор? Емили така или иначе нямаше да се промени, тя беше чисто и просто неудачница. Нейната представа за добре прекаран ден се свеждаше до излежаване, размотаване, занимания с маслени бои, напомнящи по цвят екскременти, или ровене по цели часове в голямо парче мазна сива глина. А междувременно...

Времето им изтичаше. И целият свят, включително и служителите на мистър Бълеро, особено неговите модни консултанти, израстваха и се развиваха, достигайки разцвета на възможностите си. „Никога няма да стана моден консултант в Ню Йорк — помисли си той. — Винаги ще си остана забутан тук, в Детройт, където не се случва *нищо*, абсолютно *нищо* ново.

Ако можех да заема длъжността моден консултант в Ню Йорк... Животът ми щеше да придобие някакъв смисъл. Щях да бъда щастлив, защото щях да се занимавам с работа, при която да използвам напълно способностите си. Какво друго бих могъл да желая, по дяволите? *Нищо, това е всичко, което искам.*“

— Излизам — каза той на Емили, остави чашата, отиде до шкафа и си взе палтото.

— Ще се върнеш ли преди да си легна? — Тя го изпрати с тъжен вид до вратата на апартамента им в кооперация 11139584 — смятано според отдалечеността от центъра на Ню Йорк — където те живееха вече две години.

— Ще видим — каза той и отвори вратата.

Пред апартамента стоеше някаква фигура — висок белокоос мъж с издадени напред стоманени зъби, неподвижни очи без зеници и блещукаща изкуствена ръка, подаваща се от десния ръкав на дрехата му.

— Здравсти, Майерсън — каза мъжът и се усмихна. Стоманените му зъби проблеснаха.

— Това е Палмър Елдрич — каза Барни на Емили. — Виждала си снимките му в домашните вестници. Онзи изключително известен едър индустриалец.

Естествено, веднага бе разпознал Елдрич.

— Искате да ме видите, така ли? — попита неуверено Барни. Всичко беше много странно, сякаш вече се беше случвало, но по друг начин.

— Може ли да поговоря за малко със съпруга ви? — обърна се Елдрич към Емили с необичайно мек глас. Той направи жест с ръка и Барни излезе от апартамента. Вратата изщрака зад гърба му — Емили послушно я беше затворила. Сега Елдрич имаше мрачен вид. Когато заговори, вече не се усмихваше, нито пък тонът му беше мек:

— Майерсън, вие не използвате времето си рационално. Не правите нищо, само повтаряте миналото. Каква е ползата, че ви продавам Чю-Зет? Вие сте извратен. Никога не съм виждал подобно нещо. Давам ви още десет минути, а после ще ви върна обратно в „Чикън Покс Проспектс“, където ви е мястото. Така че е най-добре да решите страшно бързо какво искате, ако изобщо разбирате нещо.

— Какво, по дяволите, е Чю-Зет? — попита Барни.

Палмър Елдрич вдигна изкуствената си ръка и го бутна със страшна сила. Барни залитна.

— Хей — извика слабо той, опитвайки се да се противопостави на чудовищния натиск. — Какво...

Изведнъж усети, че лежи по гръб. Главата го болеше и кънтеше. Той с усилие отвори очи и се опита да фокусира погледа си върху околната обстановка. Постепенно дойде на себе си и установи, че е облечен с пижама, но не неговата — никога по-рано не я беше виждал. Дали не беше в нечие чуждо жилище, облечен в чужди дрехи? На някой друг човек?

Изпаднал в паника, той огледа леглото и завивките. До него...

Видя непознатата девойка, която спеше и дишаше леко през устата си — имаше разрошена и бяла като памук коса и голи, гладки рамене.

— Закъснявам — каза той с дрезгав, почти неузнаваем глас.

— Не, не късняваш — промърмори момичето, без да отваря очи. — Отпусни се. Можем да стигнем оттук до работата за... — Тя се прозина и отвори очи. — Петнайсет минути.

Усмихна се на Барни. Неговото безпокойство я развесели.

— Винаги казваш това, всяка сутрин. Отиди да направиш кафе. Пиеш ми се кафе.

— Разбира се — каза той и се измъкна изпод завивките.

— Мистър Заек — каза момичето подигравателно. — Толкова си изплашен. Притесняваш се за мен, за работата си... и винаги бързаш за някъде.

— Господи — каза той. — Аз се отказах от всичко.

— От всичко?

— От Емили. — Той погледна към момичето, Рони еди коя си, и към спалнята ѝ. — И сега нямам нищо.

— Ами чудесно — подхвърли тя саркастично. — Може би сега ще ти кажа нещо приятно и ще се почувстваш по-добре.

— И аз направих това именно сега, а не преди години — продължи Барни. — Точно преди Палмър Елдрич да дойде.

— Как би могъл Палмър Елдрич „да дойде“? Той е на легло в болница някъде около Юпитер или Сатурн. ООН го изпрати там веднага щом го извадиха от останките на разбития кораб.

Говореше надменно, но в гласа ѝ се усещаше любопитство.

— Палмър Елдрич току-що беше при мен — каза Барни упорито.

„Трябва да се върна при Емили“ — помисли си той. Изправи се, събра дрехите си и препъвайки се, отиде в банята. Затвори вратата след себе си и бързо се обръсна и се облече. После излезе от банята и каза на момичето, което все още беше в леглото:

— Трябва да тръгвам. Не ми се сърди, дължен съм да го направя.

Излезе без да закусва и се спусна до приземния етаж, излезе от сградата, застана под термозащитния навес и започна да се оглежда за такси.

Таксито — красив, блестящ нов модел — го закара почти мигновено до кооперацията на Емили. Той плати машинално, влезе бързо вътре и след няколко секунди вече се качваше нагоре. Струваше

му се, че времето е спряло, всичко е застинало и го очаква, а той е единственият движещ се обект в един свят на неподвижни предмети.

Стигна до вратата на Емили и натисна звънеца.

Вратата се отвори и се появи някакъв мъж.

— Да?

Човекът беше тъмнокос, сравнително добре изглеждащ, с гъсти вежди и старателно сресана, леко къдрава коса. В ръцете си държеше сутрешния вестник. Зад гърба му се виждаше маса с чиниите от закуската.

— Вие сте... Ричард Хнат — каза Барни.

— Да. — Озадачен, Хнат го оглеждаше внимателно. — Познаваме ли се?

Появи се и Емили. Беше облечена със сив пуловер и зацапани дънки.

— Боже мой, това е Барни — възкликна тя. — Бившият ми мъж. Влизай!

Тя отвори широко вратата и Барни влезе. Емили явно се радваше да го види.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Хнат с равнодушен тон. Понечи да протегне ръка, но се отказа. — Кафе?

— Благодаря — отвърна Барни и седна на един от столовете, пред който нямаше прибори. — Слушай — каза той на Емили. Не можеше да чака, трябваше да ѝ го каже още сега, нищо, че Хнат присъстваше. — Сгрехих, че се разведох с теб. Бих искал да се оженим пак и да живея както преди.

Емили се засмя доволно по начина, който му беше добре познат. Не отговори нищо, а излезе, за да му донесе чаша и чинийка. Барни се зачуди дали изобщо ще му отговори. Тъй като беше мързелива по природа, за нея беше по-лесно просто да се засмее. „Господи“ — помисли си той и впери поглед право пред себе си.

Хнат седна срещу него и каза:

— Ние сме женени. Нима мислите, че само живеем заедно?

Лицето му беше помрачняло, но изглежда все още запазваше самообладание.

— Бракът може да се разтрогне — отвърна Барни, обръщайки се не към Хнат, а към Емили. — Ще се омъжиш ли отново за мен?

Той се изправи и колебливо направи няколко крачки към нея. В този момент тя се обърна и му подаде спокойно чашата и чинийката.

— О, не — каза тя, продължавайки да се усмихва. Гледаше го със съчувствие. Разбираше как се чувства той, знаеше, че не действа импулсивно. Но отговорът си оставаше отрицателен и той знаеше, че винаги ще бъде така. И то не защото тя го беше решила, а защото за нея изобщо не съществуваше реалността, в която живееше той. „Някога я зачеркнах — помисли си Барни. — Зачеркнах я от живота си, прекрасно съзнавайки какво върша — и ето го резултатът. Виждам, че, както се казва, хлябът, хвърлен във водата, се връща обратно, за да ме задуши. Напоеният с вода хляб, който ще заседне в гърлото ми така, че няма да мога нито да го преглътна, нито да го изкарам. И точно това съм заслужил. Аз създадох тази ситуация.“

Той се върна при масата и седна вдървено. Докато тя му сипваше кафе, той гледаше в ръцете ѝ. „Някога те бяха на моята жена — помисли си Барни. — И аз се отказах от тях. Стремеж към саморазрушение. Желаел съм собствената си смърт. Това е единственото възможно задоволително обяснение. Или просто съм бил страшно глупав? Не, глупостта не може да обясни нещо толкова чудовищно, напълно съзнателно...“

— Как вървят нещата при теб, Барни?

— О, просто чудесно, по дяволите!

Гласът му трепереше.

— Чух, че живееш с много симпатично червенокосо момиче — каза Емили. Тя седна на мястото си и продължи да закусва.

— Това е вече минало — отвърна Барни. — Забравено е.

— Тогава с коя? — попита Емили небрежно.

„Тя си бърбри с мен като че ли съм някой стар приятел или съсед от друг апартамент в кооперацията — помисли си той. — Това е лудост! Как може тя... как може... да ме чувства по такъв начин? Невъзможно е. Това е само поза, опитва се да скрие нещо дълбоко в нея.“

— Страхуваш се, че ако се свържеш отново с мен, аз... пак ще те отблъсна — каза той на глас. — Парен каша духа. Но аз няма да го направя. Никога не бих направил отново подобно нещо.

— Съжалявам, че се чувстваш толкова зле, Барни — каза тя със същия небрежен тон. — Консултира ли се с психоаналитик? Някой ми

каза, че те е видял да носиш куфар с психиатър навсякъде със себе си.

— Доктор Смайл — каза той, като си спомни. Вероятно го беше оставил в апартамента на Рони Фюгейт. — Нуждая се от помощ — каза той на Емили. — Има ли някакъв начин...

Барни млъкна. „Може ли да се промени миналото? — запита се той. — Очевидно не. Причините и следствията действат само в една посока и всичко случило се е необратимо. Така че каквото било — било, мога спокойно да си тръгна оттук.“

Барни се изправи на крака.

— Трябва да съм откачил — каза той на Емили и Ричард Хнат. — Съжалявам, още не съм се събудил напълно — тази сутрин съм много дезориентиран. Започна от момента на събуждането ми.

— Защо не изпиете едно кафе? — предложи Хнат. — А може би и нещо по-силно?

Лицето му вече не беше мрачно. И той, както и Емили, беше спокоен и равнодушен.

— Не разбирам — изрече Барни. — Палмър Елдрич ми каза да дойда тук.

А дали наистина беше така? Да, имаше нещо такова, той беше сигурен.

— Това трябваше да ми помогне, така си мислех — каза Барни безпомощно.

Хнат и Емили се спогледаха.

— Елдрич е в болница — подзе Емили. — Някъде...

— Нещо не е наред — каза Барни. — Елдрич трябва да е изгубил контрол над ситуацията. По-добре да го намеря, той ще ми обясни всичко.

Усети, че го обзема остър пристъп на паника.

— Довиждане — успя да каже и тръгна към вратата, опитвайки се да се измъкне колкото се може по-бързо.

— Почакайте — каза Ричард Хнат зад гърба му. Барни се обърна. Емили продължаваше да седи на масата с лека, застинала усмивка върху лицето си, и да пие кафе. От другата страна на масата седеше Хнат, вперил поглед към Барни. Едната ръка на Хнат — тази, с която държеше вилицата — беше изкуствена, и когато той поднесе към устата си парче яйце, Барни видя огромни, издадени напред стоманени зъби. Освен това Хнат беше белокош, с хлътнали бузи и с мъртви очи, и

изглеждаше много по-голям, отколкото преди малко. Сякаш изпълваше цялата стая с присъствието си. Но това все още беше Хнат.

„Не разбирам“ — помисли си Барни и се спря на прага, без да излиза, нито да се връща в апартамента. Правеше точно това, което Хнат беше предложил — чакаше. „Не прилича ли на Палмър Елдрич? — запита се той. — От снимките...“ Да, той имаше изкуствена ръка, стоманени зъби и Дженсънови очи, но не беше Елдрич.

— Няма да е честно, ако не ви кажа — започна да говори Хнат, — че Емили държи на вас много повече, отколкото си личи по думите ѝ. Знам, защото тя ми го е казвала. Много пъти.

Той погледна към Емили.

— Ти си човек с много силно чувство за дълг. Смяташ, че си длъжна да потискаш чувствата, които изпитваш към Барни и го правиш постоянно. Но забрави за дълга си. Не можеш да градиш един брак на такава основа. В него трябва да има повече непринуденост. Дори и ако смяташ, че не е морално... — Той направи неясен жест с ръка... — Е, да го кажем така: *да ме отблъснеш...* Дори и в такъв случай трябва да се изправиш смело лице в лице с чувствата си и да не ги прикриваш със самопожертвователна фасада. Именно по този начин си постъпила с Барни — позволила си му да те напусне, защото си смятала, че е твой дълг да не пречиш на кариерата му. И сега се държиш по същия начин, и отново грешиш. Бъди честна към себе си.

И в този момент, съвсем неочаквано, той се усмихна на Барни и намигна с едното от мъртвите си очи, като със сигнална лампичка.

Сега това беше Палмър Елдрич. Изцяло.

Обаче Емили, изглежда, не забелязваше това. Усмивката ѝ беше посърнала, изглеждаше смутена, разстроена и ядосана, и гневът ѝ нарастваше с всяка изминала секунда.

— Направо ме вбесяваш — каза тя на съпруга си. — *Казах* как се чувствам и не съм лицемерка. И не обичам да ме изкарват такава.

Мъжът, който седеше срещу нея, отвърна:

— Имаш само един живот. И ако искаш да го изживееш с Барни, вместо с мен...

— Не искам. — Тя го изгледа свирепо.

— Тръгвам си — каза Барни и отвори вратата на апартамента. Работата беше безнадеждна.

— Почакайте — каза Палмър Елдрич. Той стана и тръгна след него. — Ще ви изпратя до долу.

Двамата излязоха в коридора и тръгнаха към стълбището.

— Не се предавайте — каза Палмър Елдрич. — Не забравяйте, че това е първият път, в който взимате Чю-Зет. Ще имате и други шансове. В края на краищата, ще се получи.

— Какво, по дяволите, е Чю-Зет? — попита Барни.

Някъде близо до него познат женски глас повтаряше:

— Барни Майерсън. Ела на себе си.

Някой го разтърсваше. Той примижа и се огледа. До него беше клекнала Ан Хоторн, ръката ѝ лежеше върху рамото му.

— Е, как беше? Дойдох тук и отначало не можах да намеря никого, после попаднах на вас — всички седяхте в кръг, напълно безчувствени. Ами ако бях инспектор на ООН?

— Ти ме събуди — каза той на Ан, осъзнавайки какво е направила. Изпитваше огромно съжаление и разочарование. Така или иначе „пренасянето“ беше свършило и нищо не можеше да се направи. Но той изпитваше непреодолимо желание да опита отново, колкото се може по-бързо. Всичко останало беше несъществено, дори момичето, приведено над него и неподвижните му съжителци, налягали по пода.

— Наистина ли беше толкова хубаво? — попита Ан и съчастнически докосна джоба на палтото си. — Той беше и при нашата землянка. Онзи белокос, огромен мъж със странните зъби и очи.

— Елдрич. Или негово изображение.

Ставите го боляха, сякаш с часове беше стоял в неудобна поза. Но когато видя часовника си, установи, че са изминали няколко секунди, най-много минута.

— Елдрич е навсякъде — каза той на Ан. — Дай ми своя Чю-Зет. — Не.

Той сви рамене, опитвайки се да скрие разочарованието си, остро, почти физическо усещане за загуба. Е, Палмър Елдрич щеше да се върне. Той със сигурност знаеше какъв е ефектът от действието на неговия препарат. Вероятно щеше да се върне още същия ден.

— Разкажи ми — помоли Ан.

— Това е илюзорен свят, в който Елдрич заема ключовата позиция на божество — каза Барни. — Той ти дава шанс да извършиш това, което никога не си можел да направиш — пресъздава миналото такова, каквото би трябвало да бъде. Но това е трудно дори за него. Отнема време.

Той млъкна и започна да разтрива челото си.

— Искаш да кажеш, че той не може — и ти не можеш — просто с едно махване на ръката да получиш всичко? Както става в сънищата?

— Преживяването е коренно различно от сънищата.

„Много по-лошо от сън е — помисли си той. — По-скоро прилича на ад. Да, точно такъв трябва да е адът: вечен и неизменен.“ Само дето Елдрич смяташе, че с много търпение и усилия *може да го промени*.

— Ако се върнеш там... — започна Ан.

— „Ако“? — Барни я изгледа. — Аз съм длъжен да се върна. Не успях да постигна нищо този път.

„Може да ми се наложи да се връщам там стотици пъти“ — помисли си той.

— Чуй ме. За Бога, дай ми дозата Чю-Зет, която ти си купила. Знам, че ще успея да я убедя. Елдрич е на моя страна, а той работи по въпроса. Точно сега тя е бясна, предложението ми я завари неподготвена...

Той млъкна, гледайки в Ан Хоторн. „Нещо не е наред — помисли си. — Защото...“

Едната ръка на Ан беше изкуствена. Пръстите от метал и пластмаса бяха само на няколко инча от него и той ги виждаше ясно. А когато вдигна поглед към лицето ѝ, видя пустота, дълбока като космическата бездна, от която беше дошъл Елдрич. Мъртвите очи бяха изпълнени с космическото пространство отвъд познатите, посещавани светове.

— Можеш да получиш повече по-късно — изрече Ан спокойно. — Един сеанс на ден ти е достатъчен. — Тя се усмихна. — Иначе ще ти свършат кожата и няма да можеш да си купуваш Чю-Зет, и какво ще правиш тогава, по дяволите?

Разкошните ѝ стоманени зъби проблеснаха.

Останалите колонисти около него се пробуждаха със стонове и бавно идваха на себе си. Надигаха се, мърморейки си нещо и се опитваха да се ориентират в обстановката. Ан беше изчезнала някъде. Барни успя да се изправи на крака без чужда помощ. „Кафе — помисли си той. — Обзалагам се, че е отишла да направи кафе.“

— Иха! — възкликна Норм Шайн.

— Къде бяхте? — попита Тод Морис. Той се изправи, олюлявайки се и помогна на жена си Хелън да стане. — Аз се върнах в юношеските си години, когато учех в гимназията и беше първата ми среща... първата ми успешна среща, нали разбирате?

Той погледна неспокойно към Хелън.

— Това е много по-добро от Кен-Ди — каза Мери Риган. — Безкрайно по-добро. О, само ако можех да ви разкажа какво правих... — Тя се изкикоти неловко. — Но не мога.

И после се изчерви.

Когато се озова в стаята си, Барни Майерсън заключи вратата и извади ампулата с токсина, която му бе дал Алън Фейн. Държеше я в ръка и си мислеше: „*Сега е моментът*. Но... дали сме се върнали обратно? Дали това, което видях, беше само остатъчен образ на Елдрич, наложен върху Ан? Или сме в реалност, отразяваща нашата действителна ситуация, не само мое видение, но и на всички останали?“

Ако беше така, не биваше да гълта токсина. Инстинктът му го подсказваше.

Въпреки това той отвори ампулата.

От вътрешността ѝ се чу тих, немощен глас:

— Ти си под наблюдение, Майерсън. И ако си замислил някаква хитрост, ще се наложи да се намесим. Ще бъдеш наказан сурово. Съжалявам.

Той сложи отново капачката на ампулата и я завинти с треперещи пръсти. Вдигна я към очите си и я погледна — тя беше празна!

— Какво е това? — попита Ан. Стоеше на вратата на кухнята на неговото отделение от землянката. Беше намерила отнякъде престилка и си я бе сложила. Без да сваля поглед от ампулата в ръката му, тя попита отново: — Какво е това?

— Бягство — процеди той през стиснатите си зъби. — От онова.

— От какво по-точно? — Тя изглеждаше нормално, всичко при нея си беше на мястото. — Имаш вид на тежко болен, Барни, наистина. На какво се дължи, страничен ефект от Чю-Зет?

— Махмурлук.

„Нима Палмър Елдрич е там, вътре?“ — запита се той, разглеждайки затворената ампула. Повъртя я малко в дланта си, а после попита:

— Има ли някакъв начин да се свържа със сателита на Фейн?

— О, мисля, че да. Мисля, че просто трябва да поръчаш видеоразговор или каквото използват тук за...

— Отиди да помолиш Норм Шайн да поръча разговор за мен — каза той.

Ан излезе послушно. Вратата се затвори след нея.

Барни веднага извади от скривалището под готварската печка кодовата книга, която му бе дал Фейн. Съобщението трябваше да бъде кодирано.

Всички страници на книгата бяха празни.

„Значи просто няма да го кодирам — помисли си той. — Ще направя най-доброто, на което съм способен, макар че може и да се окаже недостъпно.“

Вратата се отвори. Влезе Ан и каза:

— Мистър Шайн поръчва разговор за теб. Казва, че колонистите постоянно се обаждат на Фейн, за да си поръчат някоя мелодия.

Тя излезе в коридора и Барни я последва. Отидоха в общата стая, където Норм Шайн седеше зад преподавателя. Той обърна глава и каза:

— Шарлота е отсреща — искаш ли да говориш с нея?

— Не, само с Алън — отвърна Барни.

— Добре.

След малко Норман каза:

— Старият мошеник Ал вече е тук. Говори.

Той подаде микрофона на Барни. На малкия екран се появи веселото, добродушно лице на Алън Фейн.

— Новият ни съжител иска да говори с вас — обясни Норм, вземайки за секунда микрофона от Барни. — Барни Майерсън, това е половината от екипа, който поддържа живота ни и здравия ни разум тук, на Марс. — След кратка пауза промърмори: — Господи, какво главоболие имам. Извинете ме!

Той освободи мястото зад преподавателя и тръгна по коридора, залитайки.

— Мистър Фейн — изрече предпазливо Барни, — малко по-рано през деня говорих с Палмър Елдрич. Той спомена за срещата, която имахме с вас. Знаеше за нея, така че не виждам смисъл да...

— Каква среща? — попита студено Алън Фейн.

Известно време Барни не можа да каже нищо.

— Очевидно са ни заснели с инфрачервена камера — обади се той най-накрая. — Вероятно от минаващ отгоре сателит. Обаче съдържанието на разговора ни, изглежда, все още не...

— Вие сте луд — каза Фейн. — Аз не ви познавам и никога не съм разговарял с вас. Е, ще поръчвате ли някоя песен, или не?

Лицето му изразяваше незаинтересованост и отчужденост. Не създаваше впечатление, че се преструва.

— И не знаете кой съм аз? — попита Барни недоверчиво.

Фейн прекъсна връзката и видеоекранът опустя. Барни изключи преподавателя. Не чувстваше нищо. Обзела го бе пълна апатия. Мина покрай Ан и излезе в коридора. Там се спря, извади пакет терански цигари — дали не беше последният? — и драсна клечка кибрит. „Елдрич прави с мен същото, което направи с Лео на Луната или на «Сигма 14-Б», или където и да се е случило това — помисли си той. — И в края на краищата, всички ние ще му паднем в ръцете. Точно по този начин. Като ни изолира. Външният свят вече изчезна. Поне за мен — Елдрич започна с мен.

А аз трябва да се боря с празна ампула, която може би някога е съдържала или изобщо не е съдържала рядко срещащ се, скъп токсин, нарушаващ дейността на мозъка, а сега съдържа единствено Палмър Елдрич. И то не целия него, а само гласа му.“

Огънят от кибритената клечка изгори пръстите му. Той не му обърна внимание.

11.

Поглеждайки в купчината от бележки пред себе си, Феликс Блау каза:

— Преди петнайсет часа кораб на фирмата, произвеждаща Чюзет, е кацнал на Марс с разрешението на ООН и е разпространил първата партида от наркотика сред колонистите от Файнбърг Кресън.

Лео се наведе напред, към екрана, и попита:

— Включително сред колонистите от „Чикън Покс Проспектс“?

Феликс кимна.

— Значи той вече би трябвало да е опитал този разяждащ мозъка боклук и да ни го е съобщил чрез сателитната система.

— Прекрасно осъзнавам това.

— Уилям К. Кларк все още ли има готовност да действа?

Кларк беше главният юрист на „П. П. Макети“ на Марс.

— Да — отвърна Блау, — но Майерсън не се е свързал и с него. Не се е свързал с *никого*. — Той отмести записките си встрани. — Това е абсолютно всичко, с което разполагам в настоящия момент.

— Може би е мъртъв — каза Лео. Изглеждаше мрачен, явно пялата тази история го потискаше. — Може би е имал толкова силни гърчове, че...

— В такъв случай щяхме да сме чули за това, защото поне една от трите болници на ООН на Марс щеше да е уведомена.

— Къде е Палмър Елдрич?

— Никой в моята организация не знае — отвърна Феликс. — Напуснал е Луната и е изчезнал. Изгубихме го.

— Бих дал дясната си ръка — каза Лео, — за да разбера какво става в онази землянка, „Чикън Покс Проспектс“, където се намира Барни.

— Отиди на Марс.

— О, не — отвърна Лео веднага. — Няма да напускам „П. П. Макети“ след онова, което ми се случи на Луната. Не можеш ли да

изпратиш там някого от твоята организация, който да ни предаде информация от първа ръка?

— Имаме едно момиче там — онази Ан Хоторн, но от нея също няма никакви вести. Може би аз ще отида на Марс. Ако ти няма да ходиш...

— Няма да ходя — повтори Лео.

— Това ще ти струва скъпо — каза Феликс Блау.

— Разбира се — отвърна Лео. — Ще ти платя. Но така поне ще имаме някакъв шанс. Понеже в момента не разполагаме абсолютно с нищо.

„И всичко е свършено за нас“ — помисли си той, а на глас добави:

— Само ми прати сметката.

— Но даваш ли си сметка какво ще ти струва, ако умра, ако се доберат до мен там, на Марс? Моята организация ще...

— Моля те! — прекъсна го Лео. — Не искам да говоря за това. Какво, Марс да не е гробище, а Елдрич — гробар? Той сигурно е изял Барни Майерсън. Добре, отиди. Разбери какво става в „Чикън Покс Проспект“.

Той прекъсна връзката.

Седналата зад него Рони Фюгейт, неговият действащ нюйоркски моден консултант, беше слушала внимателно разговора. „Попива всичко“ — помисли си Лео.

— Е, хубаво ли се наслуша? — попита той грубо.

— Вие постъпвате с него по същия начин, по който той постъпи с вас — отвърна Рони.

— С кого? Какво?

— Барни се уплаши да ви последва, когато изчезнахте на Луната. Сега вие се страхувате...

— Това просто не би било разумно — отвърна той. — Добре, признавам си — наплашил съм се толкова много от Палмър, че не смея да си подам носа извън сградата. Разбира се, че нямам никакво намерение да летя на Марс и ти си напълно права.

— Само дето вас няма кой да ви изхвърли оттук — каза Рони меко. — Така, както вие изхвърлихте Барни.

— Аз ще се накажа сам. Мислено. Възможно най-строго.

— Но не чак толкова, че да отлетите на Марс.

— Добре! — Той включи яростно видеофона и набра номера на Феликс Блау. — Блау, отменям нареждането. Ще отида сам. Макар че това е лудост.

— Честно казано, правиш точно това, което иска Палмър Елдрич — отвърна Феликс Блау. — Вечният въпрос къде е границата между смелостта и...

— Силата на Елдрич се дължи на онзи наркотик — прекъсна го Лео. — Докато не поема доза от него, всичко ще е наред с мен. Ще взема няколко човека от охраната на фирмата, които да гледат някой да не ме инжектира като предишния път. Хей, Блау, ти все още можеш да дойдеш, но заедно с мен, нали?

Той се обърна към Рони:

— Така всичко наред ли е?

— Да — кимна тя.

— Виждаш ли? Тя казва, че всичко е наред. Така че идваш на Марс да бдиш над мен, става ли?

— Разбира се, Лео — отвърна Феликс Блау. — А ако изгубиш съзнание, ще те разтърсвам, докато не дойдеш на себе си. Ще съм в офиса ти след... — Той погледна часовника си — два часа. Ще обсъдим подробностите. Подготви бърз кораб. И аз ще взема със себе си двама-трима души, на които имам доверие.

— Това е — каза Лео на Рони, докато прекъсваше връзката. — Виж какво ме накара да направя. Зае мястото на Барни, а ако аз не се върна от Марс, сигурно ще заемеш и моето.

Той я изгледа и си помисли: „Жените могат да правят с мъжа каквото си поискат. Майката, съпругата, дори служителката във фирмата ти. Те могат да ни мачкат и извиват като малки парчета термопластичен материал.“

— Наистина ли смятате, че казах това по тази причина, мистър Бълеро? Вярвате ли го?

Той я изгледа продължително и внимателно.

— Да. Защото си прекалено амбициозна. Наистина го вярвам.

— Грешите.

— А ако аз не се върна от Марс, ще полетиш ли след мен?

Той почака, но тя не отговори. Лео видя неувереността, изписана върху лицето ѝ и се разсмя.

— Разбира се, че не — каза той.

— Трябва да се върна в кабинета си — изрече студено Рони Фюгейт. — Трябва да одобря някакви порцеланови сервиси. Нови образци от Кейптаун.

Тя стана и излезе. Докато гледаше подире ѝ, Лео си помисли: „Тя е реална. Не като Палмър Елдрич. Ако се върна, трябва да намеря някакъв начин тихомълком да се отърва от нея. Не обичам да ме манипулират.“

Внезапно му хрумна нещо друго: „Палмър Елдрич се появи пред мен в образа на малко момиченце, да не говорим, че по-късно се превърна в куче. Може би това не е Рони Фюгейт, а той.“

От тази мисъл го полазиха тръпки.

„Това, което се случва тук — осъзна Бълеро, — не е нашествие на проксимианците, същества от друга звездна система. Нито пък ни атакуват легиони от псевдохуманоидна раса. Не. Това е Палмър Елдрич, който е навсякъде и се разраства като див бурен. Дали съществува критична точка, в която той ще се разрасне твърде много и ще се пръсне? Всички тези прояви на Елдрич на Тера, Луната и Марс... Палмър се раздува и изведнъж се пръсва: пук, пук, ПУК! Както е писал Шекспир: пъхни обикновена карфица в ризницата — и сбогом, кралю!

Само че какво е карфицата в дадения случай? И има ли някакъв отвор, през който може да се мушне тя? Не знам. Феликс и Барни също не знаят. Мога да се обзаложа, че те си нямат и най-смътна представа как можем да се справим с Елдрич. Ако отвлечем Зоя, неговата застаряваща, грозна дъщеря? Палмър изобщо няма да го е грижа. Освен ако той не е и Зоя. Може и да не съществува никаква Зоя като самостоятелна личност. И по този начин всички ние ще измрем, освен ако не намерим начин да го унищожим. Дубликати, подобия на хора, населяващи три планети и шест луни. Човешка протоплазма, разстилаща се, размножаваща се и делеяща се, и всичко това заради дяволския наркотик, произведен от извънземен лишей, този ужасен, зловец Чю-Зет.“

Той включи видеофона и набра още веднъж номера на сателита на Алън Фейн. Скоро на екрана се появи лицето на радиоводещия — сякаш малко призрачно и отслабнало.

— Да, мистър Бълеро?

— Сигурен ли си, че Майерсън не се опита да се свърже с теб? Има кодовата книга, нали?

— Има я, но все още нямам никаква вест от него. Наблюдаваме всички предавания от „Чикън Покс Проспектс“. Видяхме как корабът на Елдрич се приземи близо до земята преди няколко часа и как той излезе и тръгна към колонистите, и макар че камерите ни не са го заснели, съм сигурен, че сделката се е осъществила. Барни Майерсън беше един от тези, които посрещнаха Елдрич на повърхността.

— Мисля, че знам какво се е случило — каза Лео. — Добре, Ал, благодаря ти.

Той прекъсна връзката и си помисли: „Барни е попаднал под въздействието на Чю-Зет. Точно в момента, в който е седнал и е започнал да го дъвче. И това е бил краят, точно както стана с мен на Луната. Нашата тактика изискваше Барни да опита наркотика, и по този начин сме паднали право в мръсните, полумеханични ръце на Палмър. Щом веднъж наркотикът се е озовал в организма на Барни, сме изгубили. Защото по някакъв начин Елдрич контролира всички илюзорни светове, създадени чрез него. Аз знам — *знам*, — че този мерзавец е във всеки един от тези светове.

Фантастичните светове, които Чю-Зет създава, са в главата на Палмър Елдрич. Както можах лично да се убедя.

И бедата е, че щом веднъж се озовеш в един от тези светове, не можеш да се измъкнеш напълно. Той остава с теб, дори и да си мислиш, че си се освободил. Това е еднопосочна врата и доколкото знам, *сега* аз все още съм там.

Макар че това изглежда невъзможно. Във всеки случай е ясно колко съм изплашен, както забеляза Рони Фюгейт. Толкова ме е страх, че — и аз си го признах — съм готов да изоставя там Барни, както той изостави мен. А Барни просто е използвал способностите си на ясноvideц и е видял всичко така, както аз го виждам сега, след като вече се е случило. Той е знаел предварително това, което аз научих, като го преживях. Нищо чудно, че не оправда надеждите ми.

Кой ще бъде следващата жертва? Аз, Барни, Феликс Блау, кой от нас ще бъде глътнат от Палмър? Защото за него ние сме просто плячка, която трябва да бъде изядена. Той е хищник, пристигнал от системата на Проксима, огромна уста, готова да ни погълне.

Но Палмър не е канибал. Защото аз знам, че той не е човек. Под кожата на Палмър Елдрич се крие нещо друго.“

Той нямаше идея какво е това нещо. Толкова много работи биха могли да се случат в безкрайните простори между Слънцето и Проксима, както на отиване, така и на връщане. „Може би е станало на отиване — помисли си Лео. — Може би той е ял проксимианци през всичките тези десет години и след като е облизал чинията, е поел по обратния път, за да се заеме с нас. Уф!“

Лео въздъхна. „Е — продължи размишленията си той, — остават ми още два часа независим живот, плюс времето, което отнема полетът до Марс. Може би десет часа живот, а после ще бъда погълнат. А този отвратителен наркотик вече се е разпространил из цялата колония.“ Представи си картина на безброй хора, затворени в илюзорните светове на Палмър, омотани в мрежите, които той е хвърлил върху тях. Как го наричаха будистите от ООН, начело с Хепбърн-Гилбърт? Майа. Воал от илюзии. „По дяволите!“ — помисли си той мрачно, докато протягаше ръка към бутона на интеркома, за да нареди да се подготви бърз кораб за полета. „Трябва да намеря и добър пилот — напомни си той, — напоследък много от автоматичните кацания завършиха с катастрофи. Нямам намерение да се разбия в някоя пустинна местност, особено пък на Марс.“

— Кой е най-добрият ни междупланетен пилот? — попита той мис Глийсън.

— Дон Дейвис — отвърна тя моментално. — Той има забележителни постижения в... знаете. Полетите му от Венера.

Тя предпочиташе да не споменава за Кен-Ди. Дори интеркомите можеха да бъдат подслушвани.

Десет минути по-късно всичко около полета бе уредено.

Лео Бълеро се облегна назад в креслото си и запали голяма зелена хаванска пура от онези, които бяха съхранявани вероятно много години в пълни с хелий кутии за пури. Пурата се оказа изсъхнала и ронлива и се разпадаше при допира със зъбите му. Той се почувства разочарован. „Изглеждаше толкова хубаво, толкова добре запазена в ковчега си. Е, човек никога в нищо не може да бъде сигурен. Докато не пробва.“

Вратата на кабинета се отвори. Влезе мис Глийсън с документите за полета.

Ръката, с която държеше книгата, беше изкуствена — той забеляза блясъка на метал и бързо вдигна глава към лицето ѝ. „Неандерталски зъби — помисли си, забелязвайки огромните стоманени резци. — Връщане двеста хиляди години назад в миналото. Отвратително. И тези лещовидни очи без зеници, само някакъв тесен процеп. Производство на Лабораториите «Дженсън» в Чикаго.“

— Да те вземат дяволите, Елдрич — каза той.

— Аз съм също така и твоят пилот — обади се Палмър Елдрич от обвивката на мис Глийсън. — Освен това възнамерявах да те посрещна на Марс. Но това е твърде много за твърде кратко време.

— Дай ми документите, за да ги разпиша — каза Лео, протягайки ръка.

Изненадан, Палмър Елдрич попита:

— Ти все още възнамеряваш да летиш до Марс?

Явно не беше очаквал такова нещо.

— Да — каза Лео, чакайки търпеливо да получи документите.

„Достатъчно е веднъж да опиташ Чю-Зет — и с теб е свършено. Или поне така би се изразила онази догматична религиозна фанатичка Ан Хоторн — размишляваше Барни Майерсън. — Също като греха, това е състояние на робство. Като грехопадението. И изкушението е почти същото.“

Но това, което не достига, е начинът, по който да се избавим. Нима ще трябва да летим до Проксима, за да го намерим? А може да не го намерим дори там. Възможно е да го няма никъде във вселената.“

Ан Хоторн се появи на вратата на стаята с предавателя.

— Всичко ли е наред с теб?

— Разбира се — отвърна Барни. — Знаеш ли, ние сами се набутахме в тази история. Никой не ни е *карал* да дъвчем Чю-Зет.

Той хвърли цигарата си на пода и я смачка с носа на обувката си.

— И ти няма да ми дадеш своята доза — добави той. Но Барни знаеше, че не Ан е тази, която не иска да му даде наркотика. Това беше Палмър Елдрич, действащ чрез нея, криещ се зад гърба ѝ.

„Дори и да е така, пак мога да ѝ взема наркотика“ — съобрази той.

— Стой — каза тя. По-точно то.

— Хей! — извика изненадано Норм Шайн, изскачайки иззад преподавателя. — Какво правиш, Майерсън? Остави я...

Могъщата изкуствена ръка го отблъсна, металните пръсти го сграбчиха за врата, търсейки мястото, където могат да доведат до смъртта по най-ефективния начин. Но наркотикът вече беше в ръцете на Барни и тварта го пусна.

— Не прави това, Барни — изрече Ан спокойно. — Минало е твърде малко време след първата доза. Моля те.

Без да отговори, той тръгна към вратата на стаята си.

— Би ли направил едно нещо за мен? — извика тя подире му. — Раздели това парче на две и ми дай половинката. По този начин можем да бъдем заедно.

— Защо? — попита той.

— Може би ще успея да ти помогна, ако съм там.

— Мисля, че мога да се справя и сам — отвърна Барни.

„Само ако мога да се добера до Емили преди развода, преди да се появи Ричард Хнат... — помисли си той. — Както се случи първия път. Това е единственото място, където имам някакъв реален шанс. Ще опитвам отново и отново! Докато не успея!“

Той заключи вратата.

Докато дъвчеше Чю-Зет, се сети за Лео Бълеро. „Ти се измъкна — помисли си той. — Вероятно, защото Палмър Елдрич се е оказал по-слаб от теб. Или не? Може би Елдрич просто е отпуснал нишките ти, позволил ти е да се полюлееш? Можеше да долетиш тук и да ме спреш. А сега вече няма връщане. Дори Елдрич ме предупреди, говорейки чрез Ан Хоторн. Това е прекалено много дори за него, и сега какво? Нима съм се потопил толкова надълбоко, че съм се измъкнал дори от пределите на *неговата* власт? Където не може да отиде дори Палмър Елдрич, където не съществува нищо.

И разбира се, за мен няма връщане назад.“

Главата го заболя и той неволно затвори очи. Почувства се така, сякаш мозъкът му, жив и изплашен, започва да мърда. Усещането беше отвратително. „Променен метаболизъм — осъзна той. — Шок. Прости ми, мое тяло. Ще ми простиш ли?“

— Помощ — изрече Барни на глас.

— Ще ти помогна, ама друг път — изхриптя мъжки глас. — Какво трябва да направя, да те държа за ръката? Отвори очи или се

махай отгук. Времето, прекарано на Марс, те е скапало окончателно. Дойде ми до гуша. Хайде!

— Млъкни — каза Барни. — Аз съм болен. Отидох твърде далече. Искаш да кажеш, че всичко, което можеш да направиш за мен, е да ми се нарециш?

Той отвори очи и видя Лео Бълеро, който седеше зад огромното си бюро, облицовано с дъбово дърво.

— Слушай — каза Барни, — взимам Чю-Зет. Не мога да се спра. Ако не можеш да ми помогнеш, с мен е свършено.

Едва се държеше на краката си. Приблужи се до най-близкото кресло и седна в него.

Лео го гледаше внимателно и пушеше пура.

— *Все още* взимаш Чю-Зет? — намръщи се той. — Та нали от две години...

— Забранен ли е?

— Да. Забранен е. Господи! Не знам дали си струва да разговарям с теб. Кой си ти, някакъв фантом от миналото?

— Нали чу какво ти казах? *Аз взимам Чю-Зет.*

Барни сви юмруци.

— Добре, добре. — Лео разтревожено издиша облак от тежък сив дим. — Не се вълнувай. По дяволите, аз също отидох напред и видях бъдещето, и това не ме уби. Освен това ти си ясновидец, за Бога, и трябва да си свикнал с тези неща. Във всеки случай... — Той се облегна назад в креслото, настани се по-удобно и преметна крак върху крак. — Аз видях онзи паметник, разбираш ли? Познай на кого беше. Мой.

Той погледна Барни и сви рамене.

— Не търся нищо тук, в това време — каза Барни. — Освен едно. Искам да си върна съпругата. Искам Емили.

Усещаше в себе си гняв и някаква нарастваща горчивина. Чувстваше се разочарован.

— Емили — кимна Лео и каза в интеркома: — Мис Глийсън, моля, нека никой не ни безпокои за известно време.

Той отново се вгледа внимателно в Барни.

— Онзи тип Хнат... Така ли му беше името? Полицията на ООН го прибра заедно с цялата организация на Елдрич. Разбираш ли, Хнат беше подписал договор с един от агентите на Елдрич. Предоставиха

му възможност да избере — затвор или емиграция. Е, съгласен съм, че не беше особено честно предложение, но не обвинявай мен за това. Той емигрира.

— А тя?

— С нейния бизнес с грънците? Как би могла да прави грънци в земянките в марсианската пустиня? Естествено, че тя заряза оня боклук. Така че, както виждаш, ако беше изчакал...

— Ти наистина ли си Лео Бълеро? — попита Барни. — Или си Палмър Елдрич? А целият разговор е, за да се почувствам още по-зле... Така ли е?

Лео вдигна вежди и каза:

— Палмър Елдрич е мъртъв.

— Но това не е реалността, а е фантазия, предизвикана от наркотика. „Пренасяне“.

— Как да не е реалността, по дяволите? — зяпна го Лео. — А какво е според теб? Чуй ме! — Той ядосано посочи с пръст Барни. — В мен самия няма нищо нереално. Ти си проклет фантом, както самият ти каза, от миналото. Ти възприемаш ситуацията по напълно противоположен начин. Чуваш ли това?

Той удари с всичка сила бюрото.

— Ето го звукът, който издава реалността. И както ти казах, бившата ти съпруга и Хнат са разведени. Знам това, защото тя ни продава грънците си за миниатюризация. Всъщност, тя беше при Рони Фюгейт миналия четвъртък.

Той пушеше пурата си навъсено, продължавайки да гледа Барни.

— Тогава всичко, което трябва да направя — каза Барни, — е да я потърся.

Толкова беше просто.

— О, да — кимна Лео. — Само че има още нещо. Какво смяташ да правиш с Рони Фюгейт? Ти живееш с нея в този свят, който смяташ за нереален.

— След като вече са изминали *две години*? — попита Барни смаяно.

— А Емили знае това, защото откакто започна да продава грънците си на нас чрез Рони, двете станаха приятелки и си споделят всичко една на друга. Виж нещата от нейната гледна точка. Ако ти позволи да се върнеш при нея, Рони вероятно ще спре да одобрява

грънците ѝ за миниатюризиране. Това е риск, който съм сигурен, че Емили няма да поеме. Дали сме на Рони пълна свобода на действие, както на теб навремето.

— Емили никога не би поставила кариерата над личния си живот.

— Но *ти* го направи. Може би тя се е научила от теб. Във всеки случай, дори и без онзи Хнат, защо ѝ е на Емили да се връща при теб? Тя има много успешна кариера, известна е из цялата планета и печели кожа след кожа... Искаш ли да чуеш истината? Тя получава всеки мъж, който си пожелае. По всяко време. Емили не се нуждае от теб, Барни. Погледни истината в очите. А и какво не ти достига с Рони? Честно казано, не бих имал нищо против...

— Мисля, че ти си Палмър Елдрич — каза Барни.

— Аз? — потупа се по гърдите Лео. — Барни, аз убих Елдрич. Ето защо ми построиха този паметник.

Говореше тихо и спокойно, но лицето му беше почервеняло.

— Случайно да имам стоманени зъби? Или изкуствена ръка? И очите ми...

Барни тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — попита Лео.

— Знам — каза Барни, докато отваряше вратата, — че ако поговоря с Емили поне за няколко минути...

— Не, няма да успееш, приятелче — каза Лео и поклати решително глава.

Докато стоеше в коридора и чакаше асансьора, Барни си помисли: „Може би това наистина беше Лео. И може би всичко е истина.

Така че няма да се справя без помощта на Палмър Елдрич.

Ан беше права. Трябваше да ѝ дам половината доза, а после да опитаме заедно. Ан, Палмър... това е едно и също, всичко това е той, творецът. Ето кой и какво е той — властелинът на тези светове. Ние, останалите, просто ги населяваме и когато той пожелае, също може да живее в тях. Той може да дръпне завесите, да се появи и да насочи действието в посоката, в която пожелае. Дори да стане който и да е от нас. Даже всички нас, ако пожелае. Той е безсмъртен, извън времето и извън всички останали измерения... *той може да се появи дори в някой свят, в който е умрял.*

Палмър Елдрич е тръгнал към Проксима като човек, а се е върнал като бог.“

Докато продължаваше да чака асансьора, Барни Майерсън изрече на глас:

— Палмър Елдрич, помогни ми. Върни ми съпругата.

Той се огледа. Наоколо нямаше никой, който да го чуе.

Асансьорът пристигна. Вратите се плъзнаха встрани. Вътре стояха четирима мъже и две жени.

И всеки от тях беше Палмър Елдрич. Както мъжете, така и жените. Изкуствени ръце, стоманени зъби... Бели коси и изпити лица с празни Дженсънови очи.

Почти едновременно, но не напълно, сякаш се съревноваваха кой пръв ще изрече думите, шестимата се обадиха:

— Ти няма да можеш да се върнеш оттук в своя собствен свят, Майерсън. Този път отиде твърде далече, взе прекалено голяма свръхдоза. Предупредих те, когато ми отмъкна наркотика в „Чикън Покс Проспектс“.

— Не можеш ли да ми помогнеш? — попита Барни. — Трябва да си я върна обратно.

— Ти не разбираш — казаха шестте копия на Палмър Елдрич, едновременно клатейки глави. Това беше същият жест, който току-що беше направил Лео, същото решително „не“. — Както ти казахме, тъй като това е твоето бъдеще, ти вече съществуващ в него. Значи тук няма място за теб. Толкова е логично. На кого трябва да върна Емили? На теб? Или на истинския Барни Майерсън, който до този момент живееше нормално живота си тук? Не си мисли, че той не се е опитал да си върне Емили. Нали не мислиш — очевидно не го мислиш, — че той не положи усилия след развода й с Хнат? Направих за него всичко, каквото можах преди няколко месеца, след като изпратиха Хнат на Марс. Хнат се съпротивляваше през цялото време. Лично аз не го виня, тъй като това беше мръсен номер, организиран от Лео, разбира се. Освен това, я се погледни. — Шестте копия на Палмър Елдрич махнаха презрително с ръце. — Ти си фантом, както се изрази Лео. Аз буквално мога да виждам през теб. Мога да ти кажа какво си и като използвам по-точна терминология. Ти си призрак.

Шестимата говореха спокойно, без никакви емоции. Барни ги гледаше и те също го гледаха равнодушно, без да помръднат.

— Опитай да изградиш живота си на тази основа — казаха шестте копия на Елдрич. — И така, ти получи обещаното от свети Павел, за което бърбореше Ан Хоторн. Вече не си пленник на телесната си обвивка, на това място ти се сдоби с ефирно тяло. Какво ще кажеш за това, Майерсън?

Тонът им беше подигравателен, но шестте лица изразяваха съчувствие. Съчувствие се виждаше и в странните, прорязани механични очи.

— Ти не можеш да умреш. Няма нужда да ядеш, да пиеш и дори да дишаш... Ако пожелаеш, можеш да минаваш през стени, през всякакви материални обекти. С течение на времето ще се научиш как да го правиш. Очевидно по пътя си към Дамаск свети Павел е имал видение, свързано с това явление. И това не е всичко — има още много неща. Както виждаш, аз клоня към нещо, на което може да симпатизират и ранните християни, и неохристияните, които представлява Ан. Това обяснява много работи.

— А как стоят нещата с теб, Елдрич? — попита Барни. — Ти си мъртъв, нали преди две години Лео те е убил?

„И аз знам — помисли си той, — че ти страдаш също като мен. Защото някъде по пътя ти същото се е случило и с теб. Взел си свръхдоза Чю-Зет и сега не си в състояние да се върнеш в своето време и в своя свят.“

— Този паметник е пълно недоразумение — отвърнаха шестте копия на Елдрич тихо, като шумящ сред далечните хълмове вятър. — Един от моите кораби участваше в битка с един от корабите на Лео, някъде край Венера. Аз бях на борда на нашия, или поне така се предполагаше, а Лео беше на борда на неговия. Двамата с него току-що бяхме участвали в конференция заедно с Хепбърн-Гилбърт на Венера и по обратния път към Тера Лео се възползва от възможността да нападне нашия кораб. Затова и беше построен паметникът — благодарение на силния политически натиск, който оказа Лео, използвайки икономическото си положение. По този начин успя да влезе в историческите книги веднъж завинаги.

Откъм коридора дойдоха двама души: добре облечен млад мъж тип администратор и момиче, което вероятно беше неговата секретарка. Те се вгледаха с любопитство в Барни и в шестте създания в асансьора.

Хората вече не бяха Палмър Елдрич. Промяната се осъществи пред очите на Барни. Почти веднага те станаха шестима обикновени мъже и жени. Абсолютно различни.

Барни се отдалечи от асансьора. Известно време крачи по коридора, после се спусна по стълбите на приземния етаж, където беше сложено информационното табло на „П. П. Макети“. Той намери на него собственото си име и номера на стаята. Каква ирония — сега заемаше поста, който неотдавна се бе опитал да получи от Лео. Беше записан като главен моден консултант, явно превъзхождайки по ранг останалите. Значи и в това отношение можеше просто да изчака...

Несъмнено Лео беше успял да го измъкне от Марс. Да го спаси от света на землянките. А това означаваше много.

Планираният съдебен процес — или нещо, подобно на него — беше завършил успешно. По-точно, щеше да завърши. Вероятно скоро.

Мъглата от халюцинациите, създавани от Палмър Елдрич, ловецът на човешки души, имаше огромен ефект, но не беше съвършена. Така че ако беше спрял да взима Чю-Зет след първата доза...

Може би наркотикът е бил в Ан съвсем умишлено. Именно това го бе накарало да поеме Чю-Зет отново, много скоро след първия сеанс. Ако случаят бе такъв, то нейните протести са били престорени, тя е искала той да ѝ вземе дозата и като плъх в лабиринт, да побегне към източника на светлина. Манипулиран от Палмър Елдрич по всеки инч от пътя.

И нямаше път назад.

Разбира се, ако можеше да се вярва на Елдрич, говорещ през устата на Лео и на всички останали. Ключовата дума тук беше „ако“.

Той влезе в асансьора и се качи на етажа, на който беше кабинетът му.

Когато отвори вратата на кабинета, мъжът, седнал зад бюрото, вдигна глава и каза:

— Затвори. Нямаме много време.

Мъжът, който беше самият Барни, стана. Барни го огледа внимателно, после затвори вратата, както му беше казано.

— Благодаря — изрече студено мъжът, неговото бъдещо „аз“. — И престани да се тревожиш по повод връщането ти в твоето собствено време — ще се върнеш. Главното, което прави Елдрич — или правеше,

ако предпочиташ да приемеш нещата по този начин — се състои в повърхностни изменения. Той прави нещата да *изглеждат* по начина, по който иска, но това не означава, че те стават такива. Схващаш ли?

— Хм... ще повярвам на думата ти.

— Осъзнавам, че ми е лесно да ти го кажа сега — продължи неговото бъдещо „аз“. — Елдрич все още се появява от време на време, понякога дори публично, но аз и всеки друг, дори тези, които изобщо не четат вестници, знаем, че това не е нищо повече от фантом. Установено е без никакво съмнение, че неговият гроб се намира на „Сигма 14-Б“. За теб всичко стои по различен начин. За теб истинският Палмър Елдрич може да се появи във всеки момент. Това, което е реално за теб, е фантом за мен, същото ще важи и когато се върнеш на Марс. Ти ще срещнеш истинския, живия Палмър Елдрич и изобщо не ти завиждам за това.

— Кажи ми само как да се върна — помоли Барни.

— Емили не те интересува вече, така ли?

— Страхувам се — отвърна той и усети изпълнения с разбиране свой собствен поглед от бъдещето. — Е, добре, какво се очаква да правя, да се правя на невъзмутим, за да те впечатля? Ти и без това знаеш всичко.

— Превъзходството на Елдрич над всеки, който е пробвал Чю-Зет, е основано на това, че връщането в реалността е крайно бавно и постепенно. Минава се през няколко последователни равнища, всяко от които съдържа все по-малко илюзии и все повече истински елементи. Понякога този процес отнема години. Ето защо ООН в края на краищата забрани Чю-Зет и се обърна срещу Елдрич. Хепбърн-Гилбърт отначало одобряваше този наркотик, защото наистина вярваше, че Чю-Зет помага на човека, който го употребява, и го пренася в конкретна реалност. А после стана очевидно за всеки, пробвал Чю-Зет или станал свидетел на вземането му, че той действа точно...

— Значи аз никога не съм идвал на себе си след първата си доза.

— Точно така, ти така и не можа да се върнеш напълно в реалността. А можеше да се върнеш, ако беше направил двацет и четири часова почивка. Фантомите на Елдрич, наложени върху нормалната реалност, в края на краищата, щяха съвсем да изчезнат и ти щеше да се освободиш. Но Елдрич ти подхвърли втора, по-силна

доза. Той знаеше, че си изпратен на Марс, за да се бориш с него, въпреки че си нямаше никаква представа точно по какъв начин ще действаш. Той се страхуваше от теб.

Това изглеждаше странно и неправдоподобно. Елдрич, с всичко, което беше направил и което можеше да направи... Но Елдрич беше видял паметника в бъдещето и знаеше, че в края на краищата, някой ден по някакъв начин ще го убият.

Вратата на кабинета се отвори рязко.

Рони Фюгейт се показва, видя двамата, но не каза нищо, само отвори уста и се опули. Най-накрая промърмори:

— Фантом. Мисля, че този, който стои по-близо до мен.

Тя влезе неуверено и затвори вратата след себе си.

— Точно така — каза Барни от бъдещето, наблюдавайки я внимателно. — Можеш да провериш, като го докоснеш.

Тя така и направи. Барни Майерсън видя как ръката ѝ потъва в тялото му и изчезва.

— Вече съм виждала фантоми — каза тя вече по-спокойно, изваждайки ръката си, — но още не бях виждала твой, скъпи. Всеки, който е пробвал тази гадост, рано или късно се сдобива с фантом, но напоследък стават все по-малко. Някъде преди около година беше пълно с тях. Дори Хепбърн-Гилбърт беше видял свой фантом. Така му се пада.

— Нали разбираш — каза бъдещият Барни на Рони, — че той се намира под влиянието на Елдрич, въпреки че за нас този човек е мъртъв? Така че трябва да сме предпазливи. Елдрич във всеки момент може да изкриви възприятието му и тогава той няма да има друг изход, освен да реагира по съответния начин.

— Какво можем да направим за теб? — попита Рони, обръщайки се към Барни.

— Той трябва да се върне на Марс — каза бъдещият Барни. — Измислили са страшно сложен план, чрез който да унищожат Елдрич в междупланетен съдебен процес. За целта той трябва да изпие предизвикващия епилепсия препарат КВ-7, добит на Йо. Или не можеш да си спомниш това?

— Нали това дело така и не стигна до съда? — каза Рони. — Разбраха се извънсъдебно с него и оттеглиха жалбата.

— Можем да те откарáme до Марс с кораб на „П. П. Макети“ — каза на Барни двойникът му от бъдещето. — Но така няма да постигнеш нищо, защото Елдрич не само че ще те следва, но и ще те посрещне на Марс. Това е любимото му развлечение. Не забравяй, че един фантом може да отиде навсякъде — той не е ограничен от времето или от пространството. Именно това го прави фантом, както и отсъствието на метаболизъм, поне не и според нашето разбиране на тази дума. Обаче, колкото и да е странно, фантомите се подчиняват на закона за гравитацията. Напоследък се появиха няколко статии, изследващи това явление, но засега не знаем много. Особено що се отнася до връщането на фантома в неговото собствено време и прогонването му.

— Вие искате да се отървете от мен колкото се може по-скоро? — попита Барни, изстивайки.

— Точно така — отвърна бъдещето му „аз“. — Както и ти искаш колкото се може по-скоро да се върнеш в своето време. Сега вече знаеш, че си направил грешка и... — Той хвърли поглед към Рони и незабавно млъкна. Не смяташе да засяга темата за Елдрич в нейно присъствие.

— Провеждани са някои опити с електрошок, при слаб ток и високо напрежение — каза Рони. — И с магнитно поле. В Колумбийския университет...

— Най-доброто постижение досега — прекъсна я бъдещият Барни — е на физическия факултет на Калифорнийския технологичен институт. Облъчват фантома с поток от бета-частици, които разрушават базовата структура на...

— Добре — каза Барни. — Оставям ви. Ще отида във физическия факултет на Калифорнийския технологичен институт и ще видя какво може да се направи.

Чувстваше се напълно смазан. Беше изоставен от всички, дори от себе си. „Това вече е краят — помисли си той с безсилна, дива ярост. — Господи!“

— Това е странно — каза Рони.

— Кое е странно? — попита бъдещият Барни. Той се облегна назад в креслото със скръстени ръце и я погледна.

— Това, което каза за Калифорнийския технологичен институт — отвърна Рони. — Доколкото знам, там никога не са се занимавали с

фантоми.

Тя се обърна към Барни и изрече тихо:

— Поискай да ти покаже двете си ръце.

— Покажи си ръцете — каза Барни. Обаче вече виждаше бавните промени, започнали да се извършват в седналия мъж, особено в челюстта, където се появи добре познатата изпъкналост.

— Остави — изрече той дрезгаво. Усещаше как му се вие свят.

Бъдещото му „аз“ се обади подигравателно:

— Бог помага на този, който сам си помогне, Майерсън. Наистина ли мислиш, че ще спечелиш нещо, като се мотаеш тук и се опитваш да накараш някой да изпита състрадание към теб? По дяволите, *на мен* ми е жал за теб, предупредих те да не взимаш втора доза. Бих те измъкнал оттук, ако знаех как, а аз знам за наркотика повече от когото и да било друг сред хората.

— Какво ще стане с него? — попита Рони бъдещия Барни, който вече не беше бъдещ Барни — метаморфозата беше приключила и в люлеещото се кресло вече седеше и леко се поклащаше Палмър Елдрич, облегат удобно назад, висок и белокож, огромна маса с квазичовешка форма, сякаш изплетена от безкрайна паяжина. — Боже мой, наистина ли смята да се мотае наоколо *вечно*?

— Добър въпрос — каза сериозно Палмър Елдрич. — Аз самият бих искал да зная отговора — както за него, така и за себе си. Спомни си, че съм затънал много по-дълбоко от него.

Той се обърна към Барни и добави:

— Май започна да схващаш, а? Не е необходимо да приемаш нормалната си форма. Можеш да станеш камък или дърво, или реактивна кола, или секция от термозащитен навес. Аз съм бил всичко това и много други неща. Ако станеш нещо неодушевено — например стар пън, — ще престанеш да осъзнаваш течението на времето. Това е доста интересно възможно решение за някой, който иска да избегне съществуването си на фантом. Аз не искам. — Гласът му стана тих. — Защото за мен връщането ми в моето собствено пространство и време означава смърт, подбудена от Лео Бълеро. Така че мога да живея само в това състояние. Но в твоя случай... — Той направи жест с ръка и леко се усмихна. — Стани скала, Майерсън. Изчакай, колкото и време да мине, докато изтече действието на наркотика. Десет години, век. Милион години. Или стани вкаменена кост в музея.

Усмивката му беше дружелюбна.

След известно време Рони каза:

— Може би той е прав, Барни.

Барни се приближи до бюрото, повдигна стъкленото преспание и го остави на мястото му.

— Ние не можем да го докоснем — каза Рони. — Но той...

— Способността на фантомите да боравят с материални предмети доказва, че те присъстват в реалността, а не са само илюзия — каза Палмър Елдрич. — Спомни си за явлението полтъргайт... Те са можели да местят предмети из цялата къща, въпреки че са били нематериални.

На една от стените на кабинета висеше закачена почетна гравирана табелка. Беше награда, получена от Емили на изложба за керамични изделия три години преди неговата реалност. Значи все още я пазеше.

— Искам да стана тази табелка — реши Барни. Тя беше направена от някакво твърдо дърво, вероятно махагон, и месинг. Щеше да съществува дълго време и освен това той знаеше, че бъдещото му „аз“ никога няма да я изхвърли. Приблужи се до табелката, чудейки се как ще престане да бъде човек и ще се превърне в предмет от месинг и дърво, висящ на стената на кабинета.

— Искаш ли да ти помогна, Майерсън? — попита Палмър Елдрич.

— Да — отвърна Барни.

Някаква сила го повдигна, той разпери ръце, за да запази равновесие и изведнъж се оказа, че лети и попада в безкраен тунел, който се стесняваше... Той вече усещаше, как стените на тунела го притискат и осъзна, че е допуснал грешка. Палмър Елдрич го беше надхитрил още веднъж, демонстрирайки властта си над всеки, който е опитал Чю-Зет. Елдрич му беше направил нещо и Барни дори не знаеше какво е то, но беше сигурен, че не е това, за което бяха говорили и което той му беше обещал.

— Бъди проклет, Елдрич — каза Барни и не чу гласа си, не чуваше нищо, само падаше и падаше, лишен от тегло, и дори вече не беше фантом. Гравитацията бе престанала да му действа, очевидно и тя беше изчезнала.

„Остави ми нещо, Палмър — помисли си той. — Моля те.“
Осъзна, че това е молитва, която вече е отхвърлена. Палмър Елдрич беше направил каквото трябва твърде отдавна и сега беше много късно, винаги е било късно. „В такъв случай ще продължа да се боря, за да се стигне до процес — помисли си Барни. — Ще се върна по някакъв начин на Марс, ще глътна токсина, ще прекарам остатъка от живота си в съдебната зала, борейки се срещу теб — и ще спечеля. Не заради Лео и «П. П. Макети», а заради мен самия.“

Внезапно той чу смях. Това беше смехът на Палмър Елдрич, но той идваше от...

Него самия.

Погледна ръцете си и видя първо лявата — розова, бледа, направена от плът и покрита с кожа и с мънички, едва забележими косъмчета, а после премести поглед върху дясната, ярко блестяща, идеално чиста изкуствена ръка, която беше много по-хубава от истинската, изгубена преди много години.

Сега той знаеше какво се е случило с него. Беше извършена чудовищна — поне от негова гледна точка — размяна, и най-вероятно всичко, станало до момента, се беше случило именно, за да доведе до този край.

„Аз ще бъда този — осъзна той, — който ще бъде убит от Лео Бълеро. Онзи надпис на паметника ще бъде за мен.

Защото сега аз съм Палмър Елдрич.“

Докато светът около него започваше да придобива по-ясни очертания, той се запита: „В такъв случай как ли ще тръгнат работите му с Емили?“

Надявам се, че много зле.“

12.

Разперил широко ръце, той се простираше от системата на Проксима Кентавър до самата Земя. И той не беше човек; този, който се бе завърнал, не беше човек. Притежаваше огромна власт. Можеше да победи смъртта.

Но това не го правеше щастлив, по простата причина, че беше сам. Така че веднага се опита да се справи с проблема. Положи огромни усилия, за да привлече и други към пътя, който следваше.

Един от тях беше Барни Майерсън.

— Майерсън — изрече той дружелюбно, — какво, по дяволите, имаш да губиш? Помисли си само: жената, която обичаш, я няма, скърбиш за миналото. Знаеш, че си избрал погрешен път в живота и никой *не те е принуждавал* да го правиш. И това не може да се поправи. Дори и да минат милиони години, няма да си върнеш това, което си изгубил по свое собствено желание. Следиш ли мисълта ми?

Никой не му отговори.

— И забравяш за едно нещо — продължи той, след като изчака малко. — Тя деградира в резултат на ужасната еволюционна терапия, с която се занимава в своите клиники онзи немски доктор от типа „бивш нацист“. Разбира се, тя беше достатъчно умна, за да прекъсне терапията веднага — всъщност, ако трябва да сме по-точни, съпругът ѝ се сети — така че тя продължава да прави своите грънци и да ги продава, не е деградирала чак толкова много. Обаче... ти не би я харесал сега. Нали се сещаш, съобразява малко по-бавно, малко по-глупава е. Дори и да си я върнеш, няма да е като преди, *ще бъде различно*.

Той отново изчака. Този път получи отговор:

— Добре!

— Къде би искал да отидеш? — продължи той. — На Марс? Готов съм да се обзаложа, че там. Е, добре, тогава обратно на Тера.

— Не — отвърна Барни Майерсън. — Аз емигрирах доброволно. Дойде ми до гуша. Вече всичко свърши.

— Добре. Не на Тера. Нека да видим...

Той се замисли.

— Проксима. Никога не си виждал системата на Проксима и проксимианците. Аз съм мост, знаеш. Между двете системи. Те могат да идват тук, в Слънчевата система, чрез мен, когато си поискат, стига да им разреши. Но аз не им разрешавам. Макар че знаеш ли колко им се иска!

Той се изхили.

— Редят се на опашка. Както дечицата се редят в събота следобед за детско представление.

— Превърни ме в камък.

— Защо?

— Така няма да мога да чувствам — каза Барни Майерсън. — Никъде няма нищо, което да ми е интересно.

— Не искаш ли да станеш част от единен организъм заедно с мен?

Не последва отговор.

— Можеш да споделиш моите планове. Имам много, и са грандиозни — Лео е нищожен в сравнение с тях.

„Разбира се — помисли си той, — Лео скоро ще ме убие. Поне по мерките на реалността извън света на «пренасянето».“

— Ще те запозная с един от своите планове. От по-маловажните. Може и да те заинтригува.

— Съмнявам се — отвърна Барни.

— Смятам да стана планета.

Барни се разсмя.

— Мислиш ли, че това е смешно? — Обхвана го ярост.

— Мисля, че си луд — отвърна Барни. — Независимо дали си човек или същество от космическата бездна, ти си побъркан.

— Още не съм ти обяснил какво точно имам предвид — отвърна той с достойнство. — Исках да кажа, че смятам да стана всеки един от жителите на планетата. Знаеш ли коя планета имам предвид?

— Тера.

— По дяволите, не. Марс.

— Защо Марс?

— Защото Марс... — Той замълча, опитвайки се да намери подходящите думи. — Той е нов свят. Неразвит. Пълен с възможности.

Смятам да бъда всеки от колонистите, който отива да живее там. Ще поведе тяхната цивилизация. *Ще стана* тяхната цивилизация.

Не получи отговор.

— Е, хайде. Кажете нещо.

— Как става така, че можеш да бъдеш толкова много неща, включително цяла планета, а аз не мога да стана дори табелка на стената на моя кабинет в „П. П. Макети“?

— Хм — отвърна той смутено. — Е, добре, добре. Ако искаш, можеш да бъдеш тази табелка. Какво ме интересува, по дяволите? Стани каквото щеш — ти взе наркотика, имаш право да бъдеш каквото си пожелаеш. Разбира се, няма да е реално. Това е истината. Ще ти разкрия най-голямата тайна: всичко това са халюцинации. Изглеждат като реалност само заради някои пророчески аспекти на преживяването, като в сънищата. Бил съм в милиони от тези така наречени „светове на пренасянето“, виждал съм ги всичките. И знаеш ли какво представляват? Нищо. Същото е като при лабораторния плъх, който получава отново и отново електрически импулси, възбуждащи определени участъци на мозъка му. Това е отвратително.

— Разбирам — каза Барни Майерсън.

— И въпреки че знаеш това, искаш да изживееш живота си в един от тях?

— Разбира се — отвърна Барни след кратък размисъл.

— Добре! Ще те превърна в камък и ще те сложа на брега на морето. Можеш да лежиш там и да слушаш вълните няколко милиона години. Това би трябвало да те задоволи.

„Проклет глупак — помисли си той с ярост. — Камък! Господи!“

— Мозъкът ми е промит, нали? — попита изведнъж Барни. За пръв път от началото на разговора в гласа му се долавяше силна нотка на съмнение. — Това ли искат проксимианците? За това ли са те изпратили тук?

— Никой не ме е изпрадал. Появих се тук по собствена воля. По-добре е, отколкото да живееш в празната бездна между звездите. — Той се изхили. — А че мозъкът ти е промит, няма съмнение — нали искаш да си камък? Чуй ме, Майерсън, ти всъщност не искаш да си камък, нали? Всъщност това, което искаш, е да умреш.

— Да умра?

— Искаш да кажеш, че не го знаеше? — попита недоверчиво той.
— О, стига!

— Не, не го знаех.

— Това е много лесно, Майерсън. Ще те пренеса в свят, в който ти ще бъдеш гниещ труп на куче в някоя канавка. Помисли си само какво облекчение ще бъде за теб. Ти ще се превърнеш в мен, Майерсън, и Лео ще те убие. Това мъртво куче, Майерсън, този труп в канавката.

„А аз ще продължа да живея — помисли си той. — Това ще бъде моят подарък за теб и не забравяй, че английската дума за «подарък»^[1] на немски означава отрова. Ще ти позволя да умреш вместо мен след няколко месеца и паметникът на «Сигма 14-Б» ще бъде построен, но аз ще продължавам да живея в твоето тяло. Когато се върнеш от Марс, за да постъпиш отново на работа в «П. П. Макети», това всъщност ще бъда аз. Така ще избегна гибелта, която ми е отредена.“

Всичко беше толкова просто!

— Е добре, Майерсън. — Той беше уморен от разговора и се ориентираше към приключването му. — Смело напред, както се казва. Можеш да смяташ, че съм те оставил на мира, вече не сме част от един и същ организъм. Пътищата ни се разделят, точно както искаше. Ти се намиращ на кораба на Конър Фрийман, който излита от Венера, а аз се връщам на Марс, в „Чикън Покс Проспектс“. Имам добре развиваща се зеленчукова градина и мога да започна да живея с Ан Хоторн когато си пожелаеш. Лично за мен това е прекрасен живот. Надявам се и твоят да ти хареса толкова.

В следващия момент той се озова на Марс.

Стоеше в кухнята на своя апартамент в „Чикън Покс Проспектс“ и си пържеше местни гъби. Въздухът ухаеше на масло и подправки, а от всекидневната долитаха звуци от магнетофона му, на който свиреше симфония на Хайдн. „Спокойно е — помисли си той със задоволство. — Точно това ми трябваше, малко спокойствие и тишина. В края на краищата, аз съм свикнал на това там, в междузвездното пространство.“

Той се прозина, протегна се и каза:

— Направих го.

Седнала във всекидневната, Ан Хоторн вдигна поглед от домашния вестник, издаван от новинарска служба, която се намираще

на един от сателитите на ООН, и попита:

— Какво си направил, Барни?

— Сложих точно необходимото количество подправки — отвърна ликуващо той и си помисли: „Аз съм Палмър Елдрич и съм тук, а не там. Ще оцелея след нападението на Лео и ще се наслаждавам на живота тук по начин, на който Барни не е способен.“

Да видим какво ще предпочете, когато бойните оръдия на Лео разбият търговския му кораб на парчета. Ще прекара последните мигове от живота си в горчиво съжаление.“

Барни Майерсън примижа от ярката светлина над главата му. Миг по-късно осъзна, че се намира в космически кораб. Помещението, в което се намираше, изглеждаше като комбинация от спалня и гостна, но той забеляза, че всички мебели са завинтени за пода. Освен това гравитацията беше необичайна. Явно беше изкуствено създадена и не съвпаднаше със земната.

В стаята имаше и илюминатор. Не беше по-голям от пчелна восъчна пита, но въпреки това през дебелия слой пластмаса се виждаше пустотата на космическото пространство. Той се приближи, за да погледне по-добре. По-голямата част от панорамата беше изпълнена с ослепителното Слънце и Барни се пресегна машинално, за да включи филтъра. И тогава видя ръката си. Своята изкуствена, метална, прекрасно изработена ръка.

Веднага излезе от каютата и тръгна по коридора. След малко достигна до заключената врата на командната зала. Почука по нея с металните кокалчета на ръката си и след известно време масивната врата се отмести встрани.

— Да, мистър Елдрич? — попита младият русокос пилот, покланяйки се с уважение.

— Искам да изпратите съобщение — каза Барни.

Пилотът извади химикалка и я поднесе към бележника, закрепен на края на таблото за управление.

— До кого, сър?

— До мистър Лео Бълеро.

— До Лео... Бълеро — повтори пилотът, докато пишеше. — На Тера ли трябва да бъде предадено, сър? Ако е така, то...

— Не, Лео е някъде наблизно, в собствения си кораб. Кажи му...

Той замълча и се замисли.

— Искате ли да говорите с него, сър?

— Не искам да ме убие — отвърна той. — Точно това искам да му кажа. То засяга и теб. И всички останали, които се намират на борда на този бавен кораб, тази идиотски огромна мишена.

„Безнадеждно е — помисли си той. — Някой от организацията на Феликс Блау, който предвидливо се е намирал на Венера, ме е видял на борда на този кораб. Лео знае, че съм тук и това е краят.“

— Искате да кажете, че конкурентите в бизнеса могат да бъдат чак толкова жестоки? — попита пилотът смаяно. Беше пребледнял.

В командната зала влезе дъщеря му Зоя. Носеше широка рокля и кожени пантофи.

— Какво става? — попита тя.

— Лео е наблизно — отвърна той. — Има въоръжен кораб и подкрепата на ООН. Попаднахме в капан. Не трябваше да идваме на Венера. Хепбърн-Гилбърт също е замесен. — Барни се обърна към пилота и каза: — Опитай се да го разубедиш. Аз се връщам в каютата си.

„Тук не мога да направя нищо“ — помисли си той и тръгна към изхода.

— По дяволите — каза пилотът, — поговорете вие с него. Той преследва вас.

Стана от мястото си и демонстративно се отдалечи.

Барни Майерсън въздъхна, седна и включи корабния предавател. Настрои го на честотата за извънредни ситуации, взе микрофона и каза:

— Лео, мръсник такъв. Добра се до мен. Подмами ме тук и сега съм в ръцете ти. На теб и на проклетата ти флота, която ме дебне още отпреди да се върна от Проксима. Ти ме водиш още от старта. — В момента беше повече разгневен, отколкото изплашен. — На този кораб нямаме никакви средства за защита. Готвиш се да стреляш в невъоръжена мишена. Това е товарен кораб.

Млъкна, опитвайки се да измисли какво друго да каже. „Дали да не му кажа — помисли си той, — че съм Барни Майерсън и че Елдрич никога няма да бъде хванат и убит, защото постоянно ще се прехвърля

от едно тяло в друго? И че всъщност Лео ще убие някого, когото познава и обича?“

— *Кажу* нещо — обади се Зоя.

— Лео — каза той в микрофона, — позволи ми да се върна обратно на Проксима. Моля те.

Зачака, заслушан в статичния шум, идващ от високоговорителите.

— Добре — каза той най-накрая. — Отказвам се от думите си. Никога няма да напусна Слънчевата система и ти никога няма да можеш да ме убиеш, дори с помощта на Хепбърн-Гилбърт, или на останалите от ООН, които са в съюз с теб.

Обърна се към Зоя и каза:

— Е, как беше това? Доволна ли си? — Пусна микрофона и той издрънча. — Аз съм дотук.

Първият изстрел на лазерното оръдие почти раздели кораба на две.

Барни Майерсън падна на пода на командната зала. Слушаше свистенето на пробудилите се за кратко аварийни въздушни помпи и си мислеше: „Получих това, което исках. Или поне това, което Палмър каза, че искам. Смърт.“

А извън кораба модерният изстребител на Лео Бълеро, произведен от ООН, маневрираше, за да заеме позиция за втория, решаващ изстрел. Барни видя пламъка на дюзите му на екрана пред пилотското кресло. Наистина беше много близо.

Барни Майерсън лежеше на пода и чакаше смъртта.

В следващия момент осъзна, че се намира в земянката на Марс и Лео Бълеро идва към него.

Заинтригувана, Ан Хоторн стана от креслото и каза:

— Значи вие сте Лео Бълеро. Имам много въпроси към вас, всичките свързани с вашия продукт Кен-Ди...

— Аз не произвеждам Кен-Ди — отвърна Лео. — Категорично възразявам против този слух. Никое от търговските ми предприятия не е незаконно и в най-малка степен. Слушай, Барни, изпи ли... — Той се наведе над Барни Майерсън и прошепна дрезгаво: — Сещаш се какво.

— Ще изляза за малко — каза Ан с разбиране.

— Няма нужда — изсумтя Лео и се обърна към Феликс Блау, който кимна. — Знам, че работиш за Блау.

Той се обърна отново към Барни Майерсън и го побутна ядосано.
— Не мисля, че го е взел — промърмори той, сякаш на себе си.
— Ще го претърся.

Той започна да рови из джобовете на Барни, после пребърка и ризата му.

— Ето я! — Измъкна ампулата с токсина, отвинти капачката и погледна вътре. Обърна се към Блау и изрече с отвращение: — Пълна е. Ето защо Фейн не е получил никакво съобщение от него. Той се е отказал.

— Не съм се отказал — възрази Барни и си помисли: „Бях далече. Не можеш ли да го кажеш?“ — Чю-Зет. Бях много далече.

— Да, нямало те е около две минути — изрече Лео с презрение.
— Дойдохме тук веднага след като се беше заключил. Един тип — Норм някой си — отключи стаята с универсалния си ключ. Изглежда, той е главният в тази землянка.

— Но не забравяйте — обади се Ан, — че субективното усещане за време след употребата на Чю-Зет не съвпада с реалното. За него може да са минали часове или дори дни. — Тя погледна към Барни със съчувствие. — Нали?

— Аз умрях — каза Барни и се надигна. Гадеше му се. — Ти ме уби.

Настана гробна тишина.

— За мен ли говориш? — попита Феликс Блау най-накрая.

— Не — отвърна Барни.

Това нямаше значение. Поне докато не вземеше наркотика отново. Когато това станеше, щеше да настъпи краят. Палмър Елдрич щеше да оцелее и да победи. И точно това беше непоносимо. Не собствената му смърт — тя рано или късно щеше да дойде, — а фактът, че Палмър Елдрич щеше да стане безсмъртен. „Смърт — помисли си той, — нима не можеш да победиш... това нещо?“

— Чувствам се обиден — заяви Феликс Блау. — Какво означава това, че някой те е убил, Майерсън? По дяволите, ние те измъкнахме от комата. А пътуването дотук беше дълго и трудно, и според мен рисковано за моя клиент, мистър Бълеро. Това е регион, в който активността на Елдрич е голяма.

Той се огледа неспокойно и каза на Лео:

— Дай му да изпие този токсин и да се връщаме на Тера, преди да се е случило нещо ужасно. Имам лошо предчувствие.

Той тръгна към вратата на стаята.

— Ще го изпиеш ли, Барни? — попита Лео.

— Не.

— Защо?

Барни чувстваше огромна умора, но и някакво упорство.

— Животът ми означава твърде много за мен.

„Реших да спра с изкупването на вината — помисли си той. — Най-накрая.“

— Какво се случи с теб по време на „пренасянето“?

Барни се изправи на крака с огромно усилие.

— Няма да ти каже нищо — обади се Феликс Блау от вратата.

— Барни — каза Лео, — нямаме друг изход. Ще те измъкна от Марс, знаеш това. А кю-формата на епилепсията не е краят на...

— Губиш си времето — прекъсна го Феликс Блау и излезе в коридора. Там се спря и хвърли на Барни още един презрителен поглед. — Направи голяма грешка, като се довери на този тип.

— Той е прав, Лео — каза Барни.

— Никога няма да се измъкнеш от Марс — каза Лео. — Няма да си помръдна пръста да ти помогна да се върнеш на Земята. Каквото и да се случи оттук нататък.

— Знам.

— Обаче това изобщо не те вълнува. Ти смяташ да прекараш остатъка от живота си, дъвчейки този наркотик. — Лео го гледеше объркано.

— Напротив — отвърна Барни. — Никога вече няма да го опитам.

— Тогава какво смяташ да правиш?

— Ще живея тук — каза Барни. — Като колонист. Ще работя по градината си горе и ще върша всичко, което правят останалите.

Продължаваше да се чувства страшно уморен, гаденето също не отминаваше.

— Съжалявам — каза той.

— Аз също — отвърна Лео. — И не мога да те разбера.

Той погледна към Ан Хоторн, но не получи отговор и от нея, сви рамене и тръгна към вратата. Застана на прага и понечи да каже още

нещо, но се отказа и си тръгна заедно с Феликс Блау. Барни слушаше шума от изкачването им по стълбичката към изхода на землянката, докато най-накрая настъпи тишина. Той отиде до мивката и си наля чаша вода.

След известно време Ан каза:

— А аз разбирам.

— Наистина ли?

Вкусът на водата беше приятен. Тя изми последните остатъци от Чю-Зет.

— Част от теб се е превърнала в Палмър Елдрич — каза тя. — И част от него се е превърнала в теб. Вие никога вече няма да можете да се отделите един от друг напълно. Винаги ще бъдете...

— Ти си се побъркала — каза той и се облегна на мивката от изтощение. Краката му все още едва го държаха.

— Елдрич получи от теб това, което искаше — каза Ан.

— Не — възрази той. — Защото се върнах твърде бързо. Трябваше да остана там още пет или десет минути. Когато Лео стреля втори път в този кораб, на него ще бъде Палмър Елдрич, а не аз.

„И именно затова няма защо да рискувам здравето си заради този необмислен, шантав и безнадежден план — помисли си той. — Този човек скоро ще бъде мъртъв... Или по-точно — *това нещо*.“

— Разбирам — каза Ан. — И ти сигурен ли си, че това бъдеще, което си видял набързо по време на „пренасянето“...

— Истинско е.

Защото по време на преживяването с наркотика той не беше напълно подвластен на нещата, които му се случваха.

Освен това имаше способности на ясновидец.

— И Палмър Елдрич също знае, че е истинско — каза Барни. — Той ще направи... прави всичко възможно, за да се измъкне. Но няма да успее. Не може.

„Или поне *вероятно* не може.“ Но това беше най-важната особеност на бъдещето: разнообразните, преплитащи се една с друга възможности. Той вече отдавна беше приел това за даденост и се бе научил интуитивно как да избира определени времеви линии. Затова и работеше при Лео.

— Но въпреки това Лео няма да направи нищо, за да ти помогне — каза Ан. — Няма да те вземе обратно на Земята. Нали разбираш

колко сериозно е това? Разбрах по изражението на лицето му, че докато е жив, той няма...

— Земята — каза Барни. — Писнало ми е от нея.

Той също говореше сериозно, давайки си сметка какъв живот му предстои тук, на Марс.

Ако той беше достатъчно добър за Палмър Елдрич, щеше да е добър и за него. Защото Елдрич беше живял голям брой животи и независимо от това какъв беше — човек или някаква твар, — той притежаваше дълбока, истинска мъдрост. Сливането му с Елдрич по време на „пренасянето“ беше оставило дълбоки следи в Барни. Той усещаше, че носи в себе си частица от някакво всеобхващащо познание. Чудеше се дали и Елдрич не е получил нещо от него в замяна. „Дали съм знаел нещо, което е представлявало ценност за него? — запита се той. — Някакво предчувствие? Настроение, спомен или нещо друго?“

Добър въпрос. Барни реши, че отговорът е отрицателен. „Нашият противник — помисли си той — е нещо крайно отвратително и чуждо, което е овладяло един от членовете на расата ни по време на дългото пътуване между Тера и Проксима... Обаче въпреки това, то знаеше значително повече от мен за смисъла на нашия живот. Бродило е векове в празното пространство в очакване да срещне някоя форма на живот, която да овладее и в която да се превърне... Може би това е източникът на неговото познание — не опитът, а безкрайната самота. И в сравнение с него аз не знам нищо и не съм постигнал нищо.“

На вратата на стаята се показаха Норм и Фран Шайн.

— Е, Майерсън, как беше? Какво мислиш за Чю-Зет след втория път?

Те влязоха, очаквайки нетърпеливо отговора му.

— Няма да се продава — отвърна Барни.

— Аз не мисля така — каза разочаровано Норм. — Харесва ми много повече от Кен-Ди. Само дето... — Той се поколеба, намръщи се и погледна обезпокоено жена си. — През цялото време усещах нечие зловещо присъствие. Това разваля нещата. Естествено, бих се върнал пак...

— Мистър Майерсън изглежда уморен — прекъсна го Фран. — Можеш да му разкажеш подробностите после.

Норм Шайн изгледа Барни и каза:

— Ти си странна птица, Барни. Веднага след първия сеанс открадна дозата на това момиче, мис Хоторн, избяга и се заключи в жилището си, за да дъвчеш, а сега разправяш... — Той философски сви рамене. — Е, възможно е да си взел прекалено голяма доза наведнъж. Трябваше да си по-търпелив, човече. Лично аз смятам да пробвам отново. Внимателно, разбира се. Не като теб.

Млъкна и след малко добави на висок глас, сякаш за да си вдъхне увереност:

— Според мен стоката е добра.

— Освен усещането за нечие присъствие — каза Барни.

— Аз също го усетих — изрече Фран тихо. — И нямам намерение да опитвам Чю-Зет отново. Страхувам се. Не знам какво беше това, но се страхувам.

Тя потрепери и се притисна към мъжа си. Той машинално я прегърна през кръста.

— Не се страхувай от него — каза Барни. — То просто се опитва да живее, както и всички ние.

— Но то беше толкова... — започна Фран.

— Нещо толкова древно не може да не изглежда неприятно за нас — прекъсна я Барни. — Възрастта му е отвъд нашите представи. А това е чудовищно.

— Говориш така, сякаш знаеш какво е това — каза Норм.

„Да, знам — помисли си Барни. — Защото, както каза Ан, част от него сега е в мен. И ще бъде в мен още няколко месеца, докато не умре и не ми върне онази част от мен, която е станала част от него. Така че, когато Лео го убие, ще преживея неприятни мигове. Чудя се как ли ще се чувствам.“

— Това нещо — каза той, обръщайки се към всички тях, и особено към Норм Шайн и жена му — си има име, което ще разпознаете, ако ви го кажа. Макар че то никога не е използвало това име за себе си. Ние го наричаме така. Изхождайки от опита си, дистанцирано, от хиляди години насам. Беше неизбежно рано или късно да се сблъскаме с него лице в лице. Без да ни разделя бездната на времето и пространството.

— Имаш предвид Бог — каза Ан Хоторн.

Барни реши, че не е необходимо да отговаря, само кимна леко.

— Но то е... *зло* — прошепна Фран Шайн.

— Това е само едната гледна точка — каза Барни. — Начинът, по който го възприемаме ние. Нищо повече.

„Още ли не мога да ви накарам да разберете? — запита се той. — Трябва ли да ви разказвам как то се опита да ми помогне, по негов собствен начин? Или че и то е подвластно на силите на съдбата, които властват над всички живи същества, включително и над нас самите.“

— Божичко — каза Норм. Нацупи разочаровано устни, едва ли не готов да ревне. За миг заприлича на измамено малко дете.

[1] Става въпрос за думата gift. — *Бел.прев.* ↑

13.

По-късно, когато краката му престанаха да треперят, той изведе Ан на повърхността и ѝ показа наченките на градината си.

— Знаеш ли — каза му тя, — необходима е смелост, за да решиш да разочароваш някого.

— Лео ли имаш предвид?

Той знаеше какво иска да каже тя. Несъмнено намекваше за това, което току-що беше направил на Лео, Феликс Блау, цялата компания „П. П. Макети“ и организацията Кен-Ди.

— Лео ще го превъзмогне — каза Барни. — Ще осъзнае, че трябва да се справи сам с Елдрич. И ще го направи.

„А съдебният процес срещу Елдрич нямаше да доведе до кой знае какви резултати. Способностите ми на ясновидец го подсказват.“

— Цвекло — каза Ан. Тя седна на калника на автоматичния трактор и разгледа пакетчетата със семена. — Мразя цвеклото, така че, моля те, не сади от него, дори от онова мутиралото, което е зелено, високо и с ципа, а на вкус е като стара пластмасова дръжка за врата.

— Мислила ли си да дойдеш да живееш тук? — попита той.

— Не. — Смутена, тя разглеждаше автоматичния пулт за управление на трактора и докосна оръфаната, частично изгоряла изолация на единия от хранващите кабели. — Но смятам да идвам от време на време да вечерям с вашата група. Все пак вие сте най-близките ни съседи. Както и ние на вас.

— Слушай, тези развалини, в които живееш... — започна Барни и млъкна.

„Вече гледам на себе си — помисли си той — като на един от обитателите на това комунално жилище, за пълния ремонт на което ще е необходима петдесетгодишна непрекъсната ремонтна работа на специалисти.“

— Моята земянка — каза той — може да победи твоята земянка. Всеки ден от седмицата.

— А в неделя? Тогава може би два пъти?

— В неделя не ни е позволено. Тогава четем Светото писание.

— Не се шегувай с тези неща — изрече Ан тихо.

— Не се шегувам.

Наистина не се шегуваше, ни най-малко.

— Това, което каза по-рано за Палмър Елдрич...

— Исках да ти кажа само едно нещо — прекъсна я Барни. — Или най-много две. Първо, той — знаеш кого имам предвид — наистина съществува, наистина е тук. Макар и да не прилича на нашите представи и на това, с което сме се сблъскали до момента... и вероятно не прилича на нищо, с което ще се сблъскаме оттук нататък. И второ...

Той се поколеба.

— Кажи го.

— Той не може да ни помогне особено много — каза Барни. — В някаква степен — вероятно да. Но той е тук с празни ръце и разтворени обятия. Той ни разбира и иска да ни помогне. Опитва се, но... това не е толкова просто. Не ме питай защо. Може би самият той не знае това. Може би той също е озадачен. Дори след цялото време, което е имал за размисъл.

„И цялото време, което ще има по-късно — помисли си Барни, — ако успее да се измъкне от Лео Бълеро. От човека Лео, който е един от нас. Дали Лео знае срещу какво се изправя? А дори и да знаеше... щеше ли да се откаже от плана си?“

Нямаше да се откаже. Като ясновидец, Барни можеше да види ясно това.

— Това, което е срещнало Елдрич и е проникнало в него — каза Ан, — и с което ние се сблъскахме, ни превъзхожда и както ти каза, ние не можем да го преценим или да разберем какво върши и към какво се стреми. То е мистерия отвъд нашите разбирания. Но аз знам, че ти грешиш, Барни. Нещо, което се явява пред нас с празни ръце и разтворени обятия, не може да е Бог. Това е същество, създадено от друго, по-съвършено от него същество, което е създадо и всички нас. Бог не може да бъде създаден от някого и нищо не може да го озадачи.

— Аз усетих божественото в него — каза Барни. — То беше там.

„И особено в момента — помисли си той, — в който Елдрич ме подтикваше, опитваше се да ме накара да *опитам*.“

— Разбира се — каза Ан. — Мислех, че си разбрал защо е така. Той присъства във всеки от нас, а във висшите форми на живот, като тази, за която говорим, присъствието Му може да се усеща още по-силно. Но нека да ти разкажа моя виц за котката. Той е много кратък и простичък. Една жена поканила гости за вечеря, а на шкафа в кухнята сложила великолепно петфунтово парче месо, което чакало да бъде сготвено, докато домакинята си говорела с гостите във всекидневната, изпила няколко напитки и така нататък. Най-накрая тя се извинила на гостите и отишла в кухнята, за да сготви месото. Но него го нямало. А котката, домашният любимец, седяла в ъгъла и доволно се облизвала.

— Котката е изяла месото — каза Барни.

— Дали? Домакинята викнала гостите и те започнали да спорят. Месото го нямало, всичките пет фунта, а в кухнята седяла ситата и доволна котка. „Да претеглим котката“ — обадил се някой. Вече били подпийнали и идеята им харесала. Така че отишли в банята и претеглили котката на кантара. Оказало се, че тежи точно пет фунта. Всички видели това и един от гостите казал: „Добре, сега всичко е ясно. Месото е там.“ Те вече били сигурни, че са разбрали какво се е случило — разполагали с емпирично доказателство. После някой започнал да се съмнява и попитал: „Но къде е котката?“

— Вече съм слушал този виц — каза Барни — и не виждам връзката...

— Тази шега — прекъсна го Ан — е най-финият начин, по който съм виждала да се представя онтологичният проблем. Ако се замислиш...

— По дяволите! — възкликна той раздражено. — Котката тежи пет фунта. Това са глупости — не може да е изяла месото, ако кантарът е верен.

— Спомни си за виното и нафората — каза Ан спокойно.

Той се вторачи в нея. Започна да схваща идеята ѝ.

— Да — продължи тя. — Котката не е месото. Но котката би могла да бъде проява на формата, която е приело месото в този момент. Ключовата дума тук е глаголят „е“. Не ни казвай, Барни, че това, което е завладяло Палмър Елдрич е Бог, защото ти не Го познаваш толкова добре. Но тази форма на живот от междузвездното пространство вероятно — също като нас — е създадена по Негов образ и подобие. Начин, който Той е избрал, за да се яви пред нас. Ако картата не е

територията, то и *грънчарят не е грънците*. Така че остави настрана онтологията, Барни, не казвай какво е Той.

Тя му се усмихна, надявайки се, че я е разбрал.

— Някой ден може би ще се прекланяме пред този паметник — каза Барни.

„Но не заради подвига на Лео Бълеро — помисли си той, — въпреки че Лео също заслужава — или по-точно, ще заслужава — уважение. Не, всички ние, като култура, ще направим това, към което аз вече се стремя. Ще превърнем паметника в символ на нашата представа за безгранична мощ. И в известен смисъл ще бъдем прави, защото тези сили съществуват. Макар че, както казва Ан, що се отнася до истинската им същност...“

— Виждам, че искаш да останеш насаме с градината си — каза Ан. — Мисля да се връщам в моята земянка. Пожелавам ти успех. И, Барни... — Тя протегна ръка и стисна здраво дланта му. — Никога недей да угодничиш пред никого. Бог, или каквото и да беше това висше същество, с което се сблъскахме, не би искал това от теб, а дори и да го иска, ти не бива да го правиш.

Тя се наведе напред, целуна го и си тръгна.

— Мислиш ли, че съм прав? — извика той подире ѝ. — Има ли някакъв смисъл да се опитвам да си направя градина тук?

„Или и ние ще поемем по пътя на всички останали...“

— Не ме питай. Не знам.

— Теб те е грижа само за спасението на собствената ти душа! — извика той ядосано.

— Дори и за това не ме е грижа вече — отвърна Ан. — Аз съм страшно, страшно объркана и всичко тук ме тревожи. Чуй ме...

Тя се върна при него. Погледът ѝ беше мрачен, без никакъв блясък.

— Знаеш ли какво видях, когато ме хвана и ми взе дозата Чюзет? Наистина *го видях*, не ми се е сторило.

— Изкуствена ръка. Деформирана челюст. А очите ми...

— Да — каза тихо тя. — Механични очи с процеп през тях. Какво означава това?

— Означава, че си видяла абсолютната реалност — отвърна Барни. — Същността, скрита зад външните прояви.

„Ако използвам твоята терминология — помисли си той, — това, което си видяла, се нарича стигми.“

Ан го гледа втренчено в продължение на няколко секунди.

— Значи в действителност ти си такъв? — попита тя и се отдръпна от него с израз на отвращение върху лицето си. — Защо не си такъв, какъвто изглеждаш? Защо сега не те виждам по този начин? Не разбирам.

След кратка пауза тя добави с треперещ глас:

— Искане ми се да не ти бях разказвала вица за котката.

— Скъпа, в този момент ти ми изглеждаше по същия начин — каза Барни. — Ти ме отблъсна с пръсти, които очевидно не бяха тези, които имаш по рождение.

„И това може да се случи толкова лесно отново. Неговото Присъствие е винаги около нас, ако не действително, то поне потенциално“ — помисли си той.

— Какво е това, проклятие ли? — попита Ан. — Имам предвид, че над нас вече тегне проклятието от първородния грях, нима всичко се повтаря отново?

— Ти трябва да знаеш, ти помниш какво си видяла — отвърна Барни. — Трите му стигми: мъртвата, изкуствена ръка, Дженсъновите очи и коренно променената челюст със стоманени зъби.

„Символите на неговото присъствие сред нас — помисли си той. — Но нежелани. Не съзнателно призовани. И няма тайнства, през които да преминем, за да се предпазим. Не можем с помощта на нашите усърдни, проверени с времето, остроумни ритуали да го принудим да ограничи проявите си в отделни елементи като хляба и водата или хляба и виното. Той е навсякъде и се простира във всички посоки. Гледа в очите ни и гледа *от* очите ни.“

— Това е цената, която трябва да заплатим — каза Ан. — За желанието ни да разберем какво се случва, когато опиташ Чю-Зет. Същото е както с ябълката и дървото на познанието.

В гласа ѝ се долавяше горчивина.

— Да — съгласи се Барни. — Но мисля, че аз вече платих тази цена.

„Или бях много близо до това — помисли си той. — Това създание, което познавахме само чрез теранското му тяло, поиска от мен да се сменя с него в момента на смъртта му. Вместо Бог, умиращ

заради спасението на хората, както вече се е случило веднъж, ние за миг се изправихме срещу по-висше същество, което иска да умрем заради *неговото* спасение.

Дали този факт означава, че то е зло? Вярвам ли в аргумента, който дадох на Норм Шайн? Е, това определено го поставя по-долу от Онзи, който е дошъл при нас преди две хиляди години. Като че ли Ан беше права, че то не е нищо повече от създаден от прах организъм, желаещ да се обезсмърти. Всички искаме това, всички бихме принесли в жертва козле или агънце за тази цел. Жертвоприношенията са необходими. Но никой не иска да бъде жертвата. Всъщност, целият ни живот е изграден върху този принцип. И той е верен.“

— Довиждане — каза Ан. — Оставям те сам. Можеш да седнеш в кабината на тази земекопачка и да копаеш колкото си искаш. Може би следващия път, когато се видим, напоителната система ще е готова.

Тя му се усмихна още веднъж и тръгна към землянката си.

След малко той се качи в кабината на земекопачката и пусна скърцащия, пълен с пясък механизъм. Машината изви жално в знак на протест. „Тези, които продължават да спят, са по-щастливи“ — реши той. За машината беше прозвучал пронизващият последен зов на тръбача, а тя още не беше готова.

Барни изкопа около половин миля от все още безводния канал, когато усети, че го дебне някакво марсианско животно. Веднага изключи земекопачката и надникна навън, под лъчите на студеното марсианско слънце, за да види какво е това, което го следи.

Приличаше малко на мършава, недохранена старица, застанала на четири крака и Барни осъзна, че това вероятно е местният чакал, за който постоянно го предупреждаваха. Във всеки случай, каквото и да беше съществото, то очевидно не беше яло от много дни и го гледаше лакомо, засега държейки се на разстояние. Внезапно Барни усети мислите му, предавани телепатично. Вече нямаше съмнение, че това беше чакалът с телепатични способности.

— Може ли да те изям? — попита съществото. Дишаше тежко и бе разтворило лакомо челюстите си.

— Господи, не! — отвърна Барни. Той започна трескаво да опипва кабината, за да намери нещо, което може да се използва за

оръжие. Попадна на тежък гаечен ключ и го показа на марсианския хищник, без да казва нито дума. Ключът и начинът, по който го държеше, трябваше сами да говорят за себе си.

— Слез от този уред — каза марсианският хищник. — Докато си там, не мога да се добера до теб.

Последната мисъл очевидно не беше предназначена за Барни, но някак си успя да достигне до него. Съществува явено не се отличаваше с особена хитрост.

„Ще чакам — реши то. — Той рано или късно ще слезе долу.“

Барни направи завои със земекопачката и я подкара обратно, към „Чикън Покс Проспектс“. Машината стенеше и дрънчеше, и се движеше с вбесяващо ниска скорост. Изглеждаше, че ще спре всеки момент. Барни имаше предчувствието, че няма да успее да се добере до землянката. „Може би съществото е право — помисли си той с горчивина. — Ще се наложи да слеза долу и да се изправя лице в лице с него. Бях пощаден от несравнимо по-висшата от мен форма на живот, успяла да овладее Палмър Елдрич и да дойде в нашата Слънчева система, а сега ще ме изяде някакъв глупав звяр. Край на дългия полет. Последно кацане, което само преди пет минути не можех да предвидя, въпреки способностите ми на ясновидец. А може би не съм искал да го предвидя... Както би извряскал триумфално доктор Смайл, ако беше тук.“

Земекопачката изхриптя, разтреса се здравата и застина. Животът мъждукаше в нея още миг, после всичко свърши.

Барни седя известно време в настаналата тишина. Старият, подобен на чакал марсиански хищник го чакаше точно пред машината, без да откъсва поглед от него.

— Е, добре — каза Майерсън. — Идвам.

Той скочи от кабината на земята, размахвайки гаечния ключ.

Съществото се хвърли към него.

Когато почти го беше достигнало, само на пет фута разстояние, то внезапно изпищя, промени посоката си и профуча покрай него, без да го докосне. Барни се обърна, гледайки смаяно как то се отдалечава. „Нечист“ — мислеше си съществото. То спря на безопасно разстояние и погледна към Барни със страх, повесило език.

— Ти си нещо нечисто — мрачно съобщи то.

„Нечист — помисли си Барни. — Как? Защо?“

— Просто си нечист — отговори хищникът. — Виж се. Не мога да те изям. Ще се разболея.

Съществото остана на мястото си, гледайки го с разочарование и омраза. Беше ужасено.

— Може би всички ние сме нечисти за теб — каза Барни. — Всички ние от Земята, които сме пришълци в този свят. Чужди за него.

— Не, само ти — упорито настоя звярът. — Виж само... пфу!... дясната си ръка. Има нещо в теб, което не е наред. Как можеш да живееш, като знаеш, че си такъв? Не можеш ли да се пречистиш по някакъв начин?

Барни не си направи труда да поглежда ръката си. Не беше необходимо.

Спокойно, с цялото достойнство, на което беше способен, той тръгна през неравните купчини от пясък към землянката си.

Късно вечерта, когато се готвеше да си легне върху тясното легло в жилището си в „Чикън Покс Проспектс“, някой почука на вратата му.

— Хей, Майерсън. Отвори.

Той облече халата си и отвори.

— Онзи кораб пак долетя — каза развълнувано Норм Шайн и го хвана за ръкава на халата. — Нали се сецаш, корабът на хората от „Чю-Зет“. Останаха ли ти някакви кожи? Ако са ти останали...

— Ако искат да ме видят — отвърна Барни, освобождавайки ръкава си от ръката на Норм, — ще трябва да дойдат тук, долу. Така им кажи.

Той затвори вратата.

Норм шумно се отдалечи.

Барни седна на един стол до масата, на която се хранеше и извади от чекмеджето последния си пакет с терански цигари. Взе си една и я запали. Седеше, пушеше и размишляваше, заслушан в шума от бягащи крака, който идваше отгоре и отстрани, от останалите жилища в землянката. „Големи мишки, надушили стръвта“ — каза си той.

Вратата на жилището му се отвори. Барни не вдигна поглед, а продължи да се взира в повърхността на масата, пепелника, кибрита и кутията „Кемъл“.

— Мистър Майерсън...

— Знам какво искаш да кажеш — отвърна Барни.

Палмър Елдрич влезе, затвори вратата, седна срещу него и рече:

— Правилно, приятелю. Пуснах те точно преди това да се случи, преди Лео да стреля за втори път. Това беше решение, което взех след внимателно обмисляне. Имах достатъчно време да го взема — повече от три века. Няма да ти кажа защо реших така.

— Не ме интересува защо — отвърна Барни. Продължаваше да гледа надолу.

— Не можеш ли да ме погледнеш? — попита Палмър Елдрич.

— Аз съм нечист — уведоми го Барни.

— КОЙ ТИ КАЗА ТОВА?

— Едно същество в пустинята. Не ме беше виждало никога по-рано. Узна го, когато се приближи до мен.

„На разстояние пет фута — помисли си той. — Оказа се напълно достатъчно.“

— Хм. Може би неговите мотиви...

— То нямаше никакви мотиви. Даже напротив. Беше полумъртво от глад и копнееше да ме изяде. Така че трябва да е истина.

— Примитивният разум бърка нечистото със свящото — каза Елдрич. — Двете понятия просто се смесват, защото са табу. Ритуалите за тях...

— О, по дяволите — каза Барни с горчивина. — То говореше истината и ти знаеш, че е така. Аз съм жив и няма да умра на онзи кораб, но съм осквернен.

— От мен?

— А ти как мислиш? — попита Барни.

След кратка пауза Елдрич сви рамене и каза:

— Е, добре. Изгониха ме от една звездна система — няма да ти казвам коя, защото това няма значение за теб. И аз се вселих в този безумен, желязък да забогатее бързо представител на вашата раса, когато срещнах случайно. И част от това, което се получи, се прехвърли в теб. Но не много. Постепенно, с течение на годините, ще се освободиш от нея. Другите колонисти няма да забележат нищо, защото то е засегнало и тях — чрез препарата, който им продадохме.

— Искам да знам — попита Барни — какво се опитваше да постигнеш, като ни снабди с Чю-Зет?

— Исках да се обезсмъртя — отвърна спокойно съществото, което седеше срещу него.

Барни вдигна поглед.

— Някакъв начин за възпроизвеждане?

— Да, единственият, на който съм способен.

Изпълнен с отвращение, Барни каза:

— Божичко! Всички ние щяхме да станем твои деца.

— Не се измъчвай за това сега, Барни — каза съществото и се разсмя весело, съвсем по човешки. — Просто се заеми с градината си на повърхността, довърши напоителната си система. Честно казано, с нетърпение очаквам смъртта и ще съм доволен, когато Лео направи това, което вече подготвя... Започна да го замисля още тук, когато ти отказа да изпиеш токсина, който щеше да увреди мозъка ти. Във всеки случай ти пожелавам успех тук, на Марс. Аз бих се радвал на такъв живот, но някои неща не се получават и това си е.

Елдрич се изправи на крака.

— Можеш да се върнеш към предишното си състояние — каза Барни. — Да станеш такъв, какъвто си бил, преди да срещнеш Елдрич. Няма нужда да бъдеш тук, в неговото тяло, когато Лео стреля по кораба ти.

— Дали мога? — попита събеседникът му с насмешка. — Ако се махна оттук, може би ме очаква нещо още по-лошо. Не можеш да разбереш това, защото си същество с относително кратка продължителност на живота, а краткият живот означава много по-малко...

Той млъкна, замисляйки се.

— Не ми го казвай — обади се Барни. — Не искам да го знам.

Когато отново вдигна поглед, Палмър Елдрич вече си беше тръгнал.

Барни запали още една цигара. „Каква бъркотия — помисли си той. — Значи така реагираме, когато най-накрая осъществим контакт с друго разумно същество в Галактиката. А и то се държи лошо, като нас, а в някои случаи даже още по-лошо. И няма нищо, което да може да оправи нещата. Вече не.

А Лео мислеше, че има шанс да се бори срещу Елдрич с помощта на тази ампула с токсин. Каква ирония.

Аз съм тук, без дори да съм направил и най-жалък опит да помогна. Външно и вътрешно нечист.

Може би Ан ще успее да направи нещо, за да ми помогне — хрумна му изведнъж. — Може би съществува някакъв начин да се върна към предишното си състояние, за което сега едва си спомням? Докато още не е станало късно и оскверняването не се е задълбочило.“

Опита се да си спомни какво знае за неохристиянството, но то беше толкова малко. Във всеки случай си струваше да се опита. Винаги имаше някаква надежда, а той щеше да се нуждае от нея през годините, които му предстояха.

Все пак съществото, което беше живяло в дълбокия космос, а сега бе приело облика на Палмър Елдрич, приличаше по нещо на Бог. А дори и да не беше Бог, както бе решил Барни, поне беше част от Неговото творение. Така че част от отговорността беше и Негова. И на Барни му се струваше, че Той е достатъчно зрял, за да осъзнава това.

Но как да Го накараш да си признае?

Въпреки това си струваше да поговори с Ан Хоторн. Тя би могла да знае начини, чрез които да се справи дори с такова нещо.

Но той се съмняваше. Защото имаше ужасно предчувствие, простичко предчувствие, за което лесно може да се досети човек, и което вероятно се отнасяше за него и за всички около него, озовали се в тази ситуация.

Съществува такова нещо като спасение на душата. Но...

Не за всеки.

На връщане към Тера след неуспешната мисия на Марс Лео Бълеро през цялото време разговаря със своя спътник Феликс Блау. Сега и за двамата беше очевидно какво трябва да направят.

— Той постоянно пътува между главния си сателит около Венера и останалите планети, а също така и до имението си на Луната — обобщил Феликс Блау. — А ние и двамата знаем колко уязвим е един кораб в космоса. Дори една малка дупчица може...

Той направи красноречив жест с ръка.

— Ще се нуждаем от съдействието на ООН — каза мрачно Лео.

На него и организацията му им беше разрешено да имат само ръчни оръжия. Нищо, което може да бъде използвано от един кораб

срещу друг.

— Имам някои данни по въпроса, които могат да се окажат интересни — каза Феликс Блау, ровейки се из куфарчето си. — Както вероятно знаеш, нашите хора в ООН имат достъп до кабинета на Хепбърн-Гилбърт. Ние не можем да го принудим да направи каквото и да било, но поне можем да преговаряме с него.

Той извади някакъв документ.

— Нашият Генерален секретар е обезпокоен от постоянното присъствие на Палмър Елдрич по време на всяко от така наречените „пренасяния“, предизвикани от употребата на Чю-Зет. И той е достатъчно умен, за да интерпретира правилно този факт. Така че ако това продължава да се случва, ние несъмнено ще имаме по-големи шансове за сътрудничество с него, най-малкото тайно. Например...

— Феликс, може ли да те попитам нещо — прекъсна го Лео. — Откога имаш изкуствена ръка?

Феликс погледна надолу и изсумтя изненадано. После се вгледа в Лео Бълеро и каза:

— Ти също имаш изкуствена ръка. Освен това нещо със зъбите ти не е наред. Отвори си устата да видя.

Без да отговори, Лео се изправи на крака и отиде в мъжката тоалетна на кораба, за да се види в голямото огледало.

Нямаше никакво съмнение. Дори и очите бяха изкуствени. Върна се примирено и седна в креслото до Феликс Блау. Известно време двамата мълчаха. Феликс прелистваше документите си с механични движения („О, Господи — помисли си Лео, — *буквално* механични!“), а Лео поглеждаше ту към него, ту към обсипаното със звезди космическо пространство.

Най-накрая Феликс каза:

— В първия момент те побиват тръпки, нали?

— Да — отвърна Лео пресипнало. — Хей, Феликс, какво ще правим?

— Ще се примирим с това — каза Феликс. Той разглеждаше напрегнато хората от другата страна на пътеката. Лео погледна нататък и видя какво беше привлякло вниманието му. Същите деформирани челюсти. Същите блестящи, лишени от плът десни ръце — едната хванала домашен вестник, другата — книга, третата — неспокойно

почукваща с пръсти. И така, чак до пилотската кабина. „И там сигурно е същото — осъзна той. — При всички ни е така.“

— Но аз все пак не разбирам напълно какво означава това — изрече безпомощно Лео. — Означава ли, че сме в... сецаш се какво? „Пренесени“ чрез онзи ужасен наркотик. И това тук... — Той направи жест с ръка. — Ние и двамата сме полудели, нали?

— Взимал ли си Чю-Зет? — попита Феликс.

— Не. Не и след инжекцията на Луната.

— Нито пък аз — каза Феликс. — Никога. Значи то се разпространява. Дори без употребата на наркотика. То е навсякъде, точно — то е всичко. Но това е добре за нас: на Хепбърн-Гилбърт ще му се наложи да преразгледа позицията на ООН. Ще трябва да се изправи лице в лице с фактите и да си даде сметка какво представлява това нещо. Мисля, че Палмър Елдрич направи грешка. Той отиде твърде далече.

— Може би той не е можел да предотврати това — каза Лео. Може би проклетата твар беше като протоплазма. И трябваше да поглъща всичко около себе си и да се разраства... Да се разраства инстинктивно все повече и повече. „Докато не я унищожат напълно — помисли си Лео. — И това трябва да го направим ние, особено аз, защото аз съм еволюирал *Homo sapiens*, аз съм човек от бъдещето. Само дано ООН ни помогне.

Аз съм Пазител на своята раса.“

Зачуди се дали заразата вече беше достигнала Тера. Цивилизация, в която всеки е Палмър Елдрич: белокоси, изпити, прегърбени и необичайно високи създания, всяко с изкуствена ръка, чудати зъби и механични очи с процепи. Не изглеждаше особено приятно. Той, Пазителят, потрепери, представяйки си тази картина. „Ами ако достигне и до мозъците ни — запита се той. — Не само до външния облик, но и до разума... Какво ще стане с плановете ни да убием тази твар?

Обзалагам се, че всичко това не е реално. Знам, че аз съм прав, а Феликс не е. Аз още съм под влияние на онази първа доза. Никога не съм се освобождавал от въздействието ѝ — това е истината.“

Тази мисъл му донесе облекчение, защото все още съществуваше истинската, недокоснатата Тера, само той беше засегнат. Няма значение колко истински изглеждаше Феликс до него, корабът и

спомените му от пътуването до Марс и разговорът му с Барни Майерсън.

— Хей, Феликс — каза той, побутвайки го с лакът. — Ти си фантазия. Разбираш ли? Това е мой личен свят. Естествено, не мога да го докажа, но...

— Съжалявам, но грешиш — отвърна лаконично Феликс.

— О, стига! В края на краищата ще се събудя, когато този отвратителен наркотик престане да действа. Ще трябва да пия много течности, за да прочистя организма си от него.

Лео махна с ръка.

— Стюардеса! — извика той. — Донесете ни нещо за пиене. Бърбън със сода за мен.

Погледна въпросително към Феликс.

— И за мен същото — промърмори Феликс. — Само че с малко лед. Но да не е много, защото когато се разтопи, се разваля вкусът.

Стюардесата скоро се върна с поднос.

— Вашият ли е с лед? — попита тя Феликс.

Беше красива блондинка със зелени очи, блестящи като добре полирани скъпоценни камъни, а когато се наведе напред, едрите ѝ, клатещи се гърди се показаха изцяло. Лео забеляза това и то му хареса. Но когато вдигна поглед нагоре и видя деформираната челюст, впечатлението се развали и той се почувства разочарован и измамен. После видя, че прекрасните очи са изчезнали и са сменени с нещо друго. Потиснат, той се извърна от нея и не я погледна, докато не си отиде. Осъзна, че ще му бъде особено трудно да понесе тази промяна в жените. Например, при мисълта за предстоящата среща с Рони Фюгейт не изпита особено удоволствие.

— Видя ли? — попита Феликс, докато отпиваше от чашата си.

— Да, и това доказва, че трябва да действваме бързо — каза Лео. — Веднага, щом се приземим в Ню Йорк, трябва да намерим онова лукаво нищожество Хепбърн-Гилбърт.

— Защо? — попита Феликс Блау.

Лео го изгледа, после посочи блестящите му изкуствени пръсти, които стискаха чашата.

— Аз вече дори ги харесвам — отвърна Феликс.

„Така си и знаех — помисли си Лео. — Точно това очаквах. Но все още вярвам, че ще се добера до онази твар, ако не тази седмица, то

следващата. Ако не този месец, тогава все някога. Познавам го. Познавам и себе си и знам на какво съм способен. Всичко зависи от мен. Кое е просто чудесно. Аз мога да виждам достатъчно в бъдещето, за да не се предавам, дори и да остана единственият, който не е отстъпил, който продължава да води стария начин на живот отпреди появата на Палмър Елдрич. Не мога да се ослабявам на нищо, освен на вярата в собствените ми сили, че накрая ще победи. Така че в известен смисъл това не съм аз, а нещо *вътре* в мен, до което онази твар Палмър Елдрич не може да се добере и да погълне, защото то не е част от мен и не може да бъде загубено от мен. Усещам как то расте и се противопоставя на външните несъществени промени — ръката, очите и зъбите. То не е докоснато от тези три символа на злото — отчуждението, бягството от реалността и отчаянието, които Елдрич донесе от Проксима или от космическото пространство по пътя към Проксима.

Ние вече живеем хиляди години под знака на едно древно проклятие, което частично е унищожило нашата святост, и то ни е отправено от някой, много по-могъщ от Елдрич. И ако Той не е способен напълно да ни лиши от души, това ли същество ще може? Може би то смята да довърши започнатото? Ако мисли така... ако Палмър Елдрич вярва, че е дошъл тук за това — той греша. Защото тази сила в мен, която ми е била дадена, без аз самият да знам... *тя не може да бъде достигната дори от първоначалното древно проклятие*. Е, и сега какво?

Всичките тези неща ми ги казва моят еволюирал разум. Тази Е-терапия не беше напразна... Може би в известен смисъл няма да живея толкова дълго, колкото Елдрич, но, от друга страна, ще живея значително по-дълго от него. Преживял съм сто хиляди години ускорена еволюция и станах много мъдър. Струваше си парите, които дадох. Сега за мен всичко е ясно. А из курортите в Антарктида ще намеря други като мен и ще създадем гилдия на Пазителите. За да спасим останалите.“

— Хей, Блау — каза той, побутвайки с истинския си лакът полусъществото до себе си. — Аз съм твой потомък. Елдрич дойде от друго пространство, но аз дойдох от друго време. Разбираш ли?

— Ъхъ — промърмори Феликс Блау.

— Виж главата ми, голямото ми чело. Аз съм балоноглав, нали? А тази кора — тя не е само отгоре, а навсякъде. Значи в моя случай терапията наистина е дала резултат. Така че не бързай да се предаваш. Вярвай в мен.

— Добре, Лео.

— Не се отделяй от мен за известно време. Ще имаме работа. Може да те гледам през чифт изкуствени Дженсънови очи, но все още ще бъда тук, вътре. Разбра ли?

— Да — отвърна Феликс Блау. — Всичко, което каза, Лео.

— „Лео“? Как можеш да продължаваш да ме наричаш „Лео“?

Феликс Блау се надигна в креслото, стиснал здраво страничните облегалки, и го погледна умолително.

— Помисли, Лео. За бога, *мисли*.

— О, да. — Внезапно изтрезнял, Лео кимна. Чувстваше се като наказан. — Съжалявам. Това беше временен срыв. Знам какво имаш предвид, знам от какво се боиш. Но това не означава нищо.

След малко добави:

— Ще мисля, както ми каза. Няма да забравя отново.

Кимна в тържествено обещание.

Корабът летеше и приближаваше все повече и повече Земята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.